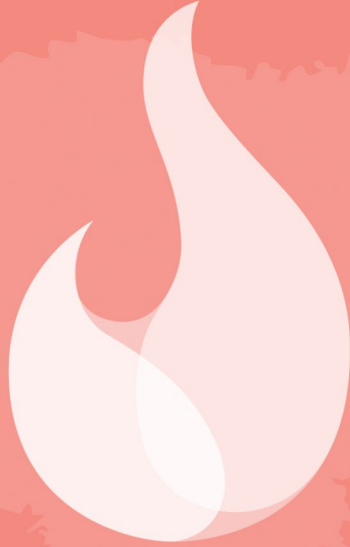

JOHN BEVERE

NEW YORK TIMES EN ÇOK SATAN YAZARI

TANRI İÇİN YANAN
BİR YÜREK

TANRI'YA OLAN TUTKUMUZU ALEVLENDİRMEK

Sevgili Arkadaşım,

En harika günlerimiz önümüzde duruyor! Tanrı kendisi için bir halk ayırdı. Onlar Tanrı'nın yüreğinden yükselen çığlığı dinleyecek ve O'nun önünde kutsal yaşayacaklar. O'nun sesini işitip kuşkulandıktan sonra itaat eden gerçek imanlılardan oluşacaklar. Tanrı'nın önünde dünyanın lekelemesinden uzak, kutsal tutkuyla alevlenen yüreklerle duracaklar.

Nasıl ki, Tanrı onlar için kıskançlık duyuyorsa, onlar da Tanrı için kıskançlık duyacaklar. Bu halk aracılığıyla Tanrı, kayıp ve ölmekte olan bir dünyaya yüceliğini gösterecek.

Kutsallık sona kadar koşma adanmışlığı içerir. O'nun lütfü altında olacağımız ve sona dek dayanarak zafere ulaşacağımız vadede tutunmanızı yürekten arzuluyorum!

Rab, yüreğime sizlere ve dünya çapındaki önderlere bu mesajı paylaşma isteğini koydu. Lütfen tüm sevgimle ve desteğimle kabul ediniz! Tüm kaynaklarımızı MessengerX.com sitesi ve MessengerX uygulaması üzerinden ücretsiz indirebilir ve video mesajlarımızı izleyebilirsiniz. Sizi ve gözetiminiz altında olan herkesi Tanrı'nın istediğı amaca, yetkiye ve yaşama yönlendireceğine inanıyorum.

Mesih'te kardeşiniz,

John

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

YouTube Instagram X Facebook MessengerX

Messenger
INTERNATIONAL

TANRI İÇİN YANAN BİR YÜREK

TANRI'YA OLAN TUTKUMUZU ALEVLENDİRMEK

JOHN BEVERE

A Heart Ablaze, Turkish, by John P. Bevere
© 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as *A Heart Ablaze*
ISBN 978-0-7852-6990-8

Additional resources in Turkish by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX** App
To contact the Author: JohnBevere@ymail.com
This international leadership seeding edition of the *A Heart Ablaze* has been produced in collaboration between Thomas Nelson and Messenger International.

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Tanrı İçin Yanan Bir Yürek, Yazar John Bevere, Türkçe
© 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
İngilizce'deki özgün adı *A Heart Ablaze*
ISBN 978-0-7852-6990-8

John ve Lisa Bevere'nin Türkçe yayınlanan diğer yayınlarını **MessengerX.com** sitesinden ve **MessengerX** uygulamasından ücretsiz indirebilir ve online seyredebilirsiniz.

Yazarla iletişim kurmak için: JohnBevere@ymail.com

Tanrı İçin Yanan Bir Yürek bu uluslararası liderlik baskısı Thomas Nelson ve Messenger International işbirliği ile hazırlanmıştır.

Bu kitap Uluslararası Messenger hizmetinin bir hediyesidir ve
SATILIK DEĞİLDİR

App Store, ABD ve diğer ülkelerde kayıtlı Apple Inc. şirketinin ticari bir markasıdır.
Google Play ve Google Play logo ise Google LLC şirketinin ticari markalarıdır.

İÇİNDEKİLER

<i>Giriş</i>	V
1. UNUTULMAZ BİR AKŞAM	1
2. KURTULUŞUN AMACI	13
3. MISIR'I İÇİMİZDEN ÇIKARMAK	25
4. RAB'BİN GÖRKEMİ	35
5. DAĞA ÇIKIŞ	53
6. İDARE EDİLEN BİR TANRI	63
7. NİYETLER Mİ ARZULAR MI?	77
8. KARŞI KÜLTÜR MÜ ALT KÜLTÜR MÜ?	91
9. KURTARAN LÜTUF	105
10. ÇETİN ANLAR	123
11. ALTIN, BEYAZ GİYSİLER, MERHEM	135
12. BEN SEVDİKLERİMİ...	157
13. İÇİMİZDEKİ KUTSAL ATEŞ	169
14. O'NUN YÜZÜNÜ GÖRECEKLER	185

GİRİŞ

Bu kitap, gerçeğe doğru bir yolculuktur. Birçok kişi gerçeği arzulamaktadır, ancak gerçekle karşılaştıklarında, kendi çıkarları için onu reddeder, görmezden gelir veya çarpıtırlar. Bu durum, bizim kuşağımız için umutsuz sorunlar yaratmış ve aldatmacayla dolu bir toplum ortaya çıkmıştır. İsa, günümüz insanlarını bu konuda defalarca uyarmıştır.

Aldatmaca büyük bir sorundur, çünkü onun pençesindeki insanlar gerçeğin yolunda yürüdüklerine inanırlar. Pavlus, Timoteos'a son günleri şöyle tanımlamıştır: "Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiyeye katlanamayacaklar. Kulaklarını okşayan sözler duymak için çevrelerine kendi arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar. Kulaklarını gerçeğe tıkayıp masallara sapacaklar" (2. Timoteos 4:3-4). 4. ayetteki masallara karşılık gelen Grekçe kelimenin bir tanımı "yalan"dır. Yalan yeterince uzun süre gerçekmiş gibi sunulursa, birçok kişi onu hayatları pahasına savunur.

Gerçek hakikat Kutsal Yazılar aracılığıyla ortaya çıktığında, sapkınlık olarak reddedilir. Pavlus, onların sağlam öğretiyeye katlanamayacakları uyarısında bulunmuştur. Bir konuşmacının şöyle dediğini duydum: "Kiliselerimizde öğretilen sağlam olmayan öğretiler, telefon rehberindeki mesajlar değildir. Bunlar

Kutsal Yazılar'dan öğretilen mesajlardır.” Aslında bunların Kutsal Kitap'tan türetilmiş ve bu nedenle sağlam olmasalar da yaygın olarak kabul gören öğretiler olduğunu söylüyordu.

Özdeyişler kitabının yazarı bu durumu önceden görmüş ve şöyle yazmıştır: “Öyleleri var ki, kendilerini tertemiz sanırlar, Oysa kötülüklerinden arınmış değiller” (Özdeyişler 30:12). Bu kitapta, bunların bizim kuşağımız olduğunu öğreneceğiz.

Eğer gerçek, duyularımıza hoş gelseydi ve kabul etmesi kolay olsaydı, tüm dünya onun kapısını çalarak içeri girerdi. Ancak İsa, durumun böyle olmadığını açıkça belirtti: “Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasını diye ışığa yaklaşmaz. Ama gerçeği uygulayan kişi yaptıklarını, Tanrı'ya dayanarak yaptığını göstermek için ışığa gelir” (Yuhanna 3:20-21). Sadece Tanrı'dan korkanlar gerçeği sever.

Bu gün ve bu saat, beraberinde zor sorular getiriyor. Neden kilisede bu kadar çok kişi tutku eksikliği çekiyor? Müjdeyi yaymak için medyaya, binalara, reklamlara ve sayısız başka alanlara milyarlarca dolar yatırım yaptık, ama neden kilisede bu kadar çok kişi hâlâ şehvet ve bu dünyanın zevklerine yönelik ayartılarla mücadele ediyor? Neden yeni iman edenlerin yüzde 80'inden fazlası karanlık dünyaya geri dönüyor? Günahkârlar yeni doğuş deneyimi yaşadıklarını iddia edip nasıl değişmeden kalabiliyorlar? Yukarıdaki soruların hepsinin cevabını şurada bulabiliriz: Tanrı'nın ateşinde ve tutkuda eksiklik.

Bizden önce gelenlere baktığımızda, açık farklar görüyoruz. Musa'ya, bir ömür boyu elde ettiği başarıları feda ederek Tanrı'yı izleme arzusu veren neydi? Yeremya, Yeşaya ve diğerleri neden kendilerine zulüm ve zorluklar getiren sözleri söylemeye devam ettiler? İlk kilisedeki imanlılar sahip olduklarını, rahatlarını ve hatta hayatlarını Müjde uğruna nasıl arkaalarında bıraktılar? İlk kilise, işkence ve ölüm tehdidi altında

GİRİŞ

cesurca vaaz etme gücüne nasıl sahip oldu? Oysa günümüzde kilisede pek çok kişi için en büyük mücadele, kötü bir öz imajı aşabilmektir. Yine, cevap Tanrı'nın ateşidir.

Tanrı'nın ateşine ihtiyacımız var ve bu ateş, gerçeği arzulayan herkese açıktır. Bu ateş, yüzleşme olmaksızın gelmez, ancak çoğu kişi zaten övgüden bıkmış ve değişime hazırdır. Aynı kalma korkusu, gerçekle karşılaşmanın getireceği acıdan daha ağır basar.

Böyle bir tutum sergileyenler, Yüce Rab'den duymaya can atarlar. Tanrı'nın, hayatlarında gerçek anlamda yüceldiğini görmeye hazırdırlar.

Tanrı ile yürüyüşünüzde nerede olursanız olun, O'nun kutsal ateşine her zaman daha fazla yer vardır. Ateşin sönmek üzere olduğundan korkuyorsanız, cesaretinizi toplayın ve umutlu olun. Rab şunu vaat etmiştir:

“Ezilmiş kamışı kırmayacak, Tüten fitili söndürmeyecek, Ve sonunda adaleti zafere ulaştıracak.” (Matta 12:20)

Babamız ne kadar lütufkâr bir sevgiye sahip! Bu kitabın, O'nun durumumuza olan gerçek ilgisini kademeli olarak ortaya çıkarması için dua ediyorum. O, bizim konforumuzdan ziyade durumumuzla ilgilenir ve bize duymamız gerekenleri söyleyecek kadar bizi sever.

Bir mesaj konusunda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım; çünkü bu gerçekler beni derinden etkiledi. Bu çalışma, onu asıl kaleme alan Rab'bi daha iyi idrak etmemi sağladı. Ben sadece Efendi'nin mesajını iletmediği bir aracıyım. Bu kitap aracılığıyla yapacağı her şey için tüm yüceliği O'na vermeye özen gösteriyorum. Bu kitabın hayatınızda kutsal bir ateş yakmasını ve bir daha asla aynı kalmamanızı dilerim. Bu yolculuğa başlarken, gelin dua edelim:

GİRİŞ

“Baba, İsa’nın adıyla, bu kitabı okurken Ruh’un aracılığıyla benimle kişisel olarak konuşmanı diliyorum. Gerçekten korkmuyorum; onu arzuluyorum. Onu kucaklarken, kutsal ateşinin yüreğimde yanmasını sağla. Bu ateşin yoğunluğu beni sarsın; Senin sevdiğini sevmeme, nefret ettiğinden nefret etmeme vesile olsun. Okurken, İsa’yı her zamankinden daha net görebilmem için gözlerimi aç. Rab İsa’nın, Tanrı’nın Sözü ve Gerçek olduğunu kabul ediyorum. Bu kitaptaki mesajınla hayatımı değiştirdiğin için Sana şimdiden şükrederim. Amin.”

BÖLÜM 1

UNUTULMAZ BİR AKŞAM

---

*Tanrı, halkımı daha önce hiç bilmediğimiz
yoğun, yakıcı bir tutkuyla tutuşturacak.*

Kuzey Carolina, Fayetteville'deki Covenant Love Family Kilisesi'ndeki dört toplantılık serinin dördüncü ve sonuncu akşamıydı. Onlarla ilk buluşmam değildi, çünkü daha önce bu kilisede birkaç kez hizmet etmiştim. Tanrı'ya duydukları içten açlık ve sevgi nedeniyle bu toplantılar her zaman harika meyveler verirdi.

Vakit geçti, normal bir hizmetin sona ermesi gereken saati çoktan aşmıştı. Yine de bitirme konusunda tereddütlüydüm; bir iç mücadele içerisindeydim. Mesaj açık ve öz bir şekilde iletilmiş, insanlar da buna coşkuyla karşılık vermişti. Fakat bir eksiklik hissediyordum. Özellikle böylesine açık yürekli bir kilisede, bir hizmet serisini genellikle bir doyum hissiyle kapatabilirdim. O gece ise durum farklıydı.

Bu mücadeleye ek olarak, Fayetteville'e uçarken Kutsal Ruh'un yüreğime fısıldadığı şu sözleri duyup duruyordum: "Bu toplantılar, bu kilisede deneyimlediğin en güçlü toplantılar olacak."

Yıllar içinde bu kiliseye yedi sekiz kez gitmişim ve bu ziyaretleri hayat değiştiren en önemli toplantılar listeme dahil etmekte tereddüt etmezdim. Uçaktayken şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Bu çok iddialı bir söz.*

Platformda dururken şaşkınlık içindeydim. Toplantılar, o zamana kadar olan en güçlü toplantılar değildi ve önceki hizmetlerdeki önemli olaylarla ve tanıklıklarla kıyaslanmayacak bir seviyede değildi. İçten içe şikâyet etme ayarısıyla boğuştum, ancak önümdeki hizmete odaklanmam gerektiğini biliyordum. Çaresizce Tanrı'dan bir ses duymaya ihtiyacım vardı.

Tanrı'nın varlığı insanların üzerinde süzülüyor gibiydi. Sanki topluluğun üzerine güçlü ve görkemli bir şekilde inmek istiyor ama bir şekilde engelleniyordu. Orada burada ağlayan tek tük insanlar vardı ama Tanrı'nın çok daha fazlasını istediğini biliyordum. Önceki gecelerde de benzer bir atmosfer hissetmiş olmama rağmen, son gecede Rab'bin bizi, geçmişte olduğu gibi tazeleyici varlığıyla onurlandıracığından emindim. Başka bir hizmet olmayacaktı. Kendi kendime sürekli şunu soruyordum: "Arzuladığını hissettiğim halde, neden onlara dokunmuyor?"

YÖN VEREN VAHİY

Sonra Kutsal Ruh'un o sakin ve ince sesinin bana fısıldadığını duydum. Hizmetteki engel gibi, bu şehrin kiliselerini de kısıtlayan bir şey olduğunu bana gösterdi. Bu engel, kiliselerin belirli bir noktanın ötesine büyümesini engelliyordu. O noktaya ulaştıklarında ise ya bölünüyorlar ya da ruhsallıktan uzaklaşıp etkisiz bir dini yapıya bürünüyorlardı.

Ben bunu toplulukla paylaşır paylaşmaz pastör yerinden fırladı ve durumu doğruladı. Şehir üzerine güncel ve tarihi araştırmalar yapmıştı ve bunun istatistiksel olarak doğru olduğunu onayladı. O konuşurken Kutsal Ruh'un sesini tekrar duydum; bu engelin nasıl

kırılabilceğini açıklıyordu. Pastör konuşmasını bitirip mikrofonu bana geri verdiğinde şöyle dedim: “Dostlar, Tanrı bana kırk günlük bir orucun bu engeli kıracağını gösterdi.”

İnsanların düşüncelerini adeta duyar gibiydim: *Kırk gün yiyeceksiz kalmak mı!*

Devam ettim: “Bu illa ki bir yemek orucu değildir ve büyük ihtimalle gıdadan tamamen kesilmek anlamına da gelmez. Bu, sizi Rab’bi aramaktan alıkoyan şeylerin orucudur. Bunlar televizyon, videolar, bilgisayar oyunları, gazeteler, aşırı alışveriş, telefon görüşmeleri ve benzeri şeyler olabilir.”

Bu gerçek bir oruçtur. Çoğu zaman Tanrı’dan bir ses duymak için “açlık grevine” gireriz ama yoğun ve dikkati dağılmış hayatlarımıza aynen devam ederiz. Bu bir oruç değildir; dolayısıyla çok az fayda görürüz. Gerçek oruç, Tanrı’yı daha odaklanmış bir şekilde aramak amacıyla bir şeylerden vazgeçtiğimizde gerçekleşir.

İsrailoğulları yemekten kesilir ve Rab’bi sorgularlardı: “Neden etkilenmiyorsun?” veya “Neden çabalarımızı fark etmiyorsun?” Tanrı onlara Yeşaya peygamber aracılığıyla cevap verdi: “Bakin, oruç tuttuğunuz gün keyfinize bakıyor... Bugünkü gibi oruç tutmakla Sesinizi yükseklere duyuramazsınız” (Yeşaya 58:3-4).

Mikrofonu pastöre geri verdim; o hemen kendini bu oruca adadı ve tüm topluluğa aynı şeyi yapmaları için çağrıda bulundu. Tanrı’yı aramak için tek bir yürek oldular.

Ertesi gün, kırk gün sonraki Pazar gününün programımda boş olduğunu fark ettim. Bunu pastörle paylaştığımda, “Burada olmanı çok isterim,” diye yanıtladı.

Takip eden haftalarda iletişimde kaldık. Oruç tutan ailelerden şimdiden heyecan verici tanıklıklar geliyordu. Daha önce okulda zorlanan öğrencilerin notları yükseliyordu. Çocuklarda ve gençlerde artan bir itaat ve saygı rapor ediliyordu. Dünyevi şeyler ve arayışlar, üzerlerindeki etkisini ve cazibesini yitiriyor

gibiydi. Kadınlar, kocalarının bambaşka adamlara dönüştüğünü heyecanla paylaşıyordu. Babalar Kutsal Kitap derslerine öncülük ediyor ve aileleriyle birlikte dua ediyorlardı. İlişkiler şifa bulurken, diğerleri fiziksel iyileşmeler yaşıyordu. İnsanlar Tanrı'ya yaklaştıkça yuvalar değişiyordu.

Ayrıca pastörden, hizmetlerin giderek daha güçlü hale geldiğini ve birçok yeni kişinin Tanrı'nın egemenliğine katıldığını öğrendim. Kilisenin Rab'in sözüne itaat etmesinin bir sonucu olarak, neredeyse her alan bu durumdan etkileniyordu.

ASLA UNUTMAYACAĞIM BİR GÜN

Altı Pazar sonra, 3 Kasım 1996'da, hizmet etmek için o kiliseye geri döndüm. Bu, asla unutamayacağım bir gün olacaktı. Sabah ibadeti için salona girdiğimde bile havada yoğun bir beklenti olduğunu hissettim. Paylaştığım Tanrı Sözü, adeta sünger gibi emen yürekler ve ruhlarla buluştu.

Hizmetin sonunda pastör, topluluğa o akşam erken gelmelerini ve yüreklerini dua ile hazırlamalarını öğütledi. Ayrıca anne babalara, o akşamki ana hizmete çocukların da dahil edileceğini, altı yaş ve daha küçükler hariç tüm yaş gruplarının bir arada olmasını istediğini söyledi. Onun daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim. Ebeveynleri şu sözlerle uyardı: "Eğer siz ya da çocuklarınız bu hizmeti kaçırsanız, hayatınızın geri kalanında pişman olursunuz." Bu yorumu beni şaşırttı, hatta biraz endişelendirdi; ama bir şey söylememeyi tercih ettim, iyi ki de öyle yapmışım.

O gece salon yaklaşık 1.300 kişiyle tamamen doluydu. Saat 21.00 civarına kadar "Rab Korkusu" hakkında paylaştım. Öylesine yoğun bir atmosfer vardı ki, içeride çok sayıda küçük çocuk olmasına rağmen, sustuğum her an salonda yere iğne düşse sesi duyulabilirdi.

Mesaj bittikten sonra tapınma lideriyle birlikte birkaç

ilahi söyledik. O sırada Tanrı'nın Ruhü'nün fısıltısını duydum: "İnsanlara dokunmak istiyorum. Bana yol açın."

İlahi söylüyor olsak da, o an yapmamızı istediği şeyin bu olmadığını anladım. Topluluğu uyardım: "Rab az önce yüreğime konuştu. Bize dokunmak istiyor, bu yüzden sessizce O'na odaklanalım."

Sonraki on dakika boyunca, Rab'bin varlığında sessizce ağlayan insanların sesleri duyuldu. Görünüşte her şey altı hafta önceki hizmetle aynı gibiydi ama bir şeylerin farklı olduğunu ve gerçekleşmek üzere olduğunu biliyordum.

Saat 21.15 sularında o sessiz ortam aniden değişti. Binanın arkasından tiz çığlıklar yükselmeye başladı. Bunların çocuk sesleri olduğu hemen anlaşılıyordu. Yaşları yedi ile on iki arasında değişen yaklaşık 150 çocuk, öğretmenleriyle birlikte salonun sağ arka tarafında oturuyordu. Tanrı'nın onlara dokunduğunu biliyordum. Onları öne davet ettim: "Çocuklar... Tanrı çocuklara dokunuyor. Tanrı'nın dokunduğu tüm çocukların platformun önüne gelmesini istiyorum."

Gördüğüm manzarayı asla unutmayacağım. Bazılarının paylaştıklarımın biraz aşırı olduğunu düşünebilir; eğer orada bulunan diğer 1.300 şahitle birlikte kendi gözlerimle görmeseydim, ben de size hak verebilirdim. Açıkçası, Tanrı'nın o gece yaptığı şeyin büyüklüğünü tarif ederken kelimelerim yetersiz kalacak ama yine de deneyeceğim. Şunu belirtmeliyim ki, burası oldukça muhafazakâr bir kilisedir. Üyelerin çoğu duygularını dışa vurmeyen geleneksel mezheplerden geliyor ya da hiç kilise geçmişi olmayıp bu kilisede iman etmiş kişilerdi. Pastör ise aşırılığa, sansasyona veya yapay heyecana prim vermeyen, çok iyi bir öğretmendir.

Çoğu yedi ile dokuz yaşları arasındaki çocukların, koridordan bana doğru kontrolsüzce ağlayarak geldiklerini gördüm. Birçoğu

yüzünü elleriyle kapatmıştı; bazıları düz yürümekte zorlanıyordu. Platformun önüne ulaştıklarında, bazılarının ayakta duracak dermanı kalmadığından dizlerinin üzerine çöktüğünü, çoğunun ise sanki diz bağları çözülmüş gibi yere yığıldığını gördüm. Her yere, bazen birbirlerinin üzerine devriliyorlardı. Gözleri yaşlı görevliler onlara yardımcı oluyordu. Birkaç dakika içinde, yaklaşık yüz küçük çocuğun hıçkıra hıçkıra ağladığını ve çoğunun şiddetle titrediğini izledim. Rab'bin hissedilen varlığı onları tamamen kuşatmıştı.

Bu durum iki üç dakika değil, tam bir saatten fazla sürdü! Bu kadar çok çocuğun bu kadar uzun süre ağlamasını ve feryat etmesini duymanın rahatsız edici olacağını düşünebilirsiniz ama bu muazzamdı. Yetişkinlerin çoğu, Tanrı'nın çocuklarda yaptığı işi izlerken gözyaşlarına boğulmuştu; aynı zamanda kendileri de Tanrı'nın o güçlü varlığıyla derinden sarsılıyordu. Sanki Tanrı'nın varlığı dalga dalga geliyordu ve her gelen dalga bir öncekinden daha güçlüydü. Çocukların artık ağlayacak, bağırarak veya titreyecek gücü kalmadı dediğim anda, yeni bir dalga geliyor ve yoğunluğu bir üst seviyeye taşıyordu. Tanrı'nın varlığının ağırlığından dolayı bazen başımı kürsüye gömmek zorunda kalıyordum.

En fazla yedi yaşında küçük bir kız çocuğunun, elleri yanıyormuşçasına onları şiddetle ovuşturmasını izledim. Ağlayarak yakarıırken yukarı kaldırdığı yüzü gözyaşlarıyla yıkanıyordu. Çocukların üzerindeki o ruhsal etki o kadar güçlüydü ki, görevliler ilk baştaki yardımın ardından onlara dokunmadılar; sadece durup izlediler ve ağladılar.

Bazı yetişkinler yüzüstü yere uzanmış, hareketsizce yatıyordu. Diğerleri ise bu olanları yaşlı gözlerle huşu içinde izliyordu. Birkaç kez arkama baktığımda pastörün yüzünü ellerinin arasına alıp ağladığını gördüm. Eşi ise koro bölümünde gözyaşları içinde yere yığılmıştı.

Daha sonra pastör, o geceyi kendi bakış açısıyla anlatan

bir mektup yazdı. Onun anlattıkları her ne kadar benzer olsa da, farklı bir perspektif sunması açısından önemli olduğunu düşündüm.

“3 Kasım 1996 Pazar günü, asla unutamayacağım bir gün olarak kalacak. Tanrı'nın yeryüzünde yapmak üzere olduğu şeylerin bir ön habercisi olduğuna inanıyorum. John, akşam hizmetinde 'Rab Korkusu' üzerine konuştu ve ardından şunu ilan etti: “Hayatımızın her alanında İsa'nın Efendimiz olmasına izin vermeli ve artık kendimizi tamamen O'nun Egemenliğine teslim etmeliyiz.’

Kısa bir süre tapındıktan sonra John, 'Kutsal Ruh'un şu an burada hareket ettiğini hissediyorum,' dedi. Tam o anda çocuklardan, gençlerden ve yetişkinlerden hıçkırık seslerinin yükseldiğini duydum. Yetişkinler, ağlayarak ve hıçkırarak kürsüye (sunak alanına) gelmeye başladılar. Sonra John, 'Tanrı çocuklara dokunuyor, çocuklar Rab tarafından çok güçlü bir şekilde sarsılacaklar,' dedi ve Tanrı'nın varlığını hisseden çocukları öne davet etti.

Çocukların kontrolsüzce ağlayarak kürsüye koştuklarını gördüm; bunların arasında üç oğlum ve kızım da vardı. Her yerde çocuklar yüzüstü yere kapanmış ya da diz çökmüş halde İsa'ya feryat ediyor, O'na sesleniyorlardı. Tanrı'nın ateşi aralarında hareket ederken, bazılarının vücudu titriyor ve ellerini şiddetle ovuşturuyorlardı. Yüz kadar kişi kürsünün etrafına yığılmıştı; o sırada Tanrı'nın Ruhu'nun dalgaları tüm salona akıyordu. Çocukların, kimse onlara dokunmadığı halde domino taşları gibi birbirlerinin üzerine devrilişini izledim. Bir buçuk saat boyunca [aslında bir saat on beş dakikaydı ama yazarın yazdığını değiştirmek istemedim] Tanrı'nın varlığıyla tam dolduk. Hizmetin sonuna doğru, Tanrı yüreklerini birbirine bağlarken ebeveynler ve çocuklar birbirlerine sarılarak ağladılar.

On yaşında bir çocuk, yerde yatarken tavandan aşağı doğru inen ve herkesin üzerine düşen parlak beyaz ışık hüzmeleri

gördüğünü söyledi. Topluluktan ve korodan birkaç yetişkin de aynı tanıklığı paylaştılar. Gece saat 23.00'e kadar kimse salondan ayrılmadı. Çocuklar, hâlâ ağlamaya devam ettikleri için kucaklarda dışarı çıkarıldı.

Değişen ailelerle ilgili hâlâ haberler alıyorum; çocuklar artık tanıklık ediyor, söz dinliyorlar. Bir pastör olarak, kendi evimin ve çocuklarımın da artık bambaşka olduğunu içtenlikle söyleyebilirim.”

Dr. Al Brice, Baş Pastör
Covenant Love Family Kilisesi
Fayetteville, North Carolina

Tavandan aşağı süzülen parlak beyaz ışık hüzmeleri gördüğünü söyleyen çocuğun tanıklığı dikkatimi çekti. Zira Habakkuk kitabında şöyle okuruz:

“Ya RAB, ününü duydum ve
yaptıklarının karşısında ürperdim.
Günümüzde de aynı şeyleri yap, ya RAB,
Şimdi herkes bilsin neler yapabildiğini.
Öfkeliyken merhametini anımsa!
Tanrı Teman'dan, Kutsal Tanrı Paran Dağı'ndan geldi.
Görkemi kapladı gökleri,
O'na sunulan övgüler dünyayı doldurdu.
Güneş gibi parlıyor,
Elleri ışık saçıyor.
Gücünün gizi ellerinde.” (Habakkuk 3:2-4).

Bu gencin, Habakkuk'un çok uzun zaman önce buna benzer bir şeyi kaydettiğinden haberi bile olmadığına eminim. Yoel peygamberin önceden bildirdiği şu sözlere kendi gözlerimizle tanıklık ettik: “Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar... Gençleriniz görümler görecek” (2:28). On yaşındaki bu çocuk,

Kutsal Kitap'ta zaten betimlenmiş olan benzer bir görümü, önceden hiçbir bilgisi olmaksızın tarif ediyordu.

Bir başka çocuk ise büyük bir cesaretle şunu söyledi: "Anne, oruç bitmedi." Onun bu sözleri sadece peygamberlik niteliği taşıyor, aynı zamanda pek çok kişinin içindeki arzuyu da dile getiriyordu. Bu gençler, yaşayan Tanrı'nın varlığını deneyimlemişlerdi ve artık hayatları değişmişti. Durmak değil, daha da ileri gitmek istiyorlardı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, pastörün eşi, yaşananlar hakkında Tanrı'nın kendisine açıkladığı ayetleri bizimle paylaştı:

"RAB diyor ki,
Şimdi oruç tutarak, ağlayıp yas tutarak
Bütün yüreğinizle bana dönün.
Giysilerinizi değil,
Yüklerinizi paralayın
Ve Tanrınız RAB'be dönün." (Yoel 2:12-13)

O, bu ayetleri okurken yüreğim içten içe yandı. "Bütün yüreğinizle" ifadesi, o kilisenin kararlılığını özetliyordu. İnsanlar, O'nun yüreğinin peşinden gitmeye kesin kararlıydılar; geri adım atmayacaklardı.

Tanrı bize giysilerimizi değil, yüreklerimizi paralamamızı buyurur. Dış görünüşte her şeyi dört dörtlük görünen, ancak bu kilise gibi Tanrı'nın yüreğine dokunamayan imanlılar ve kiliseler gördüm. Bunun sebebi nedir? Oruç tutabilirler, dua toplantıları yapabilirler ve dışarıdan bakıldığında bazı alışkanlıklardan uzak durarak "üst baş/giysi" anlamında iyi görünebilirler; ancak iç dünyalarında inatçı yüreklerini gizlerler. Başkalarına hizmet etmek yerine hâlâ kendi gündemleri için yaşarlar. Tanrı, dış görünüşten ziyade içsel teslimiyetten etkilenir. Yoel şöyle devam eder:

TANRI İÇİN YANAN BİR YÜREK

“Siyon’da boru çalın,
Oruç için gün belirleyin, özel bir toplantı yapın.
Halkı toplayın, topluluğu kutsal kılın,
Yaşlıları bir araya getirin.
Çocukları, hatta emzikte olanları toplayın.
Güvey odasından, gelin gerdeğinden çıkıp gelsin.”
(Yoel 2:15-16)

O, okumaya devam ettikçe yüreğimdaki ateş daha da yayıldı. Bu ayetler, tam kırk gün önce Tanrı’nın bu kiliseye nasıl yol gösterdiğini birebir tarif ediyordu. Peygamberlik sözü bir boru gibi çalındığında, herkes Tanrı’yı aramalıydı. Yaşlılardan çocuklara kadar hiç kimse muaf değildi. Okumaya şöyle devam etti:

“Ondan sonra bütün insanların üzerine Ruhum’u dökeceğim.
Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar.
Yaşlılarınız düşler,
Gençleriniz görümler görecek.
O günler kadın, erkek kullarınızın üzerine de
Ruhum’u dökeceğim.” (Yoel 2:28-29)

“Ondan sonra...” Bu ayetin defalarca alıntılandığını duydum. Aslında iman ettiğim ilk günden beri, Yoel 2:28-29 ayetlerine hem imanlılar hem de vaizler tarafından sıkça atıfta bulunulur. Oğulların ve kızların peygamberlik etmesinden, görümler görmesinden, Kutsal Ruh’un harikalarından ve belirtilerinden bahsedilir; ancak tartışmalarda ve vaazlarda “ondan sonra” ifadesi genellikle göz ardı edilir. Eğer bir şeyin “ondan sonra” gerçekleşeceği peygamberlik edilmişse, o halde “ondan önce” önemli bir şeyin yaşanmış olması gerekir: Kilisenin boru sesine yanıt vererek Tanrı’ya yaklaşması. Biz O’na yaklaştığımızda, Tanrı güçlü bir şekilde karşılık verir. O bizi çağırduğunda, yanına gitmeliyiz. Bir diğer önemli unsur ise zamanlamadır. Birçok imanlının kaçırıldığı nokta tam da burasıdır. Bu

kitabı okurken şunu fark edeceğinize inanıyorum: İmanlılar dua ve paydaşlık aracılığıyla her an Rab'be gelmek için açık bir davete sahip olsalar da, O'nun bizi özel amaçlar için çağıracağı belirli vakitler ve dönemler vardır. Bu dönemlerde zamanlama hayati önem taşır; çünkü eğer yanıt vermezsek, O'nun bize vermek istediği bereketi kaçıırız.

Bu anlardaki odak noktamız, kendi irademiz veya arzumuzdan ziyade "itaat" olmalıdır. Tanrı, kurbandan daha çok itaatten hoşnut olur. Düzenli olarak oruç tutan, dua saatlerini doldurmak için uykularından feragat eden kıymetli üyeleriyle günün her saati dua eden kiliseler gördüm. Ancak bu, O'nun gücünü ve varlığını garanti etmez. Bu tür kiliselerin, hakkında yazdığım bu kilisenin bolca sahip olduğu bereketten mahrum kaldığını çok sık gördüm. Onlarda biçim vardı, ama yürek yoktu.

Aynı durum bireyler için de geçerlidir. Dini bir görev gibi oruç tutup dua eden pek çok kişi gördüm; ancak onlar, o kadar çok fedakârlık yapmadıkları halde Tanrı'nın Ruhu'nun yönlendirmesine yanıt verenlerin sahip olduğu özgürlükten, güçten ve Tanrı ile olan o derin yakınlıktan yoksundular.

O kilise, Tanrı'nın çağırın sesine kulak verdi. Sonraki bir buçuk yıl içinde kapasitelerini ikiye katladılar. Hatta o gece toplandığımız salonu yeni bitirmişlerdi ve altı ay içinde daha büyük bir tapınak için yeni bir inşaat programına başlamak zorunda kaldılar. Pastörle sonraki aylarda sık sık konuştuk. Bana, "John, sabah saat 10.00'da başlayan ikinci hizmetimiz öğleden sonra iki, üç civarında ancak bitiyor," diyordu. Bir Pazar günü beni arayıp insanlara "Lütfen artık eve gidin," demek zorunda kaldığını söyledi. İnsanların gitmek istemeyerek öylece durup ona baktıklarını anlattı.

Tanrı sözünü tuttu. O toplantılar, deneyimlediğimiz en güçlü toplantılar oldu. Tanrı'nın Ruhu ile iş birliği yaparak ve yönlendirmesine itaat ederek, O'nun kendi yolunu çizmesine izin verdik. Aradan üç yıl geçti ama pastör o hizmetle ilgili hâlâ geri

bildirimler alıyor. Meyveler kalıcı oldu. O zamandan beri orada birkaç kez daha hizmet ettim ve Tanrı'ya duyulan tutkunun ve içten açlığın giderek daha da arttığını gördüm.

GELMEKTE OLANIN ÖN TADIMI

Bir yıl önce, Malezya'nın Kuala Lumpur şehrindeydim ve ülkenin en büyük Kutsal Kitap okulunda bir haftalık hizmet serisi gerçekleştiriyordum. Sekizinci hizmetimizde, buna çok benzeyen bir deneyim yaşandı ancak bu seferki sadece beş on dakika sürdü. Tanrı'nın Ruhu öğrencilerin ve orada bulunan pek çok kişinin üzerine indi. Bu da asla unutamayacağım toplantılardan biriydi. Hizmetin ertesi sabahı dua ederken Tanrı bana şöyle seslendi: "Dün gördüğün şeylerin her yerde gerçekleştiğini göreceksin; çünkü bu, Ruhum'un kilisede gerçekleşecek son hareketlerinden biridir." Tanrı, Ruhum'un bu hareketinin kilisede gerçek kutsallık meyvesini nasıl vereceğini ve kiliseyi gelecek hasada nasıl hazırlayacağını bana gösterdi. Tanrı, halkını daha önce hiç bilmediğimiz kadar yoğun ve yakıcı bir tutkuyla tutuşturacak.

Bu kitabı elinizde tesadüfen tuttuğunuza inanmıyorum; aksine, O'nun yapmak üzere olduğu şeyler için yüreğinizde bir açlık yaratmak ve sizi hazırlamak için ilahi bir takdirle bu kitabı aldınız. Kendimizi O'nun ikinci gelişine hazırlamalıyız. Elçi Yuhanna şöyle kaydetmiştir: "Sevinelim, coşalım! O'nu yüceltelim! Çünkü Kuzu'nun düğünü başlıyor, Gelini hazırlandı" (Vahiy 19:7).

Bizler Mesih'in Geliniyiz ve O'nunla birleşmeye hazır hale gelme konusunda hayati bir rolümüz var. Şu noktayı tekrar vurgulamak istiyorum: Kendimizi hazırlamalıyız. Bu ilahi bir birleşmedir; O, her şeyi bizim yerimize yapmaz! O'nun sağladıklarına bizim verdiğimiz yanıttır. O lütfu sağlar, biz ise ateşi kucaklarız. O, dünyanın lekelediği ve kirlettiği bir kilise için geri gelmeyecek. O, yüreği gerçek kutsallığın ateşiyle yanan saf bir gelin için geri dönecek.

BÖLÜM 2

KURTULUŞUN AMACI

Tüm evreni ve içindeki her şeyi yaratan Tanrı, içimizde ve aramızda yaşama niyetini bildiriyor.

Önderlerin, ister geçen bölümde anlatılan kilise hizmeti gibi topluca, ister bireysel düzeyde olsun, Tanrı'nın varlığıyla karşılaşılacak anları tanımlarken sık sık "ziyaret" ifadesini kullandıklarını duyarım. Ancak Rab'bin arzusu sadece bir ziyaret değildir; O, bir konut arayışındadır. Aradaki farkı şöyle açıklayayım: Çok iyi dostum olan komşularım var ve onlarla vakit geçirmek için defalarca evlerine gittim. Ancak ziyaret bittiğinde, kendi evime, yani asıl ikamet ettiğim yere geri dönerim. Rab'bin imanlılara verdiği en büyük vaatlerden biri şudur:

"Nitekim Tanrı şöyle diyor:

'Aralarında yaşayacak,

Aralarında yürüyeceğim.

Onların Tanrısı olacağım,

Onlar da benim halkım olacak.'" (2. Korintliler 6:16)

Ne muazzam bir beyan! Evreni ve içindeki her şeyi yaratan Tanrı, bizim içimizde ve aramızda yaşama, yani konut kurma niyetini ifade ediyor. Bu vaat uyarınca Pavlus, bizim “Ruh aracılığıyla Tanrı’nın konutu olmak üzere hep birlikte inşa edildiğimizi” yazar (Efesliler 2:22). Bunlar O’nun bize olan vaatleridir. Ancak, Kutsal Kitap’taki her vaat bir şarta bağlıdır ve eğer bu şart yerine getirilmezse vaat etkisiz kalır. Bu durum Tanrı’nın sadakatsizliğinden değil, bizim sadakatsizliğimizden kaynaklanır. Tanrı’nın yalan söylemesi imkânsızdır, ancak insanın O’nun sözünü görmezden gelerek veya çarpıtarak hükümsüz kılması mümkündür (Markos 7:13). Tanrı’nın içimizde ve aramızda yaşama vaadi de böyledir. Pavlus şöyle devam eder:

“Bu nedenle, ‘İmansızların arasından çıkıp ayrılın’ diyor Rab. ‘Murdara dokunmayın, Ben de sizi kabul edeceğim.’”
(2. Korintliler 6:17)

Buradaki şart, dünyanın sisteminden dışarı çıkmamızdır. Eğer bu şartı yerine getirirsek, Tanrı bizi kabul edeceğini söylüyor. Aksine, eğer dışarı çıkmazsak bizi kabul etmeyecektir. Peki, neden bizi kabul etmez? Bu soruyu cevaplamak için Tanrı’nın saf ışık olduğunu ve O’nda karanlığın en ufak bir izinin bile bulunmadığını anlamalıyız. Karanlık, saf ışığın huzurunda barınamaz.

Bu mesajda ilerledikçe, O’nun ışığının kutsallığını ifade ettiğini göreceğiz. Kutsal Kitap O’nun kutsallığa sahip olduğunu söylemez; O’nun kutsal olduğunu söyler (Levililer 19:2)! Dünyanın sistemi karanlıktır ve karanlığa çekilenler ışıktan kalamazlar. Tanrı şöyle buyurur: “Kendinizi kutsayın, kutsal olun. Tanrınız RAB benim” (Levililer 20:7). Kendimizi kutsamak, dünya ile ilişki içinde olmayı reddetmek demektir. Yakup, Yeni Antlaşma’da bunu açıkça belirtir: “Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı’ya düşman eder” (Yakup 4:4).

Petrus, Tanrı'nın pak bir halka sahip olma arzusunu şu sözlerle vurgular: "Sizi çağırın Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun. Nitekim şöyle yazılmıştır: 'Kutsal olun, çünkü ben kutsalım'" (1. Petrus 1:15-16). Kutsal olmak bir seçenek değildir. Eğer dünyanın sisteminden ayrılma şartına uymazsak, Tanrı içimizde ve aramızda konut kurmayacaktır. 2. Korintliler 6:17'yi aşağıdaki ifadelerle de yorumlayabiliriz:

"Bu yüzden yozlaşmayı ve ödün vermeyi geride bırakın; bunları temelli terk edin,' diyor Tanrı. 'Sizi kirletecek olanlarla bağ kurmayın. Sizi sadece kendim için istiyorum.'"

Tanrı'nın bizim Babamız olma, içimizde ve aramızda konut kurma vaatlerinin büyüklüğü, bu vaatler için öne sürdüğü şartı dikkatle değerlendirmemizi her zamankinden daha önemli kılar. Bu şartın ciddiyetini göz önünde bulunduran Pavlus şöyle demiştir: "Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındırılalım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim" (2. Korintliler 7:1).

Bu ayetler o kadar derin anlamlar taşır ki, üzerlerine ciltlerce kitap yazılabilir. Ancak çoğu imanlının bu söylenenlere dair kavrayışı oldukça sınırlıdır. Birçoğu, konuyu bağlamından kopardığı için mesajı hiç anlamaz. Pavlus, Eski Antlaşma'da Tanrı'nın İsrail'e söylediklerini alıntılıamaktadır ve bunu yaparak Tanrı'nın bize olan beklentilerinin Yeni Antlaşma'da da değişmediğini bildirmektedir. Bu ifadelerin söylenmesine yol açan durum ve olayları kavramamız gerekir. Bu arka plana sahip olduğumuzda, cümleler O'nun hedeflediği ruhsal etkiyi yaratacaktır.

Yazarların, yönetmenin ve oyuncuların, sonunda zirve yapacak bir sahneye ulaşmak için titizlikle kurguladıkları bir film hayal edin. Sizi o noktaya getirmek için pek çok olay yaşanmıştır; o zirve sahnesine kadar olan tüm dramayı izledikten sonra derin

bir duygu yoğunluğu yaşarsınız. Eğer o oyuncunun aynı cümleyi kurduğunu, önceden yaşanan dramayı görmeden duysaydınız, bu sizin üzerinizde ya hiç etki bırakmazdı ya da çok az bırakırdı.

Genç bir adamken bunu bizzat yaşadım. Kız kardeşlerimin ve ailemin film izlediği oturma odasına girdim. Hikâyeye kendilerini kaptırmışlardı ve bölünmek istemiyorlardı. Çoğu odaya girdiğimi fark etmemişti bile. Başrol oyuncusunun oldukça dramatik görünen bir açıklama yaptığı an ekrana baktım. Kız kardeşlerim ağlamaya başladı. Ama onun söyledikleri benim için pek bir şey ifade etmiyordu. “Bunda bu kadar büyütecek ne var?” diye düşündüm. Olan bitenden tamamen habersizdim; oysa o sözler onları sarsmış ve derin duygular uyandırmıştı.

Aynı ilke burada da geçerlidir. Birçok imanlı, Tanrı'nın ağzından çıkan bu zirve noktasındaki sözlere gelir ve o noktaya kadar olan dramayı anlamadıkları için üstünkörü okuyup geçerler. Tanrı'nın bize söylediklerinin etkisini gerçekten deneyimlemek için, bu açıklamalara yol açan hikâyeye örgüsünü veya dramayı anlamalıyız. Bunu geliştirmek birkaç bölüm sürecektir. Başlamak için Mısır'dan Çıkış kitabına gitmemiz gerekiyor.

GİDİP BAKACAĞIM

Mısır'dan Çıkış kitabı, İbrahim'in soyunun esaret altındaki durumuyla açılır. Yaklaşık dört yüz yıldır Mısır'daydılar. Oradaki hayatlarının başlangıcı iyiydi; ancak zaman geçtikçe köleleştirildiler ve acımasızca kötü muamele görmeye başladılar.

Doğuştan İbrani olan Musa adlı adam, bu sert muameleden kaçmıştı; bebekken Firavun'un sarayına getirilmiş ve onun torunu olarak yetiştirilmişti. Ancak kırk yaşına geldiğinde Musa, kendi halkına olan sadakati nedeniyle Firavun'un gazabından kaçıp başka bir ülkeye gitmek zorunda kaldı.

Kırk yıl sonra, çölün derinliklerinde kayınpederinin sürülerini

güderken, Tanrı kendisini Musa'ya açıkladı. Bu vahiy, Tanrı'nın Dağı olarak adlandırılan Horev, yani Sina Dağı'nda gerçekleşti. RAB bir çalıdan yükselen alevlerin içinde ona göründü. Musa, çalının yandığını ama tükenmediğini görünce şöyle dedi: "Gidip bir bakayım, çalı neden tükenmiyor!" RAB Tanrı Musa'nın yaklaştığını görünce, çalının içinden, 'Musa, Musa!' diye seslendi" (Mısır'dan Çıkış 3:3-4).

Musa, RAB'bin varlığına yaklaşmak için yönünü değiştirene kadar Tanrı ile arasında bir ilişki kurulmadı. Tanrı, Musa'nın kişisel işini bırakıp yaklaştığını gördüğünde ona seslendi ve Sözü aracılığıyla kendisini Musa'ya tanıtmaya başladı. Eğer Musa bunu dikkate alınmayacak bir şeymiş gibi ihmal etseydi, Tanrı muhtemelen oradan ayrılır ve ona hiçbir şey söylemezdi. Yeni Antlaşma'da şu sözlerle uyarılırız: "Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır" (Yakup 4:8).

İlk kim yaklaşır? Tanrı mı, yoksa biz mi? Tanrı bizi kendisine çeker; ancak kendisini tanıtmak amacıyla bize yaklaşması, bizim O'na yaklaşmamızdan sonra gerçekleşir. Bu kitabın mesajı budur. Aslında kaderimizde ne olduğunun odak noktası da tam olarak budur.

TANRI'NIN SAĞLADIĞI KURTULUŞUN AMACI

Tanrı kendisini Musa'ya açıkladı ve halkını serbest bırakması için sözlerini Firavun'a iletmesini buyurdu. Firavun'un inadına ve gücüne rağmen Tanrı, İbrahim'in soyunu mucizeler, belirtiler ve harikalarla dolu kudretli eliyle kurtardı.

İsrail'in Mısır esaretinden kurtuluşu, Yeni Antlaşma'da bizim günaha kölelikten kurtuluşumuzla örtüşür. Mısır, dünyanın sistemini; İsrail ise kiliseyi temsil eder. Yeniden doğduğumuzda, dünyanın zorbalık ve baskı sisteminden özgür kıldık.

Peki, Musa özgürlüklerine kavuşan İsrailoğulları ile birlikte nereye gidiyordu? Vaazlarımda bu soruyu topluluğa sorduğumda

genellikle, “Vaat Edilmiş Topraklar” cevabını alırım.

Ancak bu doğru değildir. Musa, Horev Dağı’na, yani Sina’ya gidiyordu. Tanrı’nın Musa aracılığıyla Firavun’a söylediği sözler şuydu: “Halkımı salıver, çölde bana tapsınlar” (Mısır’dan Çıkış 7:16; 8:1, 20; 9:1, 13; 10:3). Musa, neden halkı önce Vaadi Veren ile tanıştırmadan doğrudan Vaat Edilmiş Topraklar’a götürmek istesin ki? RAB, halkı için böyle bir şeyi arzulamazdı. Eğer Tanrı’nın vahyini almadan Vaat Edilmiş Topraklar’a gitselerdi, orayı bir putperest merkezine dönüştürürlerdi.

Son yirmi beş yıl içinde iman eden pek çok kilise üyesinin başına gelen de tam olarak budur. İnsanları Tanrı’ya çekmek için O’nun karakterinden ve özünden ziyade, vaatlerine ve sağladığı imkânlara odaklanıldı. Mesajlarımız, insanları Görkemli RAB’bi tanımaya ve O’na hizmet etmeye yönlendirmek yerine; sonsuz güvenlik garantisi eşliğinde sunulan daha iyi bir hayat tarzına cezbedti. Birçok hizmetkâr, kalabalıkları çekecek olumlu bir mesaj verme konusunda çok titiz davranırken; bizi kutsal Tanrı ile yüzleşmek için ihtiyacımız olan değişime götürecek güçlü ve terbiye edici mesajlardan kaçınıyor.

Sina’da Tanrı ile karşılaşmak Musa’yı değiştirmişti ve o, benzer bir deneyimin halk için de şart olduğunu biliyordu. Eğer yanan çalıda RAB ile karşılaşmamış olsaydı, onları kölelikten çıkarıp kendi topraklarına götürmek için sadece siyasi veya sosyal bir devrim yürütüyor olurdu—ki gençlik yıllarında bunu yapmaya çalışmış ve bu yüzden Firavun’dan kaçmak zorunda kalmıştı.

Bugün pek çok kişi, Tanrı vahyinden ziyade sadece kendi çağrılarına dayanan hizmetkârların mesajları aracılığıyla iman ediyor. Eğer hayatımızda bir çağrı varsa ama Tanrı’nın kendisini tanıtmak için bizi o çölün derinliklerine götürmesine izin vermemişsek, insanları sadece özgürlük adına özgürleştirmeye çalışırız. Oysa insanları, uğruna yaratıldığımız Tanrı’ya gelmeleri

KURTULUŞUN AMACI

amacıyla özgürleştirmemiz gerekir.

Elçilerin İşleri kitabında şöyle okuruz:

“Musa, Mısırlıların bütün bilim dallarında eğitildi.

Gerek sözde, gerek eylemde güçlü biri oldu.

Kırk yaşını doldurunca Musa'nın yüreğinde öz kardeşleri İsrailoğullarının durumunu yakından görme arzusu doğdu.

Onlardan birine haksızlık edildiğini gören Musa, onu savundu. Haksızlığı yapan Mısırlıyı öldürerek ezilenin öcünü aldı. ‘Kardeşlerim Tanrı'nın benim aracılığımla kendilerini kurtaracağını anlarlar’ diye düşünüyordu.

Ama onlar bunu anlamadılar.”

(Elçilerin İşleri 7:22-25)

Musa çekilen acıları gördü ve bunu dindirmeyi arzuladı. Ayrıca Tanrı'nın halkını kurtarmak için çağrıldığını da biliyordu; bu onun yüreğindeydi. Ancak Tanrı vahyinden yoksun olduğu sürece, onları kaderlerine taşıyacak donanıma sahip değildi. Doğru amaçtan yoksun bir liderlik, hiç liderlik olmamasından daha tehlikeli olabilir. Musa bir liderdi, bir amacı vardı; fakat amacı eksikti. Tanrı vahyini almadığı sürece onları en iyi ihtimalle bereketli bir toprağa götürebilirdi; ancak bu durumda özgürlüklerinin asıl amacından yoksun kalırlardı: Tanrı'ya yakından tanımak. İşte bu yüzden Tanrı, Musa'nın yüreğini geride bıraktığı dünyadan arındırmak için onu çölün derinliklerine götürdü. Çölde, Tanrı'nın vahyine içten bir arzuyla karşılık verebilirdi. Bu hazırlık süreci onun, “Gidip bakayım...” diyebilmesini sağladı.

Şunu fark etmeliyiz ki, her “iyi” şey gerçek bir hizmet değildir. Musa'nın kırk yaşındayken halkını özgür görmek istemesi iyi bir şeydi, ancak bu gerçek bir hizmet değildi. Havva da iyiyi ve kötüyü bilme ağacının kötü tarafına değil, “iyi” tarafına çekilmişti. “Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak

için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi” (Yaratılış 3:6). Tanrı gibi olmak için ayartılmıştı. Bugün de iyi görünen ve Tanrı gibi olan andıran pek çok şey vardır; oysa bunlar O’nun karakterine ve özüne aykırıdır. Sadece O’nu yakından tanıdığımızda neyin gerçekten iyi olduğunu ayırt edebiliriz.

SİZİ YANIMA GETİRDİM

Musa, Tanrı’nın halkını çölde Tanrı’ya tapınmaları için Mısır’dan çıkardı. Ancak doğrudan Sina’ya gitmediler. On ya da on bir günde tamamlanabilecek bir yolculuk tam üç aylarını aldı. Tanrı bunu neden yaptı? Cevap basit ve Musa’nın durumundan farklı değil: Tanrı, tıpkı Musa’nın yaptığı gibi, onların da yüreklerini sakinleştirmeleri ve böylece Tanrı’nın vahyini kabul edebilmeleri için onlara zaman tanımak istedi.

Sina Dağı’nın eteklerine vardıklarında, Musa halkı orada bırakıp Tanrı’nın varlığının olduğu yere, dağa çıktı. RAB dağdan ona seslenerek şöyle dedi: “Yakup soyuna, İsrail halkına şöyle diyeceksin...” (Mısır’dan Çıkış 19:3).

Tanrı’nın Musa’ya söylediklerinin devamını okumadan önce, bu mesajın kime hitaben verildiğine dikkat çekmeliyim. Bu mesaj sadece Harun ve oğullarına ya da sadece Levi oğullarına değildi. Tanrı’nın mesajı tüm İsrail halkınaydı; en küçüğünden en büyüğüne, Mısır’dan kurtulan her oymağa, her aileye ve her kişiyeydi.

Şimdi Tanrı’nın mesajına kulak verin: “Mısırlılara ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz” (Mısır’dan Çıkış 19:4). “Sizi yanıma getirdim” ifadesi, yaratılışınızın asıl nedenidir! Tanrı’nın sizi var etme ve sizi kurtarmak için bu kadar büyük zahmetlere girme sebebi, sizi yanına getirmektir.

Bu motivasyonu insanlığın başlangıcından beri görüyoruz. Tanrı insanı neden Bahçe’ye (Aden) koydu? Adem, dünya çapında

bir kurtuluş hizmeti yürütsün diye yaratılmadı. Bahçe'ye köprüler ya da gökdelenler inşa etsin diye de konulmadı. Hayır, yaşayan Tanrı ile paydaşlık içinde yürüsün diye oraya yerleştirildi. Bu paydaşlıktan gökdelenler ya da hizmetler doğabilir; ama bunlar insanın varoluş amacı değildir.

İman ettiğim ilk yedi yıl boyunca, Tanrı'nın vaatlerine ve sağladığı bereketlere odaklanan büyük bir kiliseye gittim ve orada bir süre çalıştım. Dünyaya Müjde'yi ulaştırma tutkusuyla yanan bir kiliseydi; ancak orada verilen mesajlar, Tanrı'yı tanımanın görkeminden ziyade krallığın bereketlerine vurgu yapıyordu. Bu topluluk uluslararası alanda tanındığı için dünyanın her yerinden insanlar oraya akın ediyordu. Liderin başkalarını kurtarma azmi bulaşıcıydı. Pek çok kişi gibi benim de hizmet etme tutkum vardı.

Kilisede çalıştığım o yıllarda her sabah işe gitmeden önce bir buçuk saat dua ederdim. Tanrı'dan beni kaybolmuşlara ulaşmak ve hastaları iyileştirmek için kullanmasını dilerdim. Tutsakları özgür kılmak hedefiyle uluslara gitmek için feryat ederdim.

Bir sabah, Rab'bin yüreğime şöyle seslendiğini duydum: "John, duaların hatalı!" Kendi kendime, "*Bu Tanrı'nın sesi olamaz, kesin düşmanın sesidir,*" diye düşündüm. Ama bunun Rab'bin sesi olduğunu biliyordum. Şaşkınlık içindeydim: "Rab, bana bunu nasıl söylersin? İnsanların kurtulması, şifa bulması ve özgürleşmesi için dua ediyorum. İstedığın bu değil mi?" Ancak Tanrı kelimelerimin ötesini gördü. O'nun gerçek doğasını ne kadar az tanıdığımı biliyordu. Eğer bu şekilde devam etseydim, insanları tutsaklıktan çıkarsam bile, bu hizmet sonunda beni ve öğrettiğim kişileri kilise çatısı altında başka bir putperestlik tutsaklığına sürükleyecekti.

Bana şöyle dedi: "John, Hristiyanlığın amacı hizmet değildir. Cinleri kovabilir, hastaları iyileştirebilir ve insanları kurtuluşa yönlendirebilirsin ama sonunda cehenneme gidebilirsin." Şunu

da ekledi: “Yahuda İskaryot beni takip etmek için işini bıraktı; hastaları iyileştirdi, ölüleri diriltti ve cinleri kovdu ama şimdi cehennemde.” Bu sözler yüreğimi sarsmıştı.

Hatırlamalıyız ki; elçiler hastaları iyileştirmek, ölüleri diriltmek ve cinleri kovmak için güçle donatılıp gönderildiklerinde Yahuda da onların arasındaydı (Matta 10:1-8).

Hemen sordum: “Öyleyse Hristiyanlığın amacı nedir?” Derhal yanıt verdi: “Beni yakından tanımaktır!” O an Pavlus’un, “O’nu tanımak uğruna” her şeyi süprüntü saydığını hatırladım (Filipililer 3:10).

Rab yüreğime şöyle fısıldadı: “Gerçek hizmet, işte o derin ve yakın ilişkiden doğacaktır.” Daniel de bunu doğrular: “Kuzey Kralı antlaşmayı bozanları yaltaklanarak ayartacak, ama Tanrısı’na tanıyan halk var gücüyle ona karşı duracak” (Daniel 11:32).

İsa, körün köre kılavuzluk etmesinin her ikisini de çukura düşüreceğini söyler (Matta 15:14). Bu, öncelikle Rab’bi görmek için gözleri açılmadan insanları tutsaklıktan kurtarmaya çalışan herkes için geçerlidir. İşte bu yüzden Pavlus, yüreklerimizin gözlerinin O’nu tanımakla aydınlanması için içtenlikle dua etmiştir (Efesliler 1:18). Biz ancak O’nun ışığında görürüz (Mezmun 36:9). O’nun vahyi olmadan körüz. O’nu yakından tanımayanların iyi niyetleri olabilir; ancak Tanrı vahyinden yoksunlarsa, eninde sonunda başkalarını da kendi sürükledikleri çukura götürürler.

Bu, benim iman ettiğim ilk yıllarda yaşandı. Bahsettiğim pastör, gözlerini Vaadi Veren’den ziyade vaadin bereketlerine dikmişti. Tanrı’nın bereketlerine inanarak ve ona göre davranarak gösterişli bir hayat sürüyordu; fakat Tanrı’nın karakterine dair vahyinden yoksundu ve yavaş yavaş hataya sürüklendi. Sonunda topluluğun karşısına geçip, çocuklarını doğuran eşiyile artık yaşamak istemediğini söyledi. İnsanlara, “Eğer onaylamıyorsanız gidebilirsiniz,” dedi. Sonra kendisi de hizmette olan genç ve hırslı

KURTULUŞUN AMACI

bir kadınla evlendi. Bu kadın adamın hayatı için büyük bir tuzak oldu. Kilisesi binlerce kişiden yüzlere düştü; pek çok kişi ruhsal enkaz altında kaldı ve kiliseden koptu. Sonunda tekrar boşandı ve kiliseyi belediyeye sattı.

Musa, hayatını neyin dönüőtürdüğünü biliyordu: Yaşayan Tanrı ile olan karşılaőması ve O'nunla kurduğu derin paydaşlık. Halkı nereye götüreceğini iyi biliyordu. Onları doğrudan vaatlere değil, onları gerçekten tatmin edecek olan tek Kişi'ye götürdü. Yaratılış amacını kavramıştı ve Tanrı'nın yüreğini bulma ihtiyacını fark etmişti. Tanrı'nın yüreği, O'nun bereket veren ellerini gördüğünde değil, O'nun sözlerini yüz yüze duyduğunda açıklanmıőtı.

BÖLÜM 3

MISIR'I İÇİMİZDEN ÇIKARMAK

---

*Kilise olarak sorumluluğumuz, O'nun gelişine
hazırlanmak son iki bin yıldan beri kendimizi
arındırmaktır!*

Tanrı'nın İsrailoğullarını Mısır'dan kurtarmasının amacı, aralarında konut kurabilmek için onları yanına getirmektir. Bunu, Musa'ya söylenen şu sözlerde görüyoruz: "Anlayacaklar ki, aralarında yaşamak için onları Mısır'dan çıkararak Tanrıları RAB benim. Tanrıları RAB benim" (Mısır'dan Çıkış 29:46). Unutmayın, O bir ziyaret değil, bir konut arıyordu.

Şimdi Yeni Antlaşma'da Petrus'un sözlerini dikkate alalım: "İnsanlarca reddedilmiş, ama Tanrı'ya göre seçkin ve değerli olan diri taş, Rab'be gelin. O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir tapınağın yapımında kullansın. Böylelikle, İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kâhinler topluluğu olursunuz" (1. Petrus 2:4-5). Tanrı bir konut arzular ve Petrus bunu ruhsal tapınak olarak tanımlar. Bizler, Tanrı'nın bizzat yaşamayı arzuladığı bu tapınağın diri taşlarıyız.

Petrus, Tanrı'nın konutu olma rolümüzü kâhinlik ile ilişkilendirir. Neden bu ikisini birbirine bağlar? İnsanlar arasında yalnızca kâhinler yargılanmadan Tanrı'ya yaklaşabilirler. Bir kâhinin birçok tanımı arasında öne çıkanı, kâhinlerin Tanrı'ya hizmet etmek üzere O'na yaklaşabilmesidir (Hezekiel 44:13, 15). O'nun konutu olabilmemiz için O'na yaklaşmak bizim için kesinlikle bir gerekliliktir. O'nun kutsal ve huşu uyandıran huzurunda durabilmeliyiz. Tekrar 1. Petrus'a döndüğümüzde şunu okuruz:

“Çünkü Kutsal Yazı'da şöyle deniyor:
‘İşte, Siyon'a bir taş,
Seçkin, değerli bir köşe taşı koyuyorum.
O'na iman eden hiç utandırılmayacak.'
İman eden sizler için bu taş değerlidir.
Ama imansızlar için,
‘Yapıcıların reddettiği taş
Köşenin baş taşı,
‘Sürçme taşı ve tökezleme kayası oldu.'
İmansızlar Tanrı'nın sözünü dinlemedikleri için sürçerler.
Zaten sürçmek üzere belirlenmişlerdir.”
(1. Petrus 2:6-8)

Bu ayetlerde ilginç bir ifade yer alır. Petrus, “İman eden sizler için... imansızlar Tanrı'nın sözünü dinlemedikleri için...” ifadelerini kullanır. “İman edenler” ve “söz dinlemeyenler” ifadeleri karşılaştırır. Bugün biz bunu yapamıyoruz. Şu anda “iman etmek” ile itaat veya söz dinlemek arasında ilgi kurulmuyor. Bu yüzden kilise içindeki pek çok kişi söz dinlemeye vurgu yapmıyor. Ancak Yeni Antlaşma yazarlarının yaşadığı dönemde bu iki kavram birbirine sıkı sıkıya bağlıydı. İman etmek, sadece O'nun varlığını ikrar etmek değil, aynı zamanda sözünü dinlemek anlamına geliyordu. Başka bir deyişle, eğer imanlıysanız söz dinlerdiniz

ve imansızlığın kanıtı söz dinlemez bir hayat tarzıydı. İbraniler yazarı İsa'nın "yetkin kılınınca, sözünü dinleyen herkes için sonsuz kurtuluş kaynağı olduğunu" belirtir (İbraniler 5:9). Söz dinlemek, kurtuluşun hayati bir unsurudur. İsa, O'na iman edecek, O'na "Rab" diyecek ve hatta O'nun adıyla mucizeler yapacak bazı kişilerin Tanrı'nın isteğini yapmadıkları veya söz dinlemedikleri için Tanrı'nın egemenliğine kabul edilmediklerini belirtir (Matta 7:21).

ŞAŞILASI IŞIĞI ÇAĞRILAN KRAL'IN KÂHİNLERİ

İsrail halkı tökezledi ya da çağrıldıkları misyonun gerisinde kaldılar; onlara buyrulan söze itaatsizlik ettiler. Ancak Petrus sonra bizimle ilgili şöyle der: "Ama siz seçilmiş soy, Kral'ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı'nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan şaşılması ışığına çağırın Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz" (1. Petrus 2:9). Bizler Kral'ın kâhinleri ve kutsal ulusuz. Tanrı Kralımız'dır. Bu nedenle, O'na hizmet etmek için yaklaşanlar Kral'ın kâhinleri olmalıdır, çünkü yalnızca kraliyet mensupları Kral'a hizmet edebilir ve O'nunla paydaşlık kurabilir! O'nun kâhinleri olanlar, karanlıktan O'nun şaşılması ışığına çağırılmışlardır—herhangi bir ışığa değil, şaşılması ışığına! Tanrı'nın görkemini tanımlamak için kullanılan birkaç ifadeye aşırı aşına hale gelerek onları basitleştirdik. "Şaşılması" kesinlikle bu kelimelerden biridir. Üç kelime üzerine bir çalışma yaptım: şaşılması, huşu uyandıran ve harika. Kutsal Kitap'ın New King James çevirisinde bu kelimeler neredeyse her zaman Tanrı'yı, O'nun niteliklerini veya işlerini tanımlamak için kullanılır. Şunu düşünün: şaşılması—"hayranlıkla dolu"; huşu uyandırıcı—"huşu ile dolu"; harika—"harikalarla dolu." İsa'ya aslında "Harika" denir (Yeşaya 9:6). Oysa bugün insanlar bu kelimeleri sıradan olayları tanımlamak için kullanıyorlar. Bir filmi beğeniyorlar ve "Harikaydı" diyorlar. Bir sporcudan etkileniyorlar ve "Şaşılması"

diyorlar. Şimdi bir vaiz insanların önünde durup “Tanrı şaşılasıdır ya da harikadır” dediğinde, insanlar bu kelimeyi defalarca profesyonel bir basketbolcu tanımlamak için duyduklarından, vaizin ne söylediğinin etkisini kavrama yetisinden yoksun kalırlar. Bu kitabın mesajının bunu değiştirmesi için dua ediyorum! Petrus, karanlıktan O’nun şaşılası ışığına çağrıldığımızı söylerken, Tanrı’nın görkemini açıklamak için çok güçlü bir kelime kullanıyor. Çünkü Tanrı mutlak ışıktır ve O’nda hiç karanlık yoktur. Bu yüce ışık, insanların yaklaşamadığı görkemini tanımlar. Yine, 2. Korintliler 6’da olduğu gibi, bağlamını anlamadığımız için bu ifadenin etkisini tam olarak kavrayamıyoruz. Tanrı’nın halkının arasında ve içinde yaşama vaadinin kapsamını keşfetme arayışımızı sürdürmek için Mısır’dan Çıkış’a geri dönelim.

GİYSİLERİMİZİ YIKAMALIYIZ

Önceki bölümde Musa’nın, dünyadan kurtuluşumuzun bir simgesi olarak İsrailoğullarını Mısır’dan çıkardığını gördük. Onları Mısır’dan çıkardıktan sonra Sina denilen Tanrı Dağı’na götürdü. Onları dağın eteklerinde bırakarak Tanrı’nın yanına çıktı ve dağda Tanrı’nın şu sözlerini işitti:

“Mısırlılara ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz. Şimdi sözümü dikkatle dinler, antlaşmama uyarmanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir. Siz benim için kâhinler krallığı, kutsal ulus olacaksınız. İsraililere böyle söyleyeceksin.” (Mısır’dan Çıkış 19:4-6)

Artık Petrus’un sözlerinin nereden geldiğini biliyoruz. Bu sözler başlangıçta İsrail halkına söylenmişti. Tanrı bu sözleri sadece Harun ve oğullarına söylemedi. Sadece Levi oymağına da söylemedi. Tüm halka, her İbrani erkeğe, kadına ve çocuğa, “Siz benim için

kâhinler krallığı olacaksınız,” dedi. Tümünün, tıpkı Musa gibi O'nun huzuruna girmesinin Tanrı'nın arzusu olduğunu görüyor musunuz? Sonra RAB Musa'ya şöyle dedi: “RAB Musa'ya, ‘Git, bugün ve yarın halkı arındır’ dedi, ‘Giysilerini yıkasınlar. Üçüncü güne hazır olsunlar. Çünkü üçüncü gün bütün halkın gözü önünde ben, RAB, Sina Dağı'na ineceğim” (Mısır'dan Çıkış 19:10–11).

Bu iki ayetteki anlamı dikkatle incelememiz gerekiyor. Öncelikle, bu senaryonun tamamı peygamberlik niteliğindedir. Sadece onlara uygulanmakla kalmaz, aynı zamanda Tanrı'nın bize olan sözüdür. Tanrı Musa'ya, iki gün sonra halkın yanına geleceğini söyledi. Bu zaman zarfında Musa onları arındıracaktı; bu onların giysilerini yıkamasını içeriyordu. 2. Petrus 3:8'de şunu okuyoruz: “Sevgili kardeşlerim, şunu unutmayın ki, Rab'bin gözünde bir gün bin yıl, bin yıl bir gün gibidir.” Mezmurlar yazarı da şöyle demiştir: “Çünkü senin gözünde bin yıl geçmiş bir gün, dün gibi, bir gece nöbeti gibidir” (Mezmunur 90:4). Tanrı'nın bir günü, bizim bin yılımızdır. Öyleyse İsa ölümden dirildiğinden beri ne kadar zaman geçti? Cevap: Neredeyse iki gün; ikinci günün tam sonundayız. Tarihçiler O'nun İS 28 veya 29 civarında ölümden dirildiğini belirtiyor. Peygamberlik saatine göre O'nun ikinci gelişine çok yakınız! Tanrı'nın İsrail'e söyledikleri ile bize söyledikleri arasındaki bağlantıyı hemen görüyoruz. Kilise olarak sorumluluğumuz, O'nun gelişine hazırlanmak son iki bin yıldan beri kendimizi arındırmaktır!

Arındırmak ne anlama gelir? Bugün bu terimi nadiren duyuyoruz. Kutsamak, “kutsal kılmak” demektir ve kutsal kılmak da “ayrılmak” anlamına gelir. İyi bir örnek, bir kralın karısı olmak üzere seçilen bir kadın olabilir. Bu kadın saraya getirilir ve kralın hadımları onunla ilgilenirdi. Hadımların sorumluluğu onu kral için hazırlamaktı. Artık o, diğer kadınlar gibi normal bir hayat sürmezdi; çünkü o kral için arınmış, kutsal kılınmış veya ayrılmıştı. İşbirliği yaptığı takdirde, kutsanma süreci kavuşacağı muazzam

bereketlerin yanında hiç kalırdı. Kral ile başka hiç kimsenin paylaşamayacağı çok özel ayrıcalıkların tadını çıkarırdı. Kralın sahip olduğu her şey onun olurdu. Karşılığında kral ondan ne beklerdi? Kadının kendisine, sadece kendisine ait olmasını. Bu örnek, Tanrı'nın şu sözleriyle ne kastettiğini kusursuz biçimde açıklar: "Benim için kutsal olacaksınız. Çünkü ben RAB kutsalım. Bana ait olmanız için sizi öbür halklardan ayrı tuttum" (Levililer 20:26).

Tanrı İsrail halkına kendilerini arındırmalarını söylediğinde şunu diyordu: "Sizi Mısır'dan çıkardım. Şimdi siz Mısır'ı kendi içinizden çıkarın. Bu sizi, üçüncü günün başındaki dönüşüme hazırlayacak." Ayrıca, "Giysilerini yıkasınlar," dedi. Giysilerinde hâlâ Mısır'ın pisliği vardı. Tıpkı bunun gibi, bugün Tanrı bize de şöyle diyor: "Sizi dünyadan çıkardım, şimdi siz dünyayı içinizden çıkarın! Bu sizi, üçüncü bin yılın başındaki dönüşüm için hazırlayacak." Giysilerimizi yıkayarak kendimizi dünyanın pisliğinden arındırmalıyız. Pavlus'un şu sözlerini hatırlayın: "Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim" (2. Korintliler 7:1).

Musa'nın İsrailoğullarına fiziksel giysilerini yıkamalarını söylemesi gibi, Pavlus da bize bedenimizin ve ruhumuzun giysilerini temizlememizi söyler. Burada çok net bir noktaya değinmek istiyorum: Kendimizi biz yıkamalıyız. Bunu Rab'be bırakmamalıyız! Pavlus, "Ve İsa'nın kanı sizi bedeninin ve ruhun tüm kirliliğinden kurtaracak, bu yüzden sadece O'nun sevgisine inanın" demiyor. İsa'nın kanı bizi her günahattan veya kirlilikten temizler mi? Cevap şüphesiz evet! Ancak Kutsal Yazılar'da göreceğimiz üzere, bu arınma sürecinde bizim de rolümüz vardır.

HATALI İKİ UÇ GÖRÜŞ

Son yüz yıldır kilisede kutsanma ve kutsallık konusunda iki uç görüş hâkim olmuştur. İlki, kutsallığı tamamen dışsal bir durum

olarak gördü. Eğer bir kadın makyaj yapıyorsa kutsal değildi. Eğer elbisesi dizinin üzerindeyse saf değildi. Oysa bir kadının elbisesi ayak bileklerine kadar inebilir, saçları topuzlu olabilir, üzerinde makyaj veya takı olmayabilir ama yine de gözlerine kadar baştan çıkarıcı bir ruha sahip olabilir! Bir adam karısını hiç boşamadığı veya zina yapmadığıyla övünebilir ama yine de yanından geçen her kadına şehvetle bakıyor olabilir. Bu kutsallık değildir. Bu uç görüş sadece bedene odaklanmıştır ve kutsallık bedensel bir iş değildir. Bu anlayış kilisedeki birçok insanı yasacı bir tutuma sürüklemiştir.

İkinci uç görüş ise -ki yüzyılın sonlarına doğru daha belirgin hale gelmiştir- kendimizi dünyadan ayırma sorumluluğumuzun olmadığı inancıdır. Bu görüşe göre Hristiyanların, affedilmiş oldukları gerçeği dışında dünyadan hiçbir farkı yoktur. Geçenlerde çok popüler bir Hristiyan sanatçı şöyle bir yorumda bulundu: "Hristiyanlar danışmanlara gider, Hristiyanların ailevi sorunları olur ve Hristiyanlar alkolik olur. İmanlılar ile imansızlar arasındaki tek fark, bizi seven ve her gün bize yardım eden Yaratıcı Tanrımız'a duyduğumuz sade imandır." Bu tür bir düşünce, kendimizi dünyadan arındırma sorumluluğundan bizi muaf tutan öğretilerimizden kaynaklanmıştır. Oysa bu, Kutsal Yazılar'ın sağlam öğretisine doğrudan aykırıdır. Petrus şu uyarıda bulunur: "Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun" (1. Petrus 1:15).

Gerçek, bu iki uç görüşün ortasında yer alır. Kutsallık sözü konusu olduğunda insan ile Tanrı arasında bir işbirliği vardır. İsa bizim kutsallığımızdır (1. Korintliler 1:30). Bununla birlikte "Tanrı'nın isteği şudur: Kutsal olmanız, fuhuştan kaçınmanız... Çünkü Tanrı bizi ahlaksızlığa değil, kutsal bir yaşam sürmeye çağırdı" (1. Selanikliler 4:3-7). İsa kutsanmamız için lütuf sağlar ama biz bu lütfun gücüyle kendimizi arındırarak O'nunla işbirliği yapmalıyız. Bu sayede dünyada olabiliriz, ama dünyadan olmayız.

HUZURUNDA YAŞAYALIM DİYE

Tanrı Musa'ya halkı kutsamasını buyurdu. Halk hazırlanmalıydı; çünkü üçüncü gün RAB, bütün halkın gözü önünde Sina Dağı'na inecekti! Tanrı'nın halkın gözleri önünde gelmesi, O'nun tüm görkemi içinde gelmesi demekti! Peygamber Hoşea da O'nun görkemli gelişi için bize iki bin yıllık bir hazırlık süreci sunar. Şöyle seslenmiştir:

“Gelin, RAB'be dönelim.
Bizi O parçaladı,
O iyileştirecek.
Bizi O yaraladı
Yaramızı O saracak.
İki gün sonra bizi diriltecek,
Üçüncü gün ayağa kaldıracak,
Huzurunda yaşayalım diye.”
(Hoşea 6:1-2)

İki gün, yani iki bin yıl sonra bizi diriltecek; üçüncü bininci yılda ise O'nun huzurunda yaşayabilmemiz için bizi ayağa kaldıracak. Bu üçüncü bininci yıl, Mesih'in bin yıllık egemenliğidir (Mesih'in yeryüzüne gelip yücelmiş bedeniyle bin yıl hüküm süreceği zamandır [Vahiy 20:4]). Hoşea, O'nun gelişi hakkında şöyle devam eder:

“RAB'bi tanıyalım, RAB'bi tanımaya gayret edelim.
O tan gibi şaşmadan doğacak,
Yağmur gibi, toprağı sulayan
Son yağmur gibi bize gelecektir.” (Hoşea 6:3)

O'nun gelişi tan vakti kadar kesindir. Sabah vakti ya da gün doğumu, her gün belirlenmiş bir zamanda gerçekleşir. Bu saati değiştirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur; kesinlikle hiçbir şey! Hazır olsanız da olmasanız da o vakit gelmektedir.

İsa'nın kendi yüceliği içinde gelişi kararlaştırılmıştır ve belirlenmiş bu zamanı hiçbir şey değiştiremeyecektir. Asıl soru şu: Biz hazır olacak mıyız? İsrailoğulları hazır olduklarına inanıyorlardı, peki ya gerçekten öyleler miydi? O'nun görkemini daha önce hiç görmemişlerdi. O'nun büyük belirtilerini, harikalarını görmüş ve bunların getirdiği bereketleri sevmişlerdi; peki ama O'nun görkemi de aynı mı olacaktı? Mucizelerin olduğu bir atmosferde kendinizi rahat hissedip yine de O'nun görkemi için hazırlıksız olmanız mümkün mü? Öğrenmek için devam edelim.

BÖLÜM 4

RAB'BİN GÖRKEMİ

Rab'bin görkemi, Tanrı'yı Tanrı yapan her şeydir. O'nun tüm nitelikleri, yetkisi, gücü ve bilgeliği; kelimenin tam anlamıyla Tanrı'nın ölçülemez ağırlığı ve büyüklüğüdür.

İsrail halkı ile Tanrı'nın görkemi arasında iki gün vardı. Hazır mıydılar? Tanrı'nın hazırlık konusundaki uyarısını ciddiye almışlar mıydılar, yoksa O'nun mucizevi gücünün kendilerini defalarca kurtardığını gördükleri için, O'nun görünmesinin bundan pek farklı olmayacağını mı düşünmüşlerdi? Daha fazla ne olabilirdi ki? Üstelik şimdiye kadarki tüm belirtiler onların lehine olmuştu. Görünmesi neden farklı olsun ki? Zaman her şeyi gösterecekti. Musa'dan başka halkın arasında muhtemelen Kutsal Olan'ın karşısında fazlaca rahat hissettiklerini veya O'nu ciddiye almadıklarını düşünenler var mıydı?

İki gün geçti. Üçüncü günün sabahı sökmek üzereydi. Atmosfer alışılmadık derecede sessizdi. Yüce Olan'ın gelişinden önceki o tekinsiz durgunluk neredeyse sinir bozucuydu. Halkın belirsizliği gitgide arttı. Yaratılış, ortama girmek üzere

olan Kişi'nin varlığının, Tanrı'nın kendi halkından daha fazla farkındaydı.

Şafak söküyordu ama bu sıradan bir gün doğumu olmayacaktı. Aniden, yoktan var olan karanlık bir bulut aşağı indi. Sadece onun görüntüsü bile yeterince korkutucuydu, fakat bulutun görünmesinden hemen önce çok yüksek sesli bir borazan sesi duyuldu. Ses gitgide yükseliyordu! Bu kadar şiddetli bir sesi ne çıkarabilirdi?

Bulut dağın üzerine inerken içinden parlak ışık parlamaları ve kükreyen gök gürültüleri yükseldi. Süregelen gök gürlemeleri halkın daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Bunlara o kadar parlak şimşekler eşlik ediyordu ki, yoğunluklarından ötürü güneş kararmış gibi görünüyordu. İsrailoğulları korkudan titredi: "Görünüm öyle korkunçtu ki, Musa, 'Çok korkuyorum, titriyorum' dedi" (İbraniler 12:21).

Musa, korkusuna rağmen liderlik görevini üstlendi:

"Musa halkın Tanrı'yla görüşmek üzere ordugahtan çıkmasına öncülük etti. Dağın eteğinde durdular. Sina Dağı'nın her yanından duman tütüyordu. Çünkü RAB dağın üstüne ateş içinde inmişti. Dağdan ocak dumanı gibi duman çıkıyor, bütün dağ şiddetle sarsılıyordu. Boru sesi gitgide yükselince, Musa konuştu ve Tanrı gök gürlemeleriyle onu yanıtladı." (Mısır'dan Çıkış 19:17-19)

YARATILIŞ O'NUN YÜCELİĞİNİ BEYAN EDER

O dağa inen evreni tasarlayan ve yaratanın ta kendisiydi. Yıldızları parmaklarıyla yerlerine yerleştiren ve bilgisi ve bilgeliğiyle dünyanın temellerini atandı. O, ezelden ebede var olandı.

Yıllardır, hizmet ettiğimiz Tanrı'nın görkemini gözden kaçırdığımızdan endişe ediyorum. Yeşaya, Tanrı'nın görkemi ve

büyükliğünden sıkça bahseder ve şöyle sorar:

“Bilmiyor musunuz, duymadınız mı?
Başlangıçtan beri size bildirilmedi mi?”

İsrail halkının Tanrı'nın muhteşemliğini gözden kaçırmaması karşısında hayrete düşerek şunu beyan eder:

“Dünyanın temelleri atılalı beri anlamadınız mı?
Gökkubbenin üstünde oturan RAB'dir,
Yeryüzünde yaşayanlarsa çekirge gibidir.
Gökleri perde gibi geren,
Oturmak için çadır gibi kuran O'dur.
O'dur önderleri bir hiç eden,
Dünyanın egemenlerini sıfıra indirgeyen.
O önderler ki, yeni dikilmiş, yeni ekilmiş ağaç gibi,
Gövdeleri yere yeni kök salmışken
RAB'bin soluğu onları kurutuverir,
Kasırga saman gibi savurur.
'Beni kime benzeteceksiniz ki,
Eşitim olsun?' diyor Kutsal Olan.
Başınızı kaldırıp göklere bakın.
Kim yarattı bütün bunları?
Yıldızları sırayla görünür kılıyor,
Her birini adıyla çağırıyor.
Büyük kudreti, üstün gücü sayesinde
hepsi yerli yerinde duruyor.”
(Yeşaya 40:21-26)

Tanrı gökleri elleriyle yarattı; evreni bir çadır gibi gerip kurdu. Ve tüm evreni karışıyla ölçebildi (Yeşaya 40:12)! Bir düşünün; başparmağından serçe parmağına kadar olan mesafeyle evrenin genişliğini, uzunluğunu ve derinliğini ölçtü! Evrenin büyüklüğü

üzerine hiç kafa yordunuz mu? Bu, zihinsel kapasitenizin çok ötesindedir. Belki evrenin uçsuz bucaksızlığına bir göz atabilirsek, O'nun yüceliğini biraz olsun idrak edebiliriz. Bilim insanları evrende, her biri milyarlarca yıldız içeren milyarlarca galaksi olduğunu tahmin ediyor. Bu galaksilerin boyutu, aralarındaki boşluğa kıyasla oldukça küçüktür.

Güneşimiz bu galaksilerden birinde yer alır. Gece gökyüzüne baktığınızda tüm evreni değil, sadece içinde yaşadığımız Samanyolu denilen küçük galaksiyi görürsünüz. Üstelik bunun da sadece bir kısmını görürsünüz; çünkü bu küçük galaksimizdeki çoğu yıldız çıplak gözle görülemeyecek kadar uzaktır.

Sadece yaşadığımız galaksiden başlayalım. Dünyamıza en yakın yıldız —Güneşimiz hariç— 4,3 ışık yılı uzaklıktadır. Belki 'ışık yılı nedir?' diye düşünüyorsunuzdur. Işık yılı, ışığın bir yılda katettiği mesafedir. Işık, saniyede yaklaşık 300.000 kilometre hızla hareket eder. Bu, saatte kabaca 1 milyar 78 milyon kilometre demektir. Bunu saatte yaklaşık 800 kilometre hızla uçan uçakların hızıyla kıyaslayın. Gördüğünüz gibi ışık çok hızlıdır!

Ne kadar hızlı olduğuna dair bir fikir vermesi için, Güneş'e dev jumbo jetle uçabildiğinizi varsayalım. Dünyanın diğer ucundaki Asya'ya uçtuğumda bu yaklaşık yirmi üç saat sürüyor. Eğer aynı uçakla Güneş'e durmaksızın uçsaydım, bu kabaca yirmi bir yıl sürerdi! Yirmi bir yıl öncesinin ne kadar uzak olduğunu bir düşünün. Tüm o zamanı düşünün. Şimdi sadece kendi Güneş'imize varmak için tüm o süreyi bir uçağın içinde geçirdiğinizi hayal edin. Araba sürmeyi tercih edenler için —yakıt veya dinlenme molaları hariç— bu yaklaşık iki yüz yıl sürerdi. Peki, ışığın Dünya'ya ulaşması ne kadar sürer? Cevap sadece sekiz dakika yirmi saniyedir.

Güneş'i bırakıp bize en yakın yıldızla geçelim. En yakın yıldızın Dünya'dan 4,3 ışık yılı uzakta olduğunu zaten biliyoruz. Eğer

Dünya, Güneş ve en yakın yıldız için ölçekli bir model yapsaydık ve Dünya'mızı bir karabiber tanesi boyutuna getirseydik; Güneş, yaklaşık 20 santimetre çapında bir top boyutunda olurdu. Bu ölçeğe göre Dünya ile Güneş arasındaki mesafe yaklaşık 24 metre olurdu. Yine de ölçeklendirilmiş bir uçağın bu 24 metrelik mesafeyi katetmesi yirmi bir yıldan fazla sürerdi.

Eğer Dünya ve Güneş oranı buysa, en yakın yıldızın karabiber tanesi boyutundaki Dünya'mıza olan mesafesini tahmin edebilir misiniz? Bin metre, iki bin metre, hatta bir kilometre mi diye düşünürsünüz? Yanına bile yaklaşamazsınız. En yakın yıldızımız, karabiber tanesinden yaklaşık 6.440 kilometre uzakta olurdu! Bu şu anlama gelir: Eğer karabiber boyutundaki Dünya'yı Miami, Florida'ya koyarsanız, Güneş 24 metre uzağınızda olurdu; ancak modelimizdeki en yakın yıldız Seattle, Washington'ın ötesinde, Pasifik Okyanusu'nun 1.600 kilometre açıklarında yer alırdı! Bu en yakın yıldızla uçakla ulaşmak hiç durmadan yaklaşık elli bir milyar yıl sürerdi! Oysa bu yıldızın ışığı Dünya'ya sadece 4,3 yılda ulaşır!

Gece çıplak gözle gördüğünüz yıldızların çoğu, yüz ila bin ışık yılı uzaklıktadır. Bununla birlikte, çıplak gözle dört bin ışık yılı kadar uzaklıktaki birkaç yıldız görebilirsiniz. Bir uçağın bu yıldızlardan birine ulaşması için gereken süreyi hesaplamaya çalışmayacağım. Ancak dört bin ışık yılı uzaklıktaki o yıldızlardan birine baktığınızda, aslında o yıldızdan neredeyse İbrahim'in Sara ile evlendiği zamanlarda ayrılan, o zamandan beri yavaşlamadan veya durmadan saatte 1 milyar 78 milyon kilometre hızla seyahat eden ve Dünya'ya daha yeni ulaşan ışığı görüyorsunuz! Bunlar sadece küçük galaksimiz Samanyolu'ndaki yıldızlar. Henüz diğer milyarlarca galaksiye adım atmadık bile. Galaksilerin arasında çoğunlukla devasa bir boşluk olduğunu da unutmayın. Örneğin, çok yakın bir komşu galaksinin adı Andromeda'dır. Bize uzaklığı yaklaşık 2,3 milyon ışık yılıdır. Bir düşünün. Saatte 1 milyar kilometreden fazla hızla ilerleyen ışığın

o galaksiden Dünya'mıza ulaşması iki milyon yıldan fazla sürüyor! Ve bu bizim en yakın komşu galaksimiz. Daha milyarlarca başka galaksi var. İdrak kapasitemizin ötesine geçtik mi? Yeşaya, Tanrı'nın bu devasa evreni başparmağı ile serçe parmağı arasındaymış gibi ölçtüğünü beyan eder! Süleyman, Tanrı'nın Ruhu'yla şunu doğrular: "Tanrı gerçekten yeryüzünde yaşar mı? Sen göklere, göklerin göklerine bile sığmazsın" (1. Krallar 8:27). O dağa inen Kişi'nin kim olduğuna dair bir fikir ediniyor musunuz?

BENİ KİME BENZETECEKSİNİZ?

Belki de Tanrı'ya göre küçük kalan diğer meseleleri konuşmalıyız. Yeşaya, O'nun dağları kantarıyla ve tepeleri terazile tarttığını belirtir. O, okyanuslardaki, denizlerdeki, göllerdeki, nehirlerdeki ve göletlerdeki tüm suları avcunun içiyle ölçmüştür. Denizlere sınırlarını aşmamalarını buyuran O'dur (Yeşaya 40:12).

Denizlerin gücünü hiç düşündünüz mü? Eğer 1,6 kilometre çapında bir meteor, Kaliforniya'daki Los Angeles'ın birkaç yüz kilometre açığında Pasifik Okyanusu'na düşseydi, San Diego'dan Alaska, Anchorage'a kadar Amerika'nın tüm Batı Kıyısı'ndaki her insanı öldürecek ve her yapıyı yerle bir edecek büyüklükte bir dalga oluştururdu! Bu dalga okyanusu aşmaya devam eder ve birkaç Asya ülkesini de haritadan silerdi. Yine de bu dalga, Pasifik Okyanusu'nun derinliği kadar bile yüksek olmazdı. Öyleyse okyanus sularının tüm ağırlığı insanlığın üzerine salınsaydı neler olurdu? Dünyadaki okyanuslarda muazzam bir güç vardır; ancak Tanrı bu suların her bir damlasını avcunun içinde tartmıştır!

MİKROSKOBİK MUCİZELER

O, devasa boyutlarda ve oranlarda hayranlık uyandırıcı işler yapmıştır; ancak tasarladığı detaylar da aynı derecede şaşırtıcıdır.

Bilim insanları, bu doğal dünyanın işleyişini incelemek için yıllarını harcamış ve muazzam bütçeler ayırmışlardır. Buna rağmen, O'nun bu dünyayı yaratırken sahip olduğu bilgeliğin ancak küçük bir kısmını anlamışlardır. Pek çok soru ise hâlâ yanıtız kalmaya devam ediyor.

Yaratılan tüm yaşam formları hücrelerden oluşur. Hücreler insan vücudunun, bitkilerin, hayvanların ve diğer her canlı varlığın yapı taşlarıdır. Kendi başına bir mühendislik harikası olan insan vücudu yaklaşık 100.000.000.000.000 (100 trilyon) hücre içerir —bu sayıyı kavrayabiliyor musunuz?— ve bu hücrelerin çok büyük bir çeşitliliği vardır. O, bilgeliğiyle bu hücreleri belirli görevleri yerine getirmeleri için görevlendirmiştir. Hücreler büyür, çoğalır ve sonunda —tam zamanında— ölürlür.

Çıplak gözle görülmeseler de hücreler, insanın bildiği en küçük parçacıklar değildir. Hücreler, molekül adı verilen çok sayıda daha küçük yapıdan oluşur; moleküller ise element denilen daha da küçük yapılardan meydana gelir. Elementlerin içinde ise atom adı verilen çok daha minik yapılar bulunur.

Atomlar o kadar küçüktür ki, bu cümlemin sonundaki nokta bunlardan bir milyardan fazlasını içerir. Yine de bir atomun neredeyse tamamı boşluktan ibarettir. Atomun geri kalanı ise protonlar, nötronlar ve elektronlardan oluşur. Protonlar ve nötronlar, atomun tam merkezindeki mikroskobik ve son derece yoğun bir çekirdekte bir arada kümelenmiştir. Elektron adı verilen küçük enerji paketleri, bu çekirdeğin etrafında ışık hızında fırıl fırıl dönerler. Bu temel yapı taşları her şeyi bir arada tutar.

Peki, atom enerjisini nereden alır? Ve bu hareketli parçacıkları bir arada tutan güç nedir? Bilim insanları buna atom enerjisi diyor. Bu bilimsel terim, aslında açıklayamadıkları bir durumu tanımlıyor. O, “güçlü sözüyle her şeyi devam ettirir” (İbraniler 1:3). Ve “her şey varlığını O'nda sürdürmektedir” (Koloseliler 1:17).

Durun ve bir an için bu düşünce üzerinde kafa yorun.

Evrenin bile içine sığmayan yüce bir Yaratıcımız var. O, evreni bir karışıyla ölçer, ancak minik dünyamızı ve içindeki canlıları tasarlarken o kadar detaylı çalışmıştır ki, modern bilim yıllar süren araştırmaların ardından hâlâ bu tasarım karşısında hayrete düşmektedir.

Elbette, O'nun yaratılışının harikaları ve bilgeliği hakkında pek çok kitap yazılabilir. Benim buradaki amacım bu değil. Amacım, O'nun ellerinin işlerine karşı hayranlık ve merak uyandırmaktır; çünkü bu işler O'nun yüce görkemini ilan eder!

TASARIMI KARARTAN KİM?

Belki şimdi Eyüp'ün bilgisizce yaptığı sorgulamaların ardından Tanrı'nın bir kasırga içinde ona verdiği cevap karşısında neler hissettiğini daha iyi anlayabilirsiniz:

“Bilgisizce sözlerle
Tasarımı karartan bu adam kim?
Şimdi erkek gibi kuşağını beline vur da,
Ben sorayım, sen anlat.
Ben dünyanın temelini atarken sen neredeydin?
Anlıyorsan söyle.
Kim saptadı onun ölçülerini?
Kuşkusuz biliyorsun!
Kim çektii ipi üzerine?
Neyin üstüne yapıldı temelleri?
Kim koydu köşe taşını,
Sabah yıldızları birlikte şarkı söylerken,
İlahi varlıklar sevinçle çığırdıkları?
Denizin ardından kapıları kim kapadı,
Ana rahminden fıskırdığı zaman;
Ona bulutları giysi,
Koyu karanlığı kundak yaptığım,

Sınırını koyduğum,
Kapılarıyla sürgülerini yerleştirdiğim,
'Buraya kadar gelip öteye geçmeyeceksin,
Gururlu dalgaların şurada duracak' dediğim zaman?
Sen ömründe sabaha buyruk verdin mi,
Şafağa yerini gösterdin mi;
Yeryüzünün uçlarını tutsun,
Oradaki kötüler silkilip atılsın diye?
Mühür basılan balçık gibi biçim değiştirir yeryüzü,
Giysi kıvrımları gibi göze çarpar.
Kötülerin ışıkları alınır,
Kalkan kolları kırılır.
Denizin kaynaklarına vardın mı,
Gezdin mi enginin diplerinde?
Ölüm kapıları sana gösterildi mi?
Gördün mü ölüm gölgesinin kapılarını?
Dünyanın genişliğini kavradın mı?
Anlat bana, bütün bunları biliyorsan.
Işığın bulunduğu yerin yolu nerede?
Ya karanlık, onun yeri neresi?
Onları yerlerine götürebilir misin?
Evlerinin yolunu biliyor musun?
Bilmediğin şey yok zaten,
Çünkü onlarla aynı zamanda doğmuştun!
O kadar yaşlısın!
Karın ambarlarına girdin mi,
Dolunun ambarlarını gördün mü?
Ben onları sıkıntılı günler için,
Kavga ve savaş günleri için saklıyorum.
Nerede ışığın dağıtıldığı,
Doğu rüzgârınının yeryüzüne saçıldığı yere giden yol?

Kim sellere kanal,
Yıldırımlara yol açtı;
Kimsenin yaşamadığı toprakları,
İnsanın bulunmadığı çölü sulasın diye;
Kurak ve ıssız yeri doyursun,
Ot bitirsin diye?
Yağmurun babası var mı?
Çiy damlalarını kim yarattı?
Buz kimin rahminden çıktı?
Göklerden düşen kırağıyı kim doğurdu,
Sular taş gibi katılaşıp
Enginin yüzü donunca?
Ülker yıldızlarını bağlayabilir misin?
Oryon'un bağlarını çözebilir misin?
Mevsimlerinde çıkartabilir misin takımyıldızları?
Büyük ve Küçük Ayı'ya yol gösterebilir misin?
Biliyor musun göklerin yasalarını?
Tanrı'nın yönetimini yeryüzünde kurabilir misin?
Başına bol yağmur yağsın diye
Bulutlara sesini duyurabilir misin?
Varıp da, 'Buradayız desinler diye,
Şimşekleri gönderebilir misin?'
(Eyüp 38:2-35)

Tanrı konuşmasını bitirdikten sonra, Eyüp huşu içinde Rab'be şöyle feryat etti:

"Kulaktan duymaydı bildiklerim senin hakkında,
Şimdiyse gözlerimle gördüm seni.
Bu yüzden kendimi hor görüyor,
Toz ve kül içinde tövbe ediyorum."
(Eyüp 42:5-6)

Eyüp'ün denenmelerinden önce Tanrı, tüm yeryüzünde onun gibisinin olmadığını söylemişti. RAB, onun kusursuz ve doğru bir adam olduğunu, Tanrı'dan korktuğunu ve kötülükten kaçındığını beyan etmişti. Eyüp, Tanrı'nın sözlerini sadece kendisi duymakla kalmamış; ailesine ve arkadaşlarına da öğretmişti. Yine de Tanrı'yı gördüğünde merhamet için yakardı; çünkü kutsal bir Tanrı'nın yanında o, en iyi haliyle bile yerle bir olmuş, tükenmiş bir adamdı.

Yeşaya da sadık ve dindar bir adamdı; ancak bir görünümde RAB'bi gördüğünde şöyle feryat etti: 'Vay başıma! Mahvoldum! Çünkü dudakları kirli bir adamım' (Yeşaya 6:5).

Tanrı'nın görkemi, O'nun lütfuna olan mutlak ihtiyacımızı açığa çıkarır; çünkü lütfu olmasaydı sonsuza dek mahvolurduk. O, hayal edebileceğimizden çok daha yücedir. O kadar büyüktür ki, çağlar boyu O'nun tahtının yakınında bulunan melekler hâlâ kutsal bir saygı ve korkuyla, 'Kutsal, Kutsal, Kutsal!' diye seslenirler. İşte tüm İsrail'in önünde, görkemi içinde dağa inen Kişi O'dur.

YAKLAŞILMAZ IŞIK

Şimdi Rab'bin görkeminin ne olduğuna odaklanalım. Kilisedeki bazı kişiler Tanrı'nın görkemini bir sis, bir bulut veya benzeri bir tezahür olarak tanımlamışlardır; imanlılar 'O toplantıda Tanrı'nın görkemi üzerimize indi' gibi ifadeler kullanabilirler. Ancak bu tür ifadeler, bilgiden yoksun sözlerle O'nun tasarısını kısıtlar ve karartır (Eyüp 38:2). Öncelikle, Tanrı'nın görkemi bir bulut değildir. 'Öyleyse Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın görkemi söz konusu olduğunda neden neredeyse her seferinde bir buluttan söz ediliyor?' diye sorabilirsiniz. Tanrı kendisini bulutun içine gizlemek zorundadır; çünkü O, bakılamayacak kadar müthüştür. Eğer o bulut O'nun yüzünü perdelemeseydi, çevresindeki tüm canlılar mahvolur ve anında ölürdü.

Musa, Tanrı'nın görkemini görmeyi talep ettiğinde, Rab'bin

yanıtı kesindi: “Yüzümü görmene izin veremem. Çünkü yüzümü gören yaşayamaz” (Mısır’dan Çıkış 33:20). Ölümlü bir beden, kutsal Rab’bin görkemli huzurunda dayanamaz. O, içinde hiçbir karanlık barındırmayan, her şeyi yakıp yok eden bir ateştir (İbraniler 12:29; 1. Yuhanna 1:5). Pavlus, İsa hakkında şöyle yazar: “Mübarek ve tek Hükümdar, kralların Kralı, rablerin Rabbi, ölümsüzlüğün tek sahibi, yaklaşılmaz ışıktaki yaşayan, hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği Tanrı, Mesih’i belirlenen zamanda ortaya çıkaracaktır” (1. Timoteos 6:15–16). Bu ışık, yeryüzünde bildiğimiz hiçbir ışığa benzemez.

Alabama’da pastörlük yapan bir arkadaşım var. Birkaç yıl önce inşaat halindeki bir kilisedeydi. Bir kaza oldu ve üzerine ağır inşaat malzemeleri düşerek kafatasını, boynunu ve omuriliğini kırdı. Olay yerine gelen sağlık görevlileri onun öldüğünü belirleyip üzerini örttüler. Birkaç yıl önce onunla golf sahasındayken İsa ile olan bu deneyimini anlatmasını istedim. Anlatırken on dördüncü delikten on sekizinci deliğe kadar durmaksızın ağladığı için oyunu mahvolmuştu. Şöyle dedi: “John, uzaktan büyük bir ışık gördüm ve ona doğru hızla ilerledim. Yaklaştıkça ışık daha da yoğunlaştı. Bu ışık, tarif edebileceğim her şeyden çok daha parlak ve beyazdı. Öyle muazzamdı ki O’na bakmaya zor dayanabiliyordum. Yoğunluğundan dolayı İsa’nın yüz hatlarını seçemiyordum ama O olduğunu biliyordum.”

“Tek görebildiğim muazzam, neredeyse yaklaşılamaz bir ışıktı. Her şeyin ötesinde dikkat çeken şey O’nun kutsallığıydı; o ateş sanki bunu açığa çıkarıyordu. Varlığimdaki her hücrenin O’nun önünde çıplak kaldığını hissettim. Varlığının ışığı sanki beni arındırıyordu. Işık beni temizledikçe hatlarını görmeye başladım, ilk gördüğüm ise gözleriydi. O gözler güçlü ve deliciydi, ama sevgi doluydu.” Sonunda İsa ona dünyadaki işinin henüz bitmediğini ve geri dönmesi gerektiğini gösterdi. Sağlık görevlileri tarafından

çoktan öldüğü ilan edilmiş ve üzerine bir çarşaf örtülmüştü. Bedenine dönüp çarşafın altında hareket etmeye başladığında çevresindeki herkes dehşete kapıldı. Bugün bu pastör, güçlü ve derin dualar eden ve Tanrı'dan korkarak yaşayan biridir.

Pavlus, İsa'nın hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği "yaklaşılamaz ışıktâ" yaşadığını belirtir. Mezmur yazarı, Rab'bin bir kaftana bürünür gibi ışığa büründüğünü beyan eder (Mezmur 104:2; pastör arkadaşım fiziksel bedeninde olmadığı için Rab'bi görebilmişti). Pavlus, bu yaklaşılamaz ışığı bir ölçüde Şam yolunda deneyimledi. Bunu Kral Agrippa'ya şöyle anlattı: "Ey kralım, öğlende yolda giderken, gökten gelip benim ve yol arkadaşlarımla çevresini aydınlatan, güneşten daha parlak bir ışık gördüm" (Elçilerin İşleri 26:13). Pavlus İsa'nın yüzünü görmedi; sadece O'ndan yayılan ve Ortadoğu'nun öğle vaktindeki parlak güneşini bile bastıran o ışığı gördü.

On iki yıl boyunca 'Güneşli Eyalet' olarak bilinen Florida'da yaşadım ve orada hiç güneş gözlüğü takma ihtiyacı duymadım. Ancak Ortadoğu'ya seyahat ettiğimde güneş gözlüğü kullanmak zorunda kaldım. Kuru çöl iklimi nedeniyle güneş orada çok daha parlaktır. Sabah sekiz veya dokuzda güneş o kadar kötü değildi, ama saat on bir ile iki arası çok parlaktı. Yine de Pavlus, İsa'dan gelen ışığın daha parlak olduğunu söyledi! Çocuklarımıza güneşe asla bakmamalarını öğretiriz, çünkü gözlerimizin dayanamayacağı kadar parlaktır. Sadece yaşadığınız yerde öğle güneşine bakmaya çalıştığınızı hayal edin; bir bulutla perdelenmediği sürece ona bakmak çok zordur. Rab'bin görkemi bu parlaklığı kat kat aşar. Hem Yoel hem de Yeşaya, son günlerde Rab'bin görkemi açığa çıktığında güneşin karanlığa gömüleceğini vurgulamışlardır:

"İşte RAB'bin acımasız günü geliyor.

Ülkeyi viraneye çevirip

İçindeki günahkârları ortadan kaldıracığı

TANRI İÇİN YANAN BİR YÜREK

Gazap ve kızgın öfke dolu gün geliyor.
Gökteki yıldızlarla takımyıldızlar ışımayacak,
Doğan güneş kararacak, ay ışığını vermez olacak.”
(Yeşaya 13: 9-10)

Bulutsuz bir gecede göğe baktığımızda ne görürüz? Tüm gökyüzü yıldızlarla doludur. Peki, sabah güneş doğduğunda ne olur? Yıldızlar kaybolur! Yıldızlar, güneş batana kadar bir yerlerde saklanıp sonra aniden gökyüzüne geri mi dönüyorlar? Hayır. Yıldızların görkemi bir seviyedir, ancak güneşin görkemi çok daha üstün bir seviyedir. Güneş doğduğunda, yıldızlardan çok daha parlak olduğu için onları görünmez kılar. İsa geri döndüğünde, O'nun görkemi güneşten çok daha yüce olduğu için güneşi öyle bir karartacak ki, güneş hâlâ parlıyor olsa bile görülemeyecek! Haleluya!

Rab'bin görkemi diğer tüm ışıkları bastıracaktır. O, kusursuz ve her şeyi kuşatan ışıktır. İşte bu yüzden, O'nun ikinci gelişinde bu dünyanın insanları...

“O'nun dehşetinden
Ve yüce görkeminden kaçmak için
Kayalık mağaralara, yeraltı kovuklarına saklanacaklar.”
(Yeşaya 2:19)

TANRI'YI TANRI YAPAN HER ŞEY

Rab'bin görkemi nedir? Bu soruyu yanıtlamak için Musa'nın Tanrı'nın görkemini görme talebine bakalım: “Musa, ‘Lütfen görkemini bana göster’ dedi” (Mısır'dan Çıkış 33:18).

İbranicede ‘görkem’ kelimesinin karşılığı *kabowd*'dur. Kutsal Kitap sözlüğünde bu kelime, ‘bir şeyin ağırlığı; ancak sadece mecazen olumlu anlamda’ olarak tanımlanır. Bu tanım

aynı zamanda ihtişam, bolluk ve onur anlamlarını da kapsar. Yani Musa aslında şunu sormaktaydı: “Bana tüm ihtişamınla kendini göster.”

Tanrı'nın verdiği şu cevabı dikkatle okuyun: “Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim. Adımı, RAB adını senin önünde duyuracağım” (Mısır'dan Çıkış 33:19).

Musa O'nun tüm görkemini talep ettikten sonra, Tanrı bu talebi “bütün iyiliğim” olarak adlandırmıştır. İbranicede “iyilik” kelimesinin karşılığı *tuwb*'dur. Bu kelime “en geniş anlamıyla iyi” demektir. Başka bir deyişle, hiçbir şey esirgenmez.

Tanrı ayrıca şunu ekledi: “RAB adını senin önünde duyuracağım.” Dünyada krallar taht odasına girmeden önce, habercileri onun adını duyurur. Borazanlar çalınır ve ardından kral tüm ihtişamıyla içeri girer. Kralın görkemi ortaya çıkar ve sarayında kimin kral olduğu konusunda hiçbir tereddüt kalmaz. Ancak bu hükümdar, üzerinde sıradan kıyafetlerle ve yanında hiçbir görevli olmadan ülkesinin bir sokağında yürüyor olsaydı, insanlar onun kim olduğunu fark etmeden yanından geçip gidebilirdi. Özünde, Tanrı'nın Musa için yaptığı tam olarak buydu. Şunu söylüyordu: “Kendi adımı duyuracağım ve tüm görkemimle senin önünden geçeceğim.”

Rab'bin görkemi, İsa Mesih'in yüzünde açığa çıkar (2. Korintliler 4:6). Birçok kişi İsa'yı bir rüyada ya da görümde gördüğünü ve O'nun yüzüne baktığını söyler. Bu gayet mümkündür, ancak O'nun tam görkemiyle değil. Pavlus şöyle yazar: “Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz” (1. Korintliler 13:12). O'nun görkemi karartılmış bir ayna gibi perdelenmiştir; çünkü hiçbir insan O'nun tam görkemini görüp yaşayamaz.

Öğrenciler, İsa ölümden dirildikten sonra O'nun yüzüne baktılar ama İsa görkemini açıkça sergilemedi. Bazı insanlar Eski Antlaşma döneminde bile RAB'bi gördüler ama O, görkemiyle

açığa çıkmamıştı. Rab, Mamre meşeliğinde İbrahim'e göründü ama görkemiyle değil (Yaratılış 18:1-2). Yakup, Tanrı ile güreşti ama görkemiyle değil (Yaratılış 32:24-30).

Yeşu, Eriha'yı ele geçirmeden önce Rab'bin yüzüne baktı (Yeşu 5:13-15). Rab ona bir savaşçı olarak göründü. Yeşu O'nun kim olduğunu anlamadı, çünkü "Sen bizden misin, karşı taraftan mı?" diye sordu. Rab, kendisini Rab'bin ordusunun komutanı olarak tanıttı. Yeşu'nun çıkarılarını çıkarması gerektiğini, zira bastığı yerin kutsal olduğunu söyledi. Krallığının bir sokağında sıradan kıyafetlerle dolaşan ve kimliği fark edilmeyen kral örneğini hatırlayın. Bu, Yeşu'nun deneyimini tasvir eder.

Aynı durum diriliş sonrası için de geçerlidir. Örneğin Mecdelli Meryem İsa ile konuştu, ancak O'nu bahçıvan sandı (Yuhanna 20:15-16). Öğrenciler, göl kıyısında İsa ile birlikte balık yediler (Yuhanna 21:9-13). İki öğrenci Emmaus yolunda İsa ile birlikte yürüdü, "ama onların gözleri O'nu tanıma gücünden yoksun bırakılmıştı" (Luka 24:16). Hepsi O'nun yüzünü gördü, çünkü İsa görkemini açıkça sergilemiyordu.

Buna karşılık, Elçi Yuhanna Rab'bi Kutsal Ruh'un etkisi altında gördü ve göl kıyısındaki kahvaltıdan tamamen farklı bir karşılaşma yaşadı; çünkü Yuhanna O'nu görkeminde gördü. İsa'yı şöyle tarif etti:

"Döndüğümde yedi altın kandillik ve bunların ortasında, giysileri ayağına kadar uzanan, göğsüne altın kuşak sarınmış, insanoğluna benzer birini gördüm. Başı, saçı ak yapağı gibi beyaz, kar gibi bembeyazdı. Gözleri alev alev yanan ateşti sanki. Ayakları, ocakta kor haline gelmiş parlak tunca benziyordu. Sesi, gürül gürül akan suların sesi gibiydi. Sağ elinde yedi yıldız vardı. Ağzından iki ağızlı keskin bir kılıç uzanıyordu. Yüzü bütün gücüyle parlayan güneş gibiydi. O'nu görünce, ölü gibi ayaklarının dibine yığıldım." (Vahiy 1:13-17)

O'nun yüzü, bütün gücüyle parlayan güneş gibiydi. Peki, Yuhanna O'na nasıl bakabildi? Çünkü o an "Ruh'un etkisindeydi".

Rab'bin görkemi, Tanrı'yı Tanrı yapan her şeydir. O'nun tüm nitelikleri, yetkisi, gücü ve bilgeliğidir; kelimenin tam anlamıyla Tanrı'nın ölçülemez ağırlığı ve büyüklüğüdür. Hiçbir şey gizli tutulmaz veya esirgenmez! İşte üçüncü gün dağa inen Kişi O'dur.

İsrail halkı buna hazır mıydı? O'nun görkemine nasıl karşılık verdiler? Peki bizler, ikinci bin yılın sonunda hazır olacak mıyız? O'nun gelmekte olan görkemine nasıl karşılık vereceğiz?

BÖLÜM 5

DAĞA ÇIKIŞ

Tanrı, O'nu yakından tanımamız için bizi dağma çağırıyor. O dağa çıkış yolu, Tanrı korkusundan doğan kutsallıktır.

İsrail halkının çoğu, muhtemelen üçüncü günün sabahı için hazır olduklarını düşünüyordu. Ne de olsa, Tanrı'nın kurtarıcı gücünün defalarca işlediğini görmüşlerdi. Ancak O'nun görkemini henüz görmemişlerdi. Verdikleri tepki, bekledikleri gibi mi oldu?

“Halk gök gürlemelerini, boru sesini duyup şimşekleri ve dağın başındaki dumanı görünce korkudan titremeye başladı.

Uzakta durarak Musa'ya, ‘Bizimle sen konuş, dinleyelim’ dediler, ‘Ama Tanrı konuşmasın, yoksa ölürüz.’” (Mısır'dan Çıkış 20:18–19)

Halk titredi ve geri çekildi. Tanrı'nın sesini duymak istemediler ve O'nun görkemli huzurunda durmayı arzulamadılar. İsrail halkı, herhangi bir neslin şahit olabileceği en büyük mucizelerden bazılarını görmüştü. Koca bir denizi yaran kaç vaiz tanıyor sunuz? Kaç pastör dua ediyor ve gökten her gün üç milyon insanı

doyuracak kadar eklemek yaşıyor? Uzmanlar, gökten yağın günlük man (gökten gelen ekmeğin miktarının her biri 110 vagonluk iki yük trenini dolduracağını tahmin ediyor!

O'NUN GÖRKEMİNDEN GERİ ÇEKİLMEK

Bu halk, günümüzün modern kilisesinden pek de farklı değildi. Kurtuluş açısından bakarsak; Mısır'dan çıkmışlardı ki bu, 'yeniden doğmamızı' simgeler. Özgürlük açısından bakarsak, kendilerine baskı yapanlardan kurtulmuşlardı. Benzer şekilde, "O bizi karanlığın hükümranlığında kurtarıp sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktardı" (Koloseliler 1:13). Mucizelere gelirsek, bugün kilisedeki pek çok kişi gibi, onlar da Tanrı'nın mucizelerinin bereketlerini bizzat deneyimlemişlerdi.

Peki ya refah? Tanrı'nın doğru kişiler için sakladığı günahkârların servetini elde etmişlerdi: "İsraillileri ülkeden altın ve gümüşle çıkardı" (Mezmun 105:37).

Peki ya şifa? Kutsal Yazılar şöyle kaydeder: "Oymaklarından tek kişi bile tökezlemedi" (Mezmun 105:37). Musa, Mısır'dan üç milyon güçlü ve sağlıklı insanla ayrıldı. Tek bir hastanın veya hastanenin olmadığı üç milyonluk bir şehir hayal edebiliyor musunuz? İsrailliler dört yüz yıl boyunca zorluk çekmişlerdi. Fısh kuzusunu yerken gerçekleşen şifaları ve mucizeleri bir düşünün!

Halk Tanrı'nın kurtaran, iyileştiren, mucizeler yaratan ve özgür kılan gücüne hiç yabancı değildi. Tanrı, onların yararına mucizevi bir şekilde hareket ettikçe bunu coşkuyla kutladılar. Tıpkı bugünkü bazı kiliselerde yapıldığı gibi dans ettiler ve Tanrı'yı övdüler (Mısır'dan Çıkış 15:1, 20). Bu noktada dikkat çekici olan şudur: Tanrı'nın mucizelerine bunlardan yarar gördükleri için çekilmiyorlardı; ancak O'nun görkemi görüneceği zaman korkup geri çekildiler.

İnsanlar mucizelerin olduğu bir atmosferde neden bu kadar

rahat ve hatta heyecanlıyken, O'nun görkemini huzurunda geri çekilecek kadar rahatsız oldular? Çünkü mucizelerin olduğu ortamda günahı gizleyebilirlerdi.

Büyük bir kalabalık İsa'ya şöyle diyecektir: “‘Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?’ O zaman ben de onlara açıkça, ‘Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!’ diyeceğim” (Matta 7:22–23). Bu kalabalık, Tanrı'nın belirtilerine ve harikalarına aşınaydı, hatta bazıları bunları bizzat gerçekleştiriyordu; ancak tüm bu süre boyunca hayatlarındaki günahı gizli tuttular. Oysa hiç kimse O'nun görkemini huzurunda günahı gizleyemez; çünkü O'nun ışığı her şeyi açığa çıkarır.

İsa Yeni Antlaşma'da bizlere şunu öğretir:

“Siz dostlarıma söylüyorum, bedeni öldüren, ama ondan sonra başka bir şey yapamayanlardan korkmayın. Kimden korkmanız gerektiğini size açıklayayım: Kişiyi öldürdükten sonra cehenneme atma yetkisine sahip olan Tanrı'dan korkun. Evet, size söylüyorum, O'ndan korkun.” (Luka 12:4-5)

İsa neden böyle söyler? Bunun nedeni, bizi Tanrı'dan korkmaya teşvik etmeden hemen önceki ayetlerde açıkça görülür: “Örtülü olup da açığa çıkarılmayacak, gizli olup da bilinmeyecek hiçbir şey yoktur. Bunun için karanlıkta söylediğiniz her söz gün ışığında duyulacak” (Luka 12:2–3).

Mucizelerin etrafındayken günahımız fark edilmeden yaşayabiliriz, ancak günah O'nun görkemini ışığında saklanamaz! Adem ve Havva, itaatsizlik ettikten sonra Bahçe'de Rab'in görkeminden gizlendiler. Oysa bir zamanlar günün serinliğinde O'nunla birlikte yürürlerdi (Yaratılış 2–3). İsa bunu şöyle açıklar: “Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa

çıkmasın diye ışığa yaklaşmaz” (Yuhanna 3:20).

Musa halkı şöyle uyardı: “Korkmayın! Tanrı sizi denemek için geldi; Tanrı korkusu üzerinizde olsun, günah işlemeyesiniz diye.” Böylece halk uzakta durdu, ancak Musa Tanrı’nın içinde bulunduğu koyu karanlığa yaklaştı (Mısır’dan Çıkış 20:20–21).

Şöyle düşünüyor olabilirsiniz: “Musa ışığa değil, koyu karanlığa yaklaştı.” Unutmayın; Tanrı o kadar parlaktır ki, koyu karanlık bir bulutun içinde gizlenmek zorundaydı. Halk Tanrı’nın ışığından uzaklaşırken, Musa o ışığa yaklaştı. Yasa’nın Tekrarı kitabındaki anlatım, halkın tepkisini daha da açıklar: “Tanrımız RAB bize yüceliğini ve büyüklüğünü gösterdi. Ateşin içinden sesini duyduk” (Yasa’nın Tekrarı 5:24). Eğer o bulut koyu karanlık olmasaydı neler olabileceğini hayal edebiliyor musunuz? O’nun görkemi o kadar dehşet vericidir ki, karanlık bir bulutun içinde olmasına rağmen O’nu “yakıp yok eden bir ateş” olarak tanımladılar!

Musa halkı hemen “Korkmayın” diyerek uyardı ve onları gerçek yaşamın kaynağı olan Tanrı’nın huzuruna geri çağırdı. Tanrı’nın onları denemek için geldiğini söyledi. Tanrı bizi neden dener? İçimizde ne olduğunu görmek için mi? Hayır, O zaten biliyor. O bizi, kendi yüreğimizde ne olduğunu görelim diye dener. İsrail halkının Tanrı’dan korkup korkmadıklarını anlamaları gerekiyordu. Eğer Tanrı’dan korksalar, günah işlemezlerdi. Günah, sadece O’ndan uzaklaştığımız zaman ortaya çıkar.

Musa halka “Korkmayın” dedikten sonra, O’nun “Tanrı korkusu üzerlerinde olsun” diye geldiğini vurguladı. Tanrı’dan korkmak (dehşete düşmek) ile Tanrı korkusuna sahip olmak (saygı dolu hürmet) arasındaki farkı açıkça ortaya koydu. Musa Tanrı’dan korkuyordu (hürmet ediyordu), ancak halk kendisini seviyordu. Tanrı’dan korkmak, O’nu her şeyin üzerinde sevmektir! Sözü’ne itaat etmemek veya ödün vermek size daha avantajlı görüldüğünde bile Tanrı’ya itaat etmeye istekli olmaktır. Kendini

sevenler Tanrı'dan korkamazlar. Şu sarsılmaz bir gerçektir: Eğer Tanrı korkusuna sahip değilsek, O'nun görkemi açığa çıktığında O'ndan dehşetle korkar ve geri çekiliriz. Unutmayın; halk O'nun görkeminden uzaklaştı, ama Musa yaklaştı.

Yasa'nın Tekrarı'ndaki bu anlatım, yıllar sonra vaat edilen topraklara girmek üzere olan genç nesle aktarılmıştı. Mısır'dan Çıkış kitabında olmayan bir noktayı bize açıklar. Musa halka, Tanrı'nın görkemi karanlık bulutta belirlediğinde neler olduğunu hatırlattı. Musa'ya şöyle feryat etmişlerdi: "Sen git, Tanrımız RAB'bin söyleyeceklerini dinle. Sonra Tanrımız RAB'bin bütün söylediklerini bize anlat. Biz de kulak verip uyacağız" (Yasa'nın Tekrarı 5:27).

Musa'nın onlar adına dinlemesini istediler ve onlar da Tanrı ne derse uyacaklarına söz verdiler. Böylece karanlıkla veya yüreklerinde saklı olan günahla yüzleşmek zorunda kalmadan Tanrı ile temaslarını sürdürebileceklerdi. İyi niyetler her zaman doğru sonuçlar doğurmaz; nitekim bu halk bunu bin beş yüz yıl boyunca denedi ama bu durum onlara Tanrı'nın yollarında yürüme yeteneği kazandırmadı.

Kaçımız onlar gibiyiz? Tanrı'nın sözünü başkalarından alıp Tanrı'nın dağından uzak mı duruyoruz? Yüreğimizin durumunu olduğu gibi ortaya koyan O'nun sesini duymaktan korkuyor muyuz? Eğer çok yaklaşırsak, gizli kalmasını istediğimiz bir şeylerin ifşa olacağından mı endişeleniyoruz? Eğer bir şeyler sır olarak kalırsa onlarla yüzleşmek zorunda kalmayız; zevk aldığımız şeylerle yüzleşmek istemiyoruz.

EN KARANLIK SAAT

Musa, İsrail'in bu tepkisi karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. Onların Tanrı'nın huzuruna duyduğu bu tutku eksikliğini bir türlü anlayamıyordu. Nasıl bu kadar akılsız, nasıl bu kadar kör olabilirlerdi? Bir insan, yaşayan Tanrı ile görüşmeyi neden reddederdi?

Musa, bu derin endişesini bir çare bulma umuduyla Rab'bin önüne getirdi. Ancak bu sırada Rab ile arasında geçenlere kulak verin: “Siz bana bu sözleri söylerken RAB sesinizi duydu ve bana şöyle dedi: RAB benimle yaptığınız konuşmayı duyunca, şöyle dedi: ‘Bu halkın sana neler söylediğini duydum. Bütün söyledikleri doğrudur’ (Yasa'nın Tekrarı 5:28).

Musa, Tanrı'nın bu cevabı karşısında şaşırmış olmalı. Muhtemelen, “Ne, söyledikleri doğru mu? Sonunda bu adamlar gerçekten doğru mu çıktı!” diye düşünmüştür. İçinden Tanrı'ya, “Neden onlar için arzuladığın gibi huzuruna gelemiyorlar?” diye haykırmış olmalıdır. O daha sözünü bitirmeden Tanrı cevap verdi ve O'nun kederini şu sözlerinde duyabiliyoruz: “Keşke benden korksalar ve bütün buyruklarına uymak için her zaman yürekte istekli olsalar! O zaman kendilerine ve çocuklarına sürekli iyilik gelirdi” (Yasa'nın Tekrarı 5:29).

Rab, O'na bakmaları için kutsal dağına gelmelerini istemişti. Kendisini halka tanıtmayı arzuluyordu ama onlar, O'nun huzurunda durabilmek için gereken şeye sahip değillerdi: Kutsal korku. Tanrı'nın Musa'ya, “Git, çadırlarına dönmelerini söyle” (Yasa'nın Tekrarı 5:30) dediğinde hissettiği o büyük kederi gerçekten duyabiliyoruz. Ne büyük bir hayal kırıklığı! Bu, onların en karanlık saatiydi. Birçokları, halkın en karanlık saatinin vaat edilen topraklara girmelerini engelleyen olumsuz raporların geldiği veya altın buzağı yaptıkları zaman olduğunu düşünür.

Hayır dostum, bana göre onların en karanlık saati buydu. Eğer yüreklerini kutsal kılsalardı, O'nun görkemli huzuruna girebileceklerdi. O zaman ne altın buzağı vakası yaşanacaktı ne de vaat edilen topraklara girmelerine engel olan olumsuz raporlar gelecekti.

Bu durum bugün de geçerlidir. Bir insanın en karanlık saati, evli olmadığı bir kadınla yatağa girdiği veya işvereninden para

çaldığı an değildir. İnsanın en karanlık saati, Rab'bin dünyasal arzuları bırakıp Kral'ın odasına paydaşlık için gelmesi yönündeki davetini reddettiği andır. Eğer O'na yaklaşıyorsa, diğer günahlar zaten hiç yaşanmayacaktı!

Genç bir insanın en karanlık saati, sarhoş olduğu veya uyuşturucu kullandığı an değildir. Hırsızlıktan tutuklandığı an da değildir. En karanlık saat, Tanrı onu yaklaşması için çağırdığında, arkadaşları arasındaki popülaritesinin Kral'ın davetinden daha ağır bastığı andır. Dışarıdan bakıldığında o kadar karanlık görünmeyebilir ama Tanrı'nın çağırısı hafife alındığında gökler yas tutar.

Tanrı, İsrail halkına çadırlarına dönmelerini söyledi ama kendisinden korkan adama (Musa'ya) şöyle dedi: "Ama sen burada yanımda dur. Sana bütün buyrukları, kuralları, ilkeleri vereceğim" (Yasa'nın Tekrarı 5:31).

Musa, Tanrı'dan korktuğu için O'nun yanında durabiliyor ve sözlerini duyabiliyordu. Eğer Tanrı korkusuyla kendilerini Mısır'ın pisliğinden arındırmış olsalardı, onlar da orada olabilirlerdi. Musa daha sonra onlara şöyle dedi: "RAB dağda ateşin içinden sizinle yüz yüze konuştu. O zaman RAB'bin sözünü size bildirmek için RAB ile sizin aranızda durdum. Çünkü siz ateşten korkup dağa çıkmadınız" (Yasa'nın Tekrarı 5:4-5).

Yüreklerinin O'nun görkeminin ışığıyla ifşa edilmesini göze alamadılar ve kendilerini güvende hissettikleri bir yere çekildiler. O'na yaklaşacak yürekleri olsaydı, Tanrı'nın ışığı açığa çıkardığı her şeyi sadece iyileştirecekti; fakat onlar buldukları hali seviyorlardı ve değişmeyi arzulamıyorlardı.

Gelin bir adım geri çekilelim ve büyük resme Tanrı'nın perspektifinden bakalım. Tanrı, halkını esaretten çıkarmak için belirtilerle, harikalarla ve mucizelerle dolu büyük bir kurtuluş sağladı. Kutsal Yazılar, bunu güçlü eli, kudretli koluyla yaptığını

bildirir. Onları büyük bir titizlikle yönetti ve asıl amacı için, yani onları yanına getirmek için hazırladı. Her birine asıl isteğini açıkladı: O'nun kâhinleri olmaları, onların arasında yaşaması, onların Tanrı'sı olması ve onların da O'nun halkı olması. Onlar için ne muazzam bir sevgi ilişkisi planlamıştı! Ancak onları yanına getirdiğinde, hepsi kaçıp gitti!

O ne zaman "Baba" oldu? İsa dünyaya geldiğinde mi? Hayır! O her zaman Baba yüreğine sahipti. Kendisini tanıtmak için halkını büyük bir özenle yanına getirdiğinde, onların kaçıp gitmesinin Tanrı'ya neler hissettirdiğini hayal edebiliyor musunuz? Bu durum yürek parçalayıcıydı!

GÖRKEMİN BİR NEBZESİ

Yasa'nın Tekrarı kitabından halkın neden geri çekildiğini öğrendiğimize göre, şimdi Tanrı'nın dağa indiği sahneye geri dönelim. Halk geri çekilince, Tanrı bir kâhinlik düzeni başlatmaya karar verdi. Halk adına O'nun görkemli huzuruna çıkabilecek bir adam seçecekti. Kâhin olması için Harun'u seçti. Harun'u seçtikten sonra Rab, Musa'ya şöyle dedi: "Aşağı inip Harun'u getir" (Mısır'dan Çıkış 19:24).

Ancak Harun, Tanrı'nın huzuruna yakın bir yerde durmadı. Bunun yerine, geri çekilen halkın yanında kaldı (Mısır'dan Çıkış 20:21).

Tanrı Musa'ya tekrar gelerek şöyle dedi: "Sen, Harun, Nadav, Avihu ve İsrail ileri gelenlerinden yetmiş kişi bana gelin. Bana uzaktan tapın. Yalnız sen bana yaklaşacaksın. Ötekiler yaklaşmamalı. Halk seninle dağa çıkmamalı" (Mısır'dan Çıkış 24:1-2).

Tanrı Harun'u, oğullarını ve aralarında Yeşu'nun da bulunduğu İsrail ileri gelenlerini çağırdı. Tanrı, Harun'dan zirveye çıkmasını istemedi; o, dağın üzerinde, ordugahın yukarısındaki bir noktaya gidecekti. Harun, Tanrı korkusuna sahip olmadığı için zaten bir kez geri çekilmişti; bu yüzden sadece uzaktan tapınabiliyordu.

Bugün de pek çok kişi Rab'be uzaktan tapınıyor çünkü bunu yapmak "güvenli". Yüreklerini arındırmaktan kaçınıyorlar ama içlerindeki tapınma ihtiyacını da bu şekilde tatmin ediyorlar.

İleri gelenler tapınırken İsrail'in Tanrısı'nı gördüler: "Tanrı'nın ayakları altında laciverttaşını andıran bir döşeme vardı. Gök gibi duruydu" (Mısır'dan Çıkış 24:10). Matthew Henry'nin yorum kitabı, orada gerçekten ne olduğuna dair kanaatimi şöyle ifade eder:

"İsrail'in Tanrısı'nı gördüler (ayet 10); yani O'nun görkemine, ışık ve ateş içinde bir nebze tanıklık ettiler, ancak somut bir suret veya benzerlik görmediler. İsrail Tanrısı'nın üzerinde durduğu yeri gördüler (Septuaginta'ya göre); bu, bir benzeyişt, ama suret değildi. Her ne gördülerse, şurası kesin ki bu, görüntüsü veya resmi yapılabilecek bir şey değildi; yine de Tanrı'nın gerçekten onlarla birlikte olduğuna dair onları tatmin etmeye yetmişti."

Bu adamlar O'nun görkemine bir nebze tanık oldular, ancak O'nun yüce huzuruna girmelerine izin verilmedi. Musa'nın sahip olduğu Tanrı korkusu, O'nun huzuruna yaklaşabilmesinin anahtarıydı. Tanrı onu şu sözlerle davet etti: "Dağa, yanıma gel. Burada bekle" (Mısır'dan Çıkış 24:12).

Tanrı'nın Musa'ya söylediklerini çok seviyorum. Burası, Tanrı'nın en derin düşüncelerini ve yollarını açığa çıkardığı o gizli yerdir. O'nun hazinelerinin bulunduğu yer tam da burasıdır. Yeşaya bize şunu bildirir:

"Yükseklerde oturan RAB yücedir...
Yaşadığınız sürenin güvencesi O'dur.
Bol bol kurtuluş, bilgi ve bilgelik sağlayacak.
Halkın hazinesi RAB korkusudur." (Yeşaya 33:5-6)

Tanrı'yı tanimanın hazinesini açan bir anahtar vardır. Mezmur'da şöyle okuruz: "Kendi yöntemlerini Musa'ya, işlerini İsraililere açıkladı" (Mezmur 103:7). Musa, Tanrı'nın yollarını biliyordu; bunları o dağda öğrenmişti. Halkın geri kalanı ise Tanrı'yı sadece hayatlarında gerçekleştirdiği mucizelerle tanıyabiliyordu.

Ah, bugün Rab'bi sadece hayatlarında yaptığı mucizelerle tanıyan ne kadar çok insan var! Bedenlerinin iyileşmesini deneyimlemiş, ihtiyaçları karşılanmış, finansal atılımlar yaşamış veya dualarına cevap almış olabilirler. Ancak bu insanlar O'nun yollarını öğrenmek için o dağa çıkmadılar; çünkü bu dünyanın onlara verebileceği şeyleri arzuluyorlar. Onlar Rab'den korkmuyorlar.

Tanrı, O'nu yakından tanımamız için bizi kutsal dağına çağırıyor. O dağa çıkış bileti ise, Tanrı korkusundan doğan kutsallıktır. O bize açıkça şöyle der: "RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını, Onlara açıklar antlaşmasını" (Mezmur 25:14).

BÖLÜM 6

İDARE EDİLEN BİR TANRI

Eğer dağa çıkarsanız, değişirsiniz. Eğer Harun'un yaptığı gibi dağın eteğinde kalırsanız, Tanrı'nın sizdeki imgesi değişir.

Tanrı'nın dünyadan kurtardığı insanlar, O'nun varlığı olmaksızın tatmin olmuş bir şekilde yaşamayı öğrendiklerinde ne olur? Bu bölümde, ortaya çıkan trajik sonucu keşfedeceğiz.

BİZ GERİ DÖNÜNCEYE DEK BURADA BEKLEYİN

Tanrı, halkı dağın eteğinde kurulu ordugahlarına geri gönderdi. Musa, Harun ve yetmiş ileri gelen, belirli bir noktaya kadar tırmanıp uzaktan tapındılar. Bir süre tapınmalarının ardından Tanrı, sadece Musa'ya varlığının bulunduğu zirveye yaklaşmasını söyledi. Musa, kendisiyle birlikte biraz daha yukarı çıkması için Yeşu'yu seçti ancak Harun ve diğer ileri gelenlere kesin bir talimat verdi: "Siz burada kalın, biz dönünceye dek bizi bekleyin" (Mısır'dan Çıkış 24:14). Ardından Musa, dağın zirvesindeki

bulutun içine girdi ve orada kırk gün kırk gece kaldı. Yeşu, ileri gelenlerin bulunduğu yer ile Musa'nın olduğu zirve arasında bir noktada bekledi. Halk ise aşağıda, dağın eteğindeki ordugahtaydı.

Daha önce gördüğümüz gibi, başlangıçta Harun'un da Musa ile gelmesi istenmişti. Peki, neden gitmedi? Çünkü o, Tanrı'nın huzurundan ziyade halkın huzurunda daha fazla rahat bulmuştu. Bunu nereden mi biliyorum? Rab'bin görkeminden sürekli kaçmasından. Harun'dan bir sonraki bahsedilişinde —ki Musa bu sırada o kırk günlük süreyi dağda geçirmekteydi— Harun ordugaha geri dönmüştü. Diğer ileri gelenler de onunla birlikteydi!

Ordugah, “tanıdık” olanı simgeler. Burası, Mısır'dan (dünyadan) kurtarılmış ve Tanrı'nın dağının eteğinde olan, ancak yüreğinin ifşa edilmesini önleyecek kadar O'nun varlığından uzak duran kilisedir. Buraya “tanıdık” yer diyorum; çünkü artık Mısır'da değildir, Tanrı'ya hizmet etmenin ve O'nunla hareket etmenin tüm biçimlerine sahiptir ama gerçekte O'nun yüreğinden uzaktadır. Harun oraya çekildi. Peki, siz ne kadarıyla yetinmek istiyorsunuz?

TANRI'NIN İMAJINI DEĞİŞTİRMEK

Harun'un hayatında, Tanrı'nın gücüyle dünyadan kurtarılmış birinin O'nun varlığıyla yürümeyi tercih etmediğinde neler olduğunu görebiliriz. Gelin, bu trajik hikâyenin nasıl geliştiğini birlikte izleyelim:

“Halk Musa'nın dağdan inmediğini, geciktiğini görünce, Harun'un çevresine toplandı. Ona, ‘Kalk, bize öncülük edecek bir ilah yap’ dediler, ‘Bizi Mısır'dan çıkaran adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz!’” (Mısır'dan Çıkış 32:1)

Musa bir süredir dağdaydı. Dağın eteğinde herhangi bir hareketlilik yoktu; bu yüzden halk, Tanrı etkin olmadığına dindar

insanların her zaman yaptığını yaptı: Bir toplantı için bir araya geldiler. Bu toplantılar Rab'bin adına yapılsa da, göreceğimiz üzere her zaman Tanrı'nın yüreğine tamamen aykırı sonuçlar doğurur.

Halk, başlangıçta Musa ile zirveye çıkması gereken ama çıkmayan o adamın, yani Harun'un etrafında toplandı. Harun'un belirlenen seviyede kalıp Musa'yı beklemesi gerekiyordu ama bunu da yapmamıştı. Halk neden böyle bir adama yöneldi? Çünkü o, onlara istediklerini verecekti!

Harun'un "liderlik" denilen bir armağanı vardı. Liderlik Tanrı'dan gelen bir armağandır (Romalılar 12:8). Kendine has nitelikler taşır; bunlardan biri de insanları bir mıknaş gibi çekmektir. Ve bu armağana sahip olan kişi dağa çıkmış olsa da olmasa da insanları kendine çekecektir! Bu durum, bir adamın nasıl olup da beş bin kişilik bir kiliseye sahip olabildiğini ama Tanrı'nın orada hiç görünmediğini açıklar! O kişi, Tanrı'nın arzusunu değil, halkın arzularını yerine getirmek için Tanrı vergisi yeteneklerini kullanır. Tanrı'dan bir söz duymak için dağa çıkmamıştır ama yeteneği sayesinde büyük bir kitleye sahiptir. Sarsıcı bir düşünce, değil mi?

Halk Harun'u sıkıştırdı: "Kalk, bize öncülük edecek bir ilah yap. Bizi Mısır'dan çıkaran adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz!" "Tanrı'ya ne oldu bilmiyoruz" demediler; Musa'yı saf dışı bırakmak veya itibarsızlaştırmak istediler.

Orijinal dilde halkın söylediklerini incelerken, bazen çevirmenlerin gerçek anlamdan biraz ürkütüklerini ve bu yüzden "ilahlar/tanrılar" kelimesini kullandıklarını düşünüyorum. İbranicede "ilahlar" kelimesi *elohiyim*'dir. Bu kelime Eski Antlaşma'da yaklaşık 2.250 kez geçer. Bunların kabaca 2.000 kadarı hizmet ettiğimiz Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yı kasteder. Yaratılış 1. bölümde 32 kez geçer. Örneğin ilk ayet şöyledir: "Başlangıçta Tanrı [*elohiyim*] gökleri ve yeri yarattı" (1:1). Burada

elohiyim, “Tanrı” olarak çevrilmiştir ve o bölümde “Tanrı” isminin geçtiği her yer aynı kelimedir.

Bununla birlikte Eski Antlaşma’da yaklaşık 250 kez *elohiyim*, sahte bir ilahı tanımlamak için kullanılır. Neyin kastedildiğini anlamak için her zaman metnin bağlamına bakmalıyız. Harun ona gelenlere, “Karılarınızın, oğullarınızın, kızlarınızın kulağındaki altın küpeleri çıkarıp bana getirin” dedi (Mısır’dan Çıkış 32:2). Tüm halk küpelerini çıkarıp Harun’a götürdü: “Harun altınları topladı, oymacı aletiyle buzağı biçiminde dökme bir put yaptı” (Mısır’dan Çıkış 32:4). Bu ayetteki “yaptı” ifadesi İbranice *yatsar* kelimesidir ve “bir kalıba dökmek, biçim vermek” anlamına gelir.

Harun altına buzağı biçimi verince halk hep birlikte bağırdı: “Ey İsraililer, sizi Mısır’dan çıkaran Tanrınız budur!” (Mısır’dan Çıkış 32:4). Bu ayette “Tanrı” için kullanılan İbranice kelime yine *elohiyim*’dir. Muhtemelen neler olduğunu görmeye başlıyorsunuz.

“Harun bunu görünce, buzağının önünde bir sunak yaptı ve, ‘Yarın RAB’bin onuruna bayram olacak’ diye ilan etti” (Mısır’dan Çıkış 32:5). Buradaki “RAB” kelimesinin İbranice karşılığı *Yehova* veya *Yahweh*’dir. Eski Antlaşma’daki en kutsal sözcük olan *Yahweh*, tek ve gerçek Tanrı’nın özel ismidir. Asla sahte bir ilahı tanımlamak için kullanılmaz veya sahte bir ilaha isim olarak verilmez. Bu kelime o kadar kutsaldı ki İbrani yazıcılar onu tam olarak yazmazlardı; ünlü harfleri çıkarıp *YHWH* olarak yazarlardı. Buna “kutsal tetragrammaton” (telaffuz edilemeyen dört harf) denir. İsrail’de ağza alınmayan ve küfürden korunan kutsal isimdi bu.

Özünde Harun ve İsrail halkı dökme bir buzağı yapmış, onu işaret etmiş ve “İşte bizi Mısır diyarından çıkaran tek ve gerçek Tanrı *Yahweh* budur!” demişlerdi. “İşte bizi Mısır’dan çıkaran Baal budur!” demediler. Kurtuluşlarını başka bir sahte ilaha da mal etmediler. Bu buzağıya RAB’bin adını verdiler ve O’nun görkemini altın bir buzağı seviyesine indirdiler! *Yahweh*’in kendilerini

kurtardığını ve Mısır'dan çıkardığını kabul ediyorlardı; O'nun iyileştirme gücünü inkâr etmiyorlardı. Ancak O'nun görkemini basitleştiriyorlardı!

BUZAĞI ORTAYA ÇIKTI

Bu sırada Musa dağda Tanrı ile birlikteydi ve halkın neler yaptığından habersizdi. Tanrı şöyle buyurdu: “Aşağı in. Mısır'dan çıkardığın halkın baştan çıktı” (Mısır'dan Çıkış 32:7). Tanrı'nın öfkesi o noktada şiddetliydi. Onlar için “Halkım” değil, “halkın” dedi.

Tanrı onların “baştan çıktığını” söyledi. “*Baştan çıkma*” ifadesi orijinal dilde “çürüme” anlamına gelir. Tanrı'nın dağının eteğinde “kilisecilik” oynadığımızda, eninde sonunda çürümeye başlarız; çünkü O'nun yüreğinden uzaklaşan her şey zamanla bozulmaya mahkûmdur.

Daha sonra Tanrı, İsrail hakkında şöyle dedi:

“Çünkü halkım iki kötülük yaptı:
Beni, diri suların pınarını bıraktı,
Kendilerine sarnıçlar,
Su tutmayan çatlak sarnıçlar kazdılar.”
(Yeremya 2:13)

O, Yaşam Kaynağı'dır. Eğer O'nun geçmişte bize verdiklerine tutunmaya çalışır ve O'nun yüreğinden uzak bir noktada 'kilisecilik' oynarsak, geriye kayarız. İsa'nın şu sözleri söylemesinin nedeni budur: “Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, her gün çarmihini yüklenip beni izlesin” (Luka 9:23). Her gün o dağa çıkmalıyız!

Musa dağdan indi. Ordugaha girip buzağıyı gördüğünde öfkesi tepesine çıktı. Harun'u azarladı: “Bu halk sana ne yaptı ki, onları bu korkunç günaha sürükledin?”

Harun kendini savunarak ““Öfkelenme, efendim!” diye karşılık

verdi, 'Bilirsin, halk kötülüğe eğilimlidir. Bana, 'Bize öncülük edecek bir ilah yap. Bizi Mısır'dan çıkarana adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz' dediler. Ben de, 'Kimde altın varsa çıkarın' dedim. Altınlarını bana verdiler. Ateşe atınca, bu buzağı ortaya çıktı!" (Mısır'dan Çıkış 32:21-24).

"Bu buzağı ortaya çıktı." Bunu söylediğine inanabiliyor musunuz? Daha önce okuduğumuz üzere, o buzağıya bir oyma aletiyle bizzat biçim vermişti! Yalan söyledi. Tanrı öfkeli değilken yalan söylemek bir şeydir; ama O zaten öfkeden yanıp tutuşurken yalan söylemek bambaşka bir şeydir.

Bu konuda şöyle dua ettim: "Rab, bu adamın yargılanmasını istediğimden değil ama anlamıyorum. Bu kadar yüzüstüce bir yalandan sonra nasıl oldu da yer yarılıp onu yutmadı? Görünen o ki yalanı hakkında hiçbir şey yapmadın."

Rab'bin yanıtı hayatımı derinden etkiledi ve bu kitabın vizyonunu doğurdu. Bugün kilisede olup bitenlere dair yepyeni bir anlayış kazandırdı. Tanrı şöyle dedi: "John, Harun dağın zirvesine çıkmadı. Musa'nın yaptığı gibi beni seyretmedi ve benimle vakit geçirmede. Bu yüzden, onun zihnindeki Tanrı imgesi, içinde yetiştiği toplum tarafından şekillendirildi. Ve içinden dışarı çıkan da bu oldu."

Harun o ana kadarki tüm hayatını, yaklaşık seksen yılını Mısır'da geçirmişti. Orada büyümüşü; anne ve babası orada doğup ölmüşü. Mısır kültürüyle kuşatılmışı ve Mısır'da pek çok tapınma nesnesi vardı. Harun dağa çıkıp Tanrı ile paydaşlık kurmadığı ve Musa gibi O'na bakmadığı için, Yahve (RAB) imgesi içinde yetiştiği toplum tarafından şekillendi. Harun Rab'be uzaktan bir göz atmış ve Tanrı'nın ayaklarını görmüşü. Ancak Musa'nın yaptığı gibi O'nun bizzat huzuruna girmemişü.

İsa, egemenliği 'görmekten' ve egemenliğe 'girmekten' bahseder (Yuhanna 3:3, 5). Egemenliği görmek için yeniden doğmamız, yani dünyadan kurtulmamız gerekir. Ancak orada

durmamalıyız; içeri girmeye çağırıyoruz. Pavlus; Listra, Konya ve Antakya şehirlerinde halihazırda kurtulmuş olan kadın ve erkeklere şöyle demiştir: ‘Tanrı’nın Egemenliği’ne birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir’ (Elçilerin İşleri 14:21–22). Tanrı, zaten kurtulmuş olan insanları, egemenliğe girmek için karşılaşacakları zorluklara karşı hazırlar.

Harun Mısır’dan kurtulmuştu (bu yeniden doğuşun bir simgesiydi) ama Tanrı’yı yakından tanımıyordu. Dağın eteğinde ‘kilisecilik’ oynadı; bunun sonucunda Tanrı imgesi, çevresinden özümsemiği şeylere indirgenmiş oldu.

DEĞİŞİK BİR İSA

Yeni Antlaşma’da Pavlus bu konuyu ele alır:

“Tanrı’nın görünmeyen nitelikleri -sonsuz gücü ve Tanrılığı- dünya yaratılalı beri O’nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur. Tanrı’yı bildikleri halde O’nu Tanrı olarak yüceltmediler, O’na şükretmediler.” (Romalılar 1:20-21)

O’nu Tanrı olarak yüceltmezler. Başka bir deyişle, O’nu tanıklar ama O’na hak ettiği onurdan çok daha azını verirler. İsrail halkı Yahve’nin kurtuluşunu kabul etti, ancak O’na layık olduğu onuru, saygıyı ve yüceliği sunmadı. Görünüşe bakılırsa, bazı şeyler pek değişmiyor. Pavlus, Yeni Antlaşma zamanlarında yaşayanlar hakkında sözlerine şöyle devam eder:

“Ölümsüz Tanrı’nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler.” (Romalılar 1:23)

Tek ve gerçek Tanrı’nın yüce imgesi sürüngenlerin, kuşların,

hayvanların ve ölümlü insanın suretlerine indirgenmiştir. Peki, bizim Batı toplumumuz kuşlara, dört ayaklı hayvanlara veya sürüngenlere mi tapıyor? Kesinlikle hayır. Eğer altından bir buzağı heykeli yapıp ön bahçemize koysaydık, insanlar bize güler ve şöyle derdi: “Bunu erit, ondan takı yap da sat!”

Peki, bizim toplumumuz neye tapıyor? Cevap: Benlik, yani yozlaşmış insan! İsrail, hayvanların ve sürüngenlerin altından imgelerine tapan bir toplumla kuşatılmıştı. Modern kilise ise benliğe, yani yozlaşmış insana tapan bir kültürle kuşatılmış durumda. Harun ve halk, dağdaki o görkemli huzurdan geri çekildiklerinde, Tanrı imgeleri Mısır’ın taptığı hayvan suretleri tarafından şekillendirildi. Bugün ise imanlılar Tanrı’nın dağından geri çekildiklerinde, Tanrı imgeleri toplumumuzun taptığı şey olan benlik veya yozlaşmış insan tarafından şekilleniyor.

Birkaç yıldır ruhumda yankılanan ve bir türlü peşimi bırakmayan bir düşünce var: Kendi ellerimizle yarattığımız bir İsa’ya hizmet ediyoruz. O’na “Rab” diyoruz; O’nun kurtaran, iyileştiren ve özgür kılan gücünü kabul ediyoruz. Fakat O, gerçekten yüce Olan’ın sağında oturan Kişi mi, yoksa O’nu kendi suretimize daha benzer şekilde kurgulayıp yine de “Rab” dediğimiz bir İsa mı?

İDARE EDİLEBİLEN BİR İLAH

Putperestlik, çok “gevşek” bir tapınma biçimidir. Putlar, yaratıcılarına tam olarak istedikleri şeyi, yani kendi yüreklerinin arzularını verir; çünkü onu yaratan bizzat kendileridir. Yine de bu durum, insanın içindeki o daha yüksek bir varlığa tapınma ihtiyacını tatmin eder. Eğer putu yaratanlar cinsel zevklere düşkünse, putları onlara bu arzuları doyuracak kurallar buyurur. Rab, Yeşaya aracılığıyla bunu çok net bir şekilde ifade eder: “Kim yararsız ilaha biçim vermek, dökme put yapmak ister?” (Yeşaya 44:10).

İsrail halkının Harun'un altın buzağıyı yaptığı noktaya geri dönme motivasyonunu bu açıdan değerlendirelim. Harun ve halk, o altın buzağıyı kendilerini Mısır'dan çıkararak Yahve'nin bir sureti olarak gördüler. "Ertesi gün halk erkenden kalkıp yakmalık sunular sundu, esenlik sunuları getirdi. Yiyip içmeye oturdu, sonra kalkıp çılgınca eğlendi" (Mısır'dan Çıkış 32:6).

Ertesi gün, Tanrı dağının eteğindeki "kilise hizmetlerine" gittiler. Yahve'nin sevgisini ve büyüklüğünü ilan ettiler. Sunularını verdiler, ilahilerini söylediler ve vaazlarını dinlediler. Onların kurguladığı Yahve, kendi arzularını okşadığı için duymaktan hoşlandıkları bir mesaj verdi onlara. Yiyip içmek için oturdular, sonra eğlenmek için kalktılar. Bu "eğlence", kendi benliklerini memnun etmekten ibaretti. Musa geri döndüğünde, halk artık zapt edilemez bir haldeydi (Mısır'dan Çıkış 32:25).

Bu senaryo, putperestliğin kökenine dair bize daha derin bir içgörü sunar. Bu köken başkaldırıdır ve Tanrı'nın Sözü bunu doğrular: "Çünkü başkaldırma, falcılık kadar günahdır Ve dikbaşlılık, putperestlik kadar kötüdür" (1. Samuel 15:23).

Mısırlıların yapması gereken tek şey bir buzağı yapıp ona bir isim vermektir; o buzağı onlara, yüreklerinde Yaratıcı'nın isteklerine aykırı olduğunu bildikleri her şeyi yapma izni verirdi. (Aslında tüm insanlar O'nun isteklerini bilir, çünkü Pavlus şöyle yazar: "Haksızlıkla gerçeğe engel olan insanların bütün tanrısızlığına ve haksızlığına karşı Tanrı'nın gazabı gökten açıkça gösterilmektedir. Çünkü Tanrı'ya ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir" [Romalılar 1:18-19]).

Mısır'dan çıkan bir İsraili için temel kavram aynıdır, ancak küçük bir farkla: İsraili, Yahve'nin adını biliyordu ve O'nun gücüne zaten tanıklık etmişti. Eğer isyankâr yollarından vazgeçip RAB'bin yollarına uymak istemiyorsa, hem vicdanını hem de iştahını

tatmin etmenin yolu, Yahve'yi temsil eden ve ona arzuladığı şeyi verecek bir suret yaratmaktır. Bu o kadar sinsice yapılmıştı ki, kişi bunun bilincinde bile değildi.

Pavlus Korint Kilisesi'ni şöyle uyardı:

“Ne var ki, yılanın Havva'yı kurnazlığıyla aldatması gibi, düşüncelerinizin Mesih'e olan içten ve pak adanmışlıktan saptırılmasından korkuyorum. Çünkü size gelen ve bizim tanıttığımızdan değişik bir İsa'yı tanıtanları pekâlâ hoş görüyorsunuz. Ayrıca, aldığınız ruhtan farklı bir ruhu ve kabul ettiğinizden farklı bir müjdeyi kabul ederek bunları hoş görüyorsunuz.” (2. Korintliler 11:3-4)

Modern İngilizce Çeviri'de yer alan yorumu beğeniyorum: “Size İsa'yı anlattık, siz de Kutsal Ruh'u aldınız ve mesajımızı kabul ettiniz. Ancak bazı insanların size farklı bir İsa'dan bahsetmesine izin verdiniz. Şimdi ise başka bir ruhu almaya ve farklı bir mesajı kabul etmeye hazırsınız.”

Eğer hâlâ Tanrı'nın otoritesine ters düşen dünyevi bir yaşam tarzını arzuluyorsak, kendi arzularımızla uyumlu bir iradeye sahip olan “kendi İsa'mıza” bilinçaltımızda hizmet ederek bu yaşamı sürdürebiliriz. Farkında olmadan, idare edilebilen bir ilah yaratmış oluruz! Bu, bariz bir yalan değil, sinsi bir aldanıştır.

Bu aldanış içinde kendimizi “İsa benim dostumdur” veya “Tanrı yüreğimi biliyor” diyerek teselli ederiz. Tanrı'nın yüreğimizi bizim kendimizi anlayabildiğimizden çok daha derinlemesine anladığı doğrudur. Ancak genellikle bu yorumu, O'nun antlaşmasıyla çelişen eylemleri haklı çıkarmak için yaparız. Gerçek şu ki, bu bir başkaldırıdır. Dudaklarımız O'nu hâlâ onurlandırır ama O'na duyduğumuz saygı (korku) insanların öğrettiği kurallardan ibarettir: “Rab diyor ki, ‘Bu halk bana yaklaşıp ağızlarıyla, dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri

benden uzak. Benden korkmaları da insanlardan öğrendikleri buyrukların sonucudur” (Yeşaya 29:13).

Tanrı'nın Sözü'nü ve buyruklarını kültürel etkiler altındaki düşünce yapımızdan süzerek geçiriyoruz. O'nun görkemine dair zihnimizdeki imaj, dağdaki yaşayan Sözü aracılığıyla vahyedilen gerçek suretinden ziyade, kendi sınırlı algılarımızla şekilleniyor.

KİLİSE İÇİNDE İKİ TEZAT DURUM

Size birkaç örnek vereyim. Bir kadın beni aradı ve kilisesindeki bir adamla zina ettiğini itiraf etti. Kocasını Hristiyan değildi ve inancından dolayı ona sözlü (fiziksel değil) tacizde bulunuyordu. Diğer bir deyişle, ona zulmediyordu.

O ve diğer adam fiziksel ilişkilerini sonlandırdılar. “Hristiyan arkadaşları” ona, Tanrı kendisini esenliğe çağırdığı için kocasından boşanmasını ve kendisini seven bu iyi Hristiyan adamla evlenmesini tavsiye ettiler. Sorum şu: Bu arkadaşlar hangi “İsa'ya” hizmet ediyorlar? Kesinlikle Tanrı'nın sağında oturan Kişi'ye değil. Onların zihnindeki İsa imajı toplum tarafından şekillendirilmiş; çünkü toplum boşanma batağına saplanmış durumda. Boşananların çoğu bunu planlamamıştı. Kendi bencil çıkarlarına dayalı mutlu bir hayat istiyorlar. Eşleriyle yaptıkları antlaşma, ancak kendi mutluluklarına engel teşkil etmediği sürece bir anlam ifade ediyor.

Kadın durum hakkındaki fikrimi sordu. Aslında bir liderden, halihazırda benimsemiş olduğu kararı kesinleştirmek için izin istiyordu. Kocasını ona ahlaki açıdan sadakatsizlik etmemişti; ona Tanrı'nın boşanmaktan nefret ettiğini, çünkü bunun insanların ruhunu parçaladığını ve onları şiddete boğduğunu söyledim (Malaki 2:16). Yeni Antlaşma'ya göre, Rab bir kadına kocasından ayrılmamasını buyurur; ayrılırsa da tekrar evlenmemelidir (1. Korintliler 7:10–11). Kadın beni zihnen dinledi, ancak daha sonra kocasından boşanıp diğer adamla evlendiği haberini aldım. Belki

mutludur ama dağın eteğindeki insanlar da Musa aşağı inene kadar öyleydi!

Öte yandan, Tanrı'nın yüreğine sahip oldukları için imansız kocalarıyla evli kalan Tanrı korkusuna sahip birçok kadın tanıdım. Onlar zevk peşinde değildiler; hizmet etme peşindeydiler. Kocalarının birçoğu, en sonunda Tanrı yolundaki eşlerinin yaşam tarzları sayesinde kurtuldu. Hatta bazıları, eşlerinin yıllar süren duaları ve önlerindeki yaşam tanıklıklarından sonra kurtuldular.

Farklı bir durum ise Tanrı'nın karakterini yansıtan bir başka kadınla ilgiliydi. Birkaç yıllık evliyken kocasının eşcinsel olduğunu keşfetti. On yıl boyunca tarif edilemez derecede zor bir hayat yaşadı. Kocasını bir keresinde gizli bir polise seks talebinde bulunduğu için tutuklandı ve babasının hapiste olduğu haberini büyük oğulları aldı.

Kadın kocası için durmaksızın dua etti. İşler çok zorlaştığında Rab'be onu boşayıp boşamaması gerektiğini sordu. Rab şöyle yanıt verdi: "Onu boşamak için Kutsal Kitap temelin var ve eğer bunu yapmayı seçersen seni bereketleyeceğim. Ama eğer kalıp onun için duada savaşırsan, onu oradan çıkaracağım ve sen iki kat bereketleneceksin." (Tanrı'nın ahlaki sadakatsizlik durumlarında her zaman bunu söyleyeceği anlamı çıkarılmamalıdır.) Kadın kalıp savaşmayı seçti ve bu biraz zaman aldı. Kocasını tövbe etti, görkemli bir şekilde özgürlüğüne kavuştu ve on beş yıldır özgür yaşıyor. Şimdi çok şefkatli bir pastör olarak hizmet ediyor. Onların kilisesinde vaaz verdim ve şunu söylemeliyim ki, o kadın şimdiye kadar tanıdığım en tanrısal kadınlardan biri.

Hangi kadın dönüşmek için dağa çıktı? Biri, İsa'nın kendisi için esenlik istediğine inanarak kocasından boşandı; oysa Tanrı'nın Sözü, Tanrı'nın onun için isteğinin kocasıyla kalması olduğunu açıkça gösteriyordu. Diğerleri ise aslında boşanmak için Kutsal Kitap'ın iznine

sahipti ama kocasının hayatı için savaşmak uğruna kendi haklarından vazgeçmeyi seçti. İsa, bu dünyaya gelip bizim için ölmek uğruna haklarından vazgeçti! Hangi kadın Tanrı'nın yürek atışını daha çok taşıyordu? Neden mi? Çünkü o dağa çıkmıştı!

Bir imanlının hayatında iki şeyden biri gerçekleşecek: Ya Tanrı'nın huzurunda söylenen Tanrı Sözü'nün kendisini değiştirmesine izin vererek İsa'nın benzeyişine dönüşecek ya da İsa'yı kendi yüreğinin dikte ettiği bir surete büründürecek. Eğer dağa çıkarsanız, dönüşüm yaşarsınız. Eğer Harun gibi aşağıda kalırsanız, içinizdeki Tanrı imgesi değişir.

Musa, Tanrı ile geçirdiği kırk günden sonra dağdan indiğinde değişmişti ve yüzü parlıyordu: "Musa elinde iki antlaşma levhasıyla Sina Dağı'ndan indi. RAB'le konuştuğu için yüzü ışıldıyordu, ama kendisi bunun farkında değildi" (Mısır'dan Çıkış 34:29).

Kocası için dik duran kadın, kendi paklığının farkında değil. Onunla her konuştuğumda, dönüşmesi için Tanrı'nın kendisiyle nasıl ilgilendiğini anlatıyor. Ne kadar ışıldadığını fark etmiyor. Bu, kutsallıkta gerçekten yürüyen herkes için geçerlidir. Kutsal Yazılar'ın bildirdiği gibi: "O'na bakanların yüzü ıslıl ıslıl parlak" (Mezmun 34:5). O'na bakabilenler, Mısır'ın arzularını yüreklerinden söküp atanlardır. Onların tek bir arzusu vardır: Görkemli Rab'bi tanımak. Öyleyse şimdi kendimizi şu önemli soruyla yüzleştirmeliyiz: Hizmet ettiğimiz İsa, Yüce Olan'ın sağında oturan Kişi mi, yoksa içinde yaşadığımız toplumun yolları ve arzularıyla şekillenmiş farklı bir İsa mı?

BÖLÜM 7

NİYETLER Mİ ARZULAR MI?

Arzularımızı Çarmıh'ın yetkisi altına getirmeliyiz.

Şu ana kadar tartıştığımız her şey, *uymak* kelimesine harika bir giriş teşkil etti. Webster Sözlüğü bu kelimeyi; “tavır, fikir veya ahlaki nitelikler bakımından bir benzerliğe indirgemek” olarak tanımlar. Tanrı’nın Sözü ise şöyle buyurur: “Bu çağın gidişine uymayın (benzemeyin); bunun yerine... düşüncenizin yenilenmesiyle değişin” (Romalılar 12:2).

Tanrı Ruhu’nun bize iletmek istediği mesajı daha iyi anlamak için kelimenin kökenine inelim. Bu ayetteki “uymak” kelimesi, Grekçe’deki *suschematizo* sözcüğüdür. Tanımı bu kelimenin resmini daha iyi çizer. Strong’un sözlüğü bunu; “benzer şekilde biçimlendirmek, yani aynı kalıba sokmak (mecazî olarak)” şeklinde tanımlar. Vine’in sözlüğü ise; “bir şeyi diğerine benzer şekilde biçimlendirmek veya şekillendirmek” olarak açıklar. Her iki sözlük de bir şeyi bir başkasının benzerliğine büründürme düşüncesini vurgular.

Harun, kendisine verilen altını bir buzağı suretinde “biçimlendirdi.” Bu dışsal eylem, aslında kendi içinde şekillenmiş

olanın bir yansımasıydı. Belli ki kendisini arındırmadığı Mısır'ın etkileri, ruhunun derinliklerinde yer etmişti. İçinde ne varsa, dışına da o çıktı. O, Mısır'ın kalıbına uymuştu ve önceki bölümde gördüğümüz gibi, Musa'nın aksine değişip dönüşmek için Tanrı'nın görkemli huzuruna yaklaşmayı arzulamadığı açıkça görülüyordu. Halk da Harun'un örneğini izledi. Tanrı onlar hakkında şöyle dedi:

"[İsrail] Mısır'da başladığı fahişeliği bırakmadı. Gençken onunla yattılar, erdenliğini bozdular, şehvetlerini onun üzerine boşalttılar." (Hezekiel 23:8)

Sözlüğe göre, *şehvet* kelimesi basitçe "arzu" anlamına gelir. Amplified Kutsal Kitap çevirisi bu anlamı şöyle vurgular: "Günahlı arzularını onun üzerine boşalttılar." Arzu, insanoğlunun temel motivasyon kaynağıdır; her zaman onun çizdiği yolu izleriz.

ARZULAR VE NİYETLER AYNI DEĞİLDİR

Arzular ve niyetler birbirinden farklı şeylerdir; oysa birçok kişi bunların aynı olduğunu düşünür. Çok iyi veya Tanrı yoluna uygun niyetlere sahip olabilirsiniz ama bunlar sizin gerçek arzularınız olmayabilir. Birçok insan bana dünyanın etkilerinden uzaklaşmak ve Tanrı'ya yönelmek istediklerini söylediler, ancak bunu sonuna kadar götürmediler. Böyleleri gerçek arzularından habersizler; çünkü Yakup şöyle bildirir: "Herkes kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır" (Yakup 1:14). Bir insanın niyetleri ne kadar iyi olursa olsun, izleyeceği yol arzularının yoludur. Bu nedenle Yakup sözlerine şöyle devam eder: "Sevgili kardeşlerim, aldanmayın!" (Yakup 1:16). (Elbette arzunun olumlu bir yönü de vardır, ancak burada olumsuz tarafıyla ilgileniyoruz.)

"Bunu bana Şeytan yaptırdı" sözünü Tanrı değil, bir komedyen söylemiştir. Şeytan bir imanlının hiçbir şeyi zorla yapmasını

sağlayamaz. Sadece ayartabilir; ancak arzu etmediğiniz bir şeyle ayartılamazsınız. Eğer imanlıların çoğuna bir doz kokain veya LSD hapları teklif edilseydi, hiç tereddüt etmeden reddederlerdi; çünkü bunlara karşı hiçbir arzuları yoktur, dolayısıyla bunlarla ayartılamazlar. Ancak birçok imanlı, tıpkı İsrail gibi, imansız oldukları dönemde dünyanın sisteminden aldıkları arzuları terk etmemiştir. Bu yüzden bu şeyler tarafından kolayca ayartılabilirler.

Arzularımızı Çarmıh'ın yetkisi altına getirmeliyiz: “Mesih İsa'ya ait olanlar, benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha germişlerdir” (Galatyalılar 5:24). Bu eylem, Tanrı'nın bizim yerimize yaptığı bir şey değildir; bizim yapmamız gereken bir şeydir. O'nun lütfu olmadan bunu yapamayız, ancak yine de biz yapmalıyız! Çarmıh'ın altına getirmedığımız her türlü yanlış arzu tarafından ayartılabiliriz. Eğer dünyanın yollarına olan arzumuzdan vazgeçmezsek, tıpkı İsrail gibi kolayca dünyaya geri dönebiliriz. Bu nedenle Pavlus şöyle itiraf eder: “O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için” (Galatyalılar 6:14).

Kaliforniya'daki bir kilisede tövbe üzerine bir vaaz verdikten sonra, pastör beni yemeğe çıkardı ve kişisel tanıklığını paylaştı. Kurtulduğunda, kendisini bağlayan pek çok eski günahahtan vazgeçmişti. Ancak günde iki paket sigara içme alışkanlığından bir türlü kurtulamıyordu. Şöyle dedi: “John, bu bağımlılıktan kurtulmak için Kutsal Kitap'a uygun bildiğim her şeyi yaptım. Dua ettim, oruç tuttum, Tanrı Sözü'nü ilan ettim ve başkalarından dua istedim. Hatta kilisemize gelen her konuk vaizin dua çağrısına yanıt verdim. Bağımlılığımı itiraf ettim ve kurtulmam için dua etmelerini istedim. Bunu iki yıl boyunca yaptım.”

İki yıllık mücadelenin ardından, bir arkadaşını kilisesindeki bir müjdecinin toplantısına götürdü. Arkadaşı imanlı değildi, o da sigara bağımlısıydı ve günde birkaç paket içiyordu. O gece arkadaşısı kurtuluş çağrısına yanıt verdi ve müjdecinin için

dua ettiğinde, görkemli bir şekilde kurtuldu ve anında sigara bağımlılığından özgür kılındı.

Pastör devam etti: “John, arkadaşım adına çok sevindim ama Tanrı’ya çok sinirlendim. Arkadaşımı eve bıraktım ve kurtuluşu için duyduğum sevinci elimden geldiğince ifade ettim. Eve gidince Tanrı’ya ne kadar öfkeli olduğumu söyledim. Oturma odamda oturup şöyle dedim: ‘Tanrım, oruç tuttum, dua ettim, kilisemin ve gelen her vaizin önünde kendimi alçalttım ama yine de beni özgür kılmadın. Bu gece arkadaşımı getiriyorum ve Sen onu anında kurtarıp sigaradan özgür kılıyorsun. Neden beni özgür kılmadın?’”

Sonra şunu söyledi: “John, ben bunu söylediğimde Tanrı bana işitilebilir bir sesle cevap verdi. Onu kulaklarımla içeriden mi yoksa dışarıdan mı duydum bilmiyorum ama O olduğunu biliyorum. ‘Tanrım... neden beni özgür kılmadın?’ diye haykırdığımda, kararlı bir şekilde şöyle dediğini duydum: ‘Çünkü hâlâ onu seviyorsun!’”

Pastör şöyle dedi: “Elimdeki sigaraya bir baktım ve onu söndürdüm; o günden beri bir daha dokunmadım!”

Bu iki yıllık süre zarfında pastör kendisine ve başkalarına özgür olmak istediğini söylemişti, ancak bu onun gerçek arzusu değil, sadece niyetiydi. Bu yüzden istemediğini söylediği şeye bu kadar kolay kapılıyordu. Sonra Tanrı onun gerçek arzusunu ifşa etti. O arzudan tövbe edip onu Çarmih’in yetkisi altına getirdiğinde, Tanrı’nın lütfu onu özgür kılmak için oradaydı. Kurtuluşu, Tanrı ile kendisi arasındaki bir işbirliğiydi.

Bu örnek, doğrudan İsrail’e ve günümüz kilisesindeki dünyanın kalıplarına, yollarına ve tutumlarına uygulanabilir.

Unutmayın, İsrail kilisenin bir örneğidir. Tanrı, İsrail’in Mısır’da başladığı fahişeliği bırakmadığını, gençliğinde erkeklerin onunla yattığını ve arzularını ona boşalttığını söyledi. Halk, tıpkı Musa’nın yaptığı gibi bundan vazgeçebilirdi, ama onlar bunu istemediler.

DÜNYA ARZUSU

Mısır'dan çıkanlar arasında, onun yollarına en çok dolanmış olan kişi Musa'ydı. Firavun'un sarayında büyümüş, Mısır bilgeliğiyle eğitilmişti ve tüm çevresi Mısırlıydı. Diğer İbrani erkek ve kadınlar en azından Mısır içindeki kendi topluluklarındaydı; o toplum tarafından sert muamele görüyorlardı ama Musa o toplumun hazineleri ve bilgeliğiyle iyi bir muamele görmüştü. Onlar, Mısır sisteminin bütününe Musa'nın olduğu kadar dahil olmamışlardı. Dolayısıyla, eğer birisi Mısır'ın arzularından kurtulmanın kendisi için daha zor olduğunu söyleyebilecek olsaydı, bu Musa olmalıydı. Buna rağmen, İsrail halkı sürekli oraya çekilirken, Musa Mısır'ın hiçbir yoluna karşı arzu duymuyordu.

Günümüzde Hollywood'dan, profesyonel sporlardan, iş dünyasından veya dünyanın sistemine fazlasıyla dolanmış başka bir yaşam tarzından gelenler için Çarmih mesajını yumuşatıyoruz. Onlara imtiyazlar tanıyor ve dünyevi tavırlarını ya da yollarını mazur görüyoruz. Ancak bunu onların iyiliği için değil, zararlarına yapıyoruz. Onlara yumuşak bir müjde vaaz ettiğimizde, RAB'bin dağına giden yollarını kapatıyoruz. Heyecanla başlasalar da yavaş yavaş tekrar dünyaya çekiliyorlar. Tamamen geri dönmeler bile, Tanrı'nın sağında oturan Kişi ile hiçbir alakası olmayan bir "İsa" kurguluyorlar. Kurtuluşu ve Rab'bi tanıma arzusunu ikrar edebilirler ama gerçek arzularından habersizler. Onların gerçek arzuları dünyanın sistemindedir. Böyleleri imanlı olduğunu iddia eden ama dünyaya uyan kişilerdir.

İsraililer, Tanrı'yı tanıma ve O'nunla yürüme arzusunu açıkladı. Önceki bölümlerden hatırlayacağınız üzere; RAB, dağda görkemini halka açıklamadan önce Musa'ya, halkı yanına getirdiğini bildirmesini söylemişti. Eğer O'nun sesine itaat eder ve antlaşmasını tutarlarsa, kâhinler krallığı olacaklardı. Musa, Tanrı'nın şartlarını halka bildirmek için dağdan aşağı indi. Halkın yanıtı şöyle oldu:

“Musa gidip halkın ileri gelenlerini çağırdı ve RAB’bin kendisine buyurduğu her şeyi onlara anlattı. Bütün halk bir ağızdan, ‘RAB’bin söylediği her şeyi yapacağız’ diye yanıtladılar. Musa halkın yanıtını RAB’be ilette.” (Mısır’dan Çıkış 19:7-8)

Halkın yanıtı samimiydi, ancak sonrasında neler olduğunu biliyoruz. Dağın eteğinde durmak yerine geri çekildiler ve bunun sonucunda Rab’bin görkemi, yüreklerinde ve zihinlerinde başkalaşıma uğradı. Onlar arzularını değil, niyetlerini dile getirmişlerdi. Kendi gerçek arzularından, yani onları Tanrı’ya yaklaşmaktan alıkoyan Mısır’ın arzularından habersizdiler.

KİLİSE İÇİNDE İKİ TÜR GRUP

Mısır’ın yollarıyla Musa’ya kıyasla çok daha az içli dışlı olan İsrail halkı neden sürekli oraya çekiliyordu da, dünyayla çok daha fazla iç içe geçmiş olan Musa onun yollarına zerre ilgi duymuyordu? Dünyaya daha fazla dolanmış olan kişi, neden onun yollarından daha az etkilenmişti?

Bu ikisini incelediğimizde aradaki farkı bulacağız. Ayrıca, bugün kiliseyi oluşturan iki belirgin insan grubuna dair çok net bir tabloyla karşılaşacağız; bu gruplardan birini Musa, diğerini ise İsrail halkı temsil etmektedir. Bazıları ağır esaret bağlarından kurtulup gelmiş olsalar bile dünyaya dönme arzusu duymazken, bugün kilisedeki pek çok kişinin neden dünyaya uyum sağladığını göreceğiz.

İsrail halkı yüzyıllar boyunca Mısırlı zalimlerin elinden kurtulmak için feryat ederek ağlamıştı. Vaat edilen toprağa dönmeyi özlüyorlardı. Tanrı, kurtarıcıları Musa’yı gönderdi. RAB Musa’ya, “Bu yüzden onları Mısırlıların elinden kurtarmak için geldim. O ülkeden çıkarıp geniş ve verimli topraklara, süt ve bal akan ülkeye... götüreceğim” demişti (Mısır’dan Çıkış 3:8). Ardından halkını salıvermesi için Firavun’a söyleyeceği sözlerini ve belirtilerini Musa’ya verdi.

Musa, Tanrı'nın sözünü Firavun'a iletmek için kırk yıl sonra ilk kez Mısır'a yeniden girdi. Ancak önce İsrail halkına giderek onlara Tanrı'nın özgürlük mesajını anlattı. Bunun üzerine "Halk inandı; RAB'bin kendileriyle ilgilendiğini, çektikleri sıkıntıyı görmüş olduğunu duyunca, eğilip tapındılar" (Mısır'dan Çıkış 4:31).

O toplantıdaki duyguları hayal edebiliyor musunuz? Hayatları boyunca köleydiler. Babaları, büyükbabaları ve büyük büyükbabaları da köleydi. Kurtuluş vaadi ve kendi topraklarına kavuşma düşüncesi dört yüz yıldır konuşuluyordu. (Bir referans vermek gerekirse, ABD'nin yaşı iki yüz elli yıldan daha azdır) Ve şimdi kurtarıcılarını bakıyorlardı.

Halk büyük sevinç yaşadı. Musa'nın gösterdiği belirtileri gördüler ve habere coşkuyla inandılar. "Ne harika bir haber! Sonunda gerçekleşti! Tanrı bizi özgür kılmaya geldi!" diye haykırdıklarını duyar gibiyim. Övgüleri ve şükranları en sonunda eğilip Tanrı'ya tapınmalarına yol açtı.

Musa o toplantıdan ayrılıp Firavun'a gitti ve Rab'den gelen mesajı bildirdi. Firavun'a "Tanrı'nın halkını salıvermesini" buyurdu. Ancak Firavun buna halkın zorluklarını artırarak karşılık verdi. Artık İsraililerin her gün üretmesi gereken sınırsız kerpiç için saman verilmeyecekti. Gece saman toplayıp gündüz çalışmak zorunda kalacaklardı. Samanları ellerinden alınmış olsa da toplam kerpiç sayısı azalmayacaktı. Tanrı'nın özgürlük sözü, onların zorluklarını ve acılarını artırmıştı.

İsrail halkının tavrı değişmeye başladı. Şikâyet ettiler ve Musa'ya sanki şöyle dediler: "Bizi rahat bırak ve Firavun'la konuşmaya son ver; hayatı bizim için daha da rezil ediyorsun." Bunlar, sadece birkaç gün önce Musa haberi getirdiğinde Tanrı'ya tapınan kişilerdi.

Tanrı onları sonunda Mısır'dan çıkardığında, Firavun'un yüreği yine katılaştı ve en seçkin savaş arabalarıyla savaşçıları alıp

İsraillilerin peşine düştü. Mısır'ın kendilerine karşı toplandığını ve önlerinde Kızıldeniz olduğunu gören İbraniler yine şikâyet ettiler: “Mısır'dayken sana, 'Bırak bizi, Mısırlılara kulluk edelim' demedik mi? Çölde ölmektense Mısırlılara kulluk etsek bizim için daha iyi olurdu” (Mısır'dan Çıkış 14:12).

“Bizim için daha iyi olurdu.”

Aslında şunu söylüyorlardı: “Hayatımızı daha da perişan etmekten başka bir işe yaramıyorken, Tanrı'nın söylediğini iddia ettiğin şeyi neden yapalım ki? Daha iyi değil, daha kötü durumdayız.” Eski yaşam tarzlarını mevcut durumlarıyla hemen kıyaslayıverdiler. Ne zaman bu ikisi dengelenirse, İsrailliler geri dönmek istiyordu. Tanrı'nın isteğini yerine getirme arzusu yerine, kendi çıkarlarına en uygun görünen şeyi arzuladılar. Kendi canlarına olan sevgileri yüzünden Tanrı'ya olan gerçek arzudan ne kadar da yoksundular!

Tanrı denizi yardı, İsrail halkı kuru topraktan karşıya geçti ve arkalarından gelen zalimlerin boğulduğunu gördü. İman ettiler ve Tanrı'nın önünde dans edip O'nu överek iyiliğini kutladılar: “Harun'un kızkardeşi Peygamber Miryam tefini eline aldı, bütün kadınlar teflerle, oynayarak onu izlediler” (Mısır'dan Çıkış 15:20). Bir milyon kadar kadının tef çalıp dans ettiğini hayal edebiliyor musunuz? Ne muazzam bir tapınma hizmeti!

Artık sarsılmaz imanlılardı ve hiçbir şey onları geri döndüremezdi. O'nun iyiliğinden bir daha asla şüphe etmeyeceklerinden emindiler! Ancak kendi yüreklerini tanımıyorlardı; niyetlerini biliyorlardı ama arzularını değil. Başka bir deneme ortaya çıkacak ve sadakatsizliklerini tekrar ifşa edecekti. Sadece üç gün sonra, acı suyu değil, tatlı suyu istediklerini söyleyerek şikâyet ettiler (Mısır'dan Çıkış 15:22–25). Düşünceleri çoktan Tanrı'nın çölünde bulamadıkları ama Mısır'da sahip oldukları şeylere kaymaya başlamıştı.

Birkaç gün daha geçti ve İsrail halkı yiyecek kıtlığından şikâyet etti: “Keşke RAB bizi Mısır’dayken öldürseydi” (Mısır’dan Çıkış 16:1–4). O’nun isteğine karşı şikâyetlerine Tanrı’yı dahil ediyorlar. Ne kadar da dindarca! İkiyüzlülüklerini görebiliyor musunuz?

Bu davranış biçimi, Tanrı onları Paran çölüne götürdüğünde doruk noktasına ulaşana dek devam etti. Orada RAB Musa’ya, vaat ettiği toprakları incelemeleri için her oymaktan bir olmak üzere on iki lider göndermesini buyurdu. Liderler kırk gün boyunca Kenan’da kaldılar ve on tanesi çok cesaret kırıcı bir raporla geri döndü: “Bu halka saldıramayız, onlar bizden daha güçlü” (Çölde Sayım 13:31).

Liderlerden biri olan Kalev diğerlerine şiddetle karşı durmasına (ve Yeşu’nun ona katılmasına) rağmen, topluluk kötü raporu benimsedi; bütün gece ağlayıp şikâyet ettiler: “RAB neden bizi bu ülkeye götürüyor? Kılıçtan geçirilelim diye mi? Karılarımız, çocuklarımız tutsak edilecek. Mısır’a dönmek bizim için daha iyi değil mi?” (Çölde Sayım 14:1–3). Hoşlarına gitmeyen durumlarla her karşılaştıklarında şikâyet ettiler. Kendileri için iyi görüldüğü sürece Tanrı’nın Sözü’nü tuttular ve O’nu arzuluyor gibi göründüler. Ancak itaat etmek, benliklerine hoş gelmeyen bir yöne gitmek anlamına geldiğinde, şikâyet ettiler. “Bizim için daha iyi olmaz mıydı?”—bu sözler yüreklerinin çok net bir resmini çiziyor. “Çünkü ağız yürekte taşanı söyler” (Matta 12:34). Hayatlarının temel motivasyonu, baskı altındayken sergiledikleri davranışlar ve söyledikleri sözlerle apaçık ortaya çıktı; bu motivasyon kendileri içindi. Odak noktaları Tanrı’nın yüreği değil, kendi hayatlarıydı.

FARKLI BİR ODAK

Musa çok daha farklıydı. Mısır’da yüksek bir mevkiye geldikten sonra, Mısır’ın nimetlerinden yararlanmak yerine

Tanrı'nın halkıyla birlikte sıkıntı çekmeyi seçti. İsrail halkı yaşadıkları zorlukları kendileri seçmemişti; oysa Musa, dünyanın sunabileceği en iyi şeylerle karşı karşıya kalmış ve hepsini reddetmişti: "Mesih uğruna aşağılanmayı Mısır hazinelerinden daha büyük zenginlik saydı. Çünkü alacağı ödülü düşünüyordu" (İbraniler 11:26).

Gördükleri baskıyı çabucak unutan İsrail halkı Mısır'a (dünyaya) geri dönmek istiyordu. Sadece, Tanrı'nın deneme yeri olan çölde yokluğunu çektikleri şeylerle ziyafet çektikleri anları hatırlıyorlardı. Musa ise, "alacağı ödülü düşündüğü için" zorluğu seçmişti.

Peki, bu ödül neydi? Cevap, Tanrı'nın ona sunduğu teklifte gizlidir; dört yüz yıldan fazla bir süredir bekledikleri vaadi gerçekleştirecek ve halka vaat edilmiş toprakları verecekti. (Bu durum, liderler ülkeyi keşfetmeye gitmeden önce gerçekleşmişti; halk hâlâ endişeyle o toprakları bekliyordu.)

"RAB Musa'ya, 'Buradan git' dedi, 'Sen ve Mısır'dan çıkardığın halk İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a, 'Orayı senin soyuna vereceğim' diye ant içtiğim topraklara gidin. Süt ve bal akan ülkeye senden önce bir melek gönderecek, Kenan, Amor, Hitit, Periz, Hiv ve Yevus halklarını oradan kovacağım.'" (Mısır'dan Çıkış 33:1-2).

Bekledikleri vaat önlerindeydi. Yabancı bir diyarda geçen dört yüz yılın ardından, bereketli bir toprak vaadi liderin önüne seriliyordu. Ancak bir terslik vardı. Tanrı şöyle devam etti: "Ben sizinle gelmeyeceğim, çünkü inatçı insanlarsınız. Belki sizi yolda yok ederim" (Mısır'dan Çıkış 33:3).

Tanrı Musa'ya, halkı miras almaları için yüzlerce yıldır bekledikleri vaat edilen topraklara götürmesini söyledi. Tanrı, bizzat kendisi eşlik etmeyecek olsa da, Musa'ya seçkin bir meleğin onları koruyacağını vaat etti.

Musa anında karşılık verdi: “Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma” (Mısır’dan Çıkış 33:15). Musa cevabında ne tereddüt etti ne de pazarlık yaptı. Tanrı’nın varlığı olmaksızın bağların, derelerin ve güzel evlerin olduğu o topraklara gitmektense; Tanrı’nın varlığıyla birlikte büyük rahatsızlıklar veren o kurak çölde kalmayı bir an bile düşünmeden tercih ederdi.

Tanrı olmaksızın vaat edilmiş topraklara girme seçeneğinin İsrail halkının önüne sunulmamış olmasına seviniyorum. Zor zamanlarda sürekli Mısır’a dönme tehditleriyle şikâyet ediyorlardı; eğer Tanrı olmadan Mısır’ı kabul ediyorlarsa, bir melek eşliğinde güzel topraklara girmeyi seve seve kabul ederlerdi. Onların ödülü, kendilerine en çok yarar sağlayan şeydi. (Dünyadakiler tam da bunun için yaşar: “Benim için en iyisi ne?”)

Musa için ise, vaat Tanrı’nın varlığı olmadan hiçbir şeydi. Teklifi reddetti; çünkü bu teklif her ne kadar çok daha konforlu bir yaşamla sonuçlanacak olsa da, yüreğinin uğruna çarptığı şeyden yoksundu. O, her şeyin üzerinde Tanrı’yı tanımayı arzuluyordu: “Eğer benden hoşnutsan, lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyıp hoşnut etmeye devam edeyim” (Mısır’dan Çıkış 33:13).

Toprak, zenginlik, onur veya maddi herhangi bir şey istemedi. Bunların hepsine Mısır’da sahipti ve bunların gerçek tatmin getirmediğini fark etmişti. Tanrı’nın varlığından yoksun bir ülke teklifini reddettikten hemen sonra, yüreğinin feryadı şuydu: “Lütfen görkemini bana göster” (Mısır’dan Çıkış 33:18).

Musa kesin bir karar verdi. Tanrı’yı tanımanın ödülünün peşinden gitti. Dünyadan vazgeçmek, Tanrı’nın görkemini ödülüyle kıyas edilmeye değmezdi. Dünyasal sistemin ödülleri terk etmeye karar verdiği için dağda Tanrı’ya yaklaşabildi. Ancak halk, kutsal ve yüce Tanrı’ya yaklaşamadı. Mısır’ın arzuları hâlâ yüreklerindedi. Yüreklerinde kendilerini dünyadan ayırmamışlardı; bu da dünyadan

olanla Tanrı'dan olanı ayırt edememelerine neden olmuştu.

Eğer hem dünyayı hem de Tanrı'nın derin bilgisini isterseniz, yüreğinizdeki Tanrı imgesi bozulur. O'nu gerçekten tanımazsınız; değişik bir İsa tanırırsınız. İsrail halkı Tanrı'nın kurtuluşunu istiyordu ama aynı zamanda Mısır'ın sahip olduklarını da arzuluyordu. İşte bu yüzden "Mısır'da başladıkları fahişeliği" bırakmadılar. Dünyaya uymuşlardı ve Mısır'ın arzuları içlerinde şekillenmişti. Tanrı'nın kudreti onları Mısır'dan çıkarmış olsa da, onlar Mısır'ı yüreklerinden çıkarma kararını vermemişlerdi.

HAYATIN TEMEL MOTİVASYONU

Musa ile İsrail halkı arasındaki ayrıştırıcı faktör, hayata dair içsel motivasyonlarıydı. Musa Tanrı'yı istiyordu ve O'nu tanımak için her türlü bedeli seve seve ödemeye hazırdı. İsrailoğulları ise kendileri için en iyi olanı istiyordu. Eğer Tanrı'nın yolunda yürümenin yararları doğal duyularıyla açıkça görülüyorsa, bunu seve seve benimsiyorlardı; ancak bu yarar belirgin değilse, kendilerine en iyi görünen şeye yöneliyorlardı. Tanrı'yı tanımak her zaman bizim için en iyi olanla sonuçlanacaktır, çünkü Tanrı kusursuz sevgidir; ancak çoğu zaman bu bilgi doğal duyular için belirgin olmayacaktır.

Musa, Tanrı'yı Tanrı olduğu için seviyordu; İsrail ise Tanrı'yı kendileri için yapabilecekleri şeyler yüzünden seviyordu. Eğer Tanrı'nın yaptıkları onların arzularını karşılamıyorsa, kendilerince en iyi gördükleri şeye yöneliyorlardı. İsrail'in hayata bakışı, dünyanın temel itici gücünden pek farklı değildi. Yuhanna şöyle bildirmiştir: "Çünkü dünyaya ait olan her şey -benliğin tutkuları, gözün tutkuları, maddi yaşamın verdiği gurur- Baba'dan değil, dünyadandır" (1. Yuhanna 2:16).

Dünyadakiler, duyularını veya statülerini hoşnut edecek ve tatmin edecek şeyleri arzularlar. İsrail bu şekilde yaşıyordu ve

eğer Tanrı'ya itaat etmek anlık yararlar sağlıyorsa, O'nu seve seve izliyorlardı.

Musa ve İsrail, bugün kiliseyi oluşturan iki insan grubunu kusursuz bir şekilde tasvir etmektedir. Bu temel fark, kilisedeki ayırım çizgisidir; gerçek tapınanlar ile İsa'yı Rab olarak ikrar edip yine de kendi çıkarlarını gözetenleri açığa çıkarır. Şimdi İsa'nın Yeni Antlaşma'daki sözlerini daha net anlayabiliriz:

“Öğrencileriyle birlikte halkı da yanına çağırıp şöyle konuştu: 'Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmihini yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır.'" (Markos 8:34–35)

Çarmih, kendi arzu ve isteklerimize karşı tam bir ölümü temsil eder. Çarmihı benimseyenler, Tanrı'nın sadık, adil ve sevgi dolu bir Yaratıcı ve Efendi olduğuna güvenirler. Tüm yaşamın O'ndan geldiğini ve O'nun dışında gerçek bir yaşam olmadığını bilirler.

Musa büyük resmi gördü; İsrail ise sadece kendisini görebiliyordu. Musa, Tanrı'nın kutsal olduğunu ve O'na yaklaşmanın dünyayı ve onun her türlü biçimini tamamen terk etmeyi gerektirdiğini anladı. Kendini inkâr ederek Tanrı bilgisini kazanacağını fark etti. Pavlus da büyük resmi gördü ve iki kiliseye açıkladığı şu sözlerde onun hayattaki temel motivasyonunu görüyoruz:

“Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmihından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmihı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için.” (Galatyalılar 6:14)

“Ama benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım. Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa

TANRI İÇİN YANAN BİR YÜREK

Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih'i kazanayım." (Filipililer 3:7-8).

Pavlus aldanmamıştı. Dünyaya karşı hiçbir arzusu yoktu. Dünyanın zevklerini ve imkânlarını terk etmenin bedeli, Yaşam olan Kişi'yi tanımanın ve O'nunla birlikte yürümenin eşsiz yüceliğiyle kıyaslandığında bir hiçti.

BÖLÜM 8

KARŞI KÜLTÜR MÜ ALT KÜLTÜR MÜ?

Dünyanın kalıplarını veya tutumlarını taklit etmemeli ya da bu dünya insanları gibi yaşamamalıyız.

Halk, Tanrı'nın dağ üzerindeki tezahürüne dayanamadı. Tanrı'nın görkemi açığa çıkmadan önce, halk O'na karşı arzu duyduğunu söylemişti; oysa gerçekte durum böyle değildi. Yüreklerini Mısır'dan ayırmamışlardı; Mısır'ın yollarına karşı arzularından vazgeçmemişlerdi. Ancak "Tanrı" onlara Mısır'ın tutum ve kalıplarına benzeyen bir ambalaj içinde sunulduğunda, bunun harika olduğunu düşündüler; çünkü böylece hem Tanrı'ya hem de gerçek arzuları olan Mısır'a sahip olabileceklerdi. Mısır'ın kalıplarına *uymaya* devam edip aynı zamanda Yahve'ye sahip olabilirlerdi!

Pek çok yaşam tarzı kalıbı ve tutumu, dünyanın ruhu tarafından şekillendirilir. (Şeytan, "havadaki hükümrانlığın egemeni" [Efesliler 2:2] ve "bu çağın ilahı" [2. Korintliler 4:4] olarak adlandırılır.) Eğer Tanrı'nın huzuruna yaklaşmanın ödülü uğruna bunlardan vazgeçmeyi seçmezsek, sürekli olarak dünyayı yöneten

ruhun etkilerine geri çekiliriz. Fakat Tanrı şöyle buyurur: “Mısır’da bir süre yaşadınız; onların törelerine göre yaşamayacaksınız... Onların kurallarına uymayacaksınız” (Levililer 18:3).

Dünyanın kalıplarını veya tutumlarını taklit etmemeli ya da bu dünyanın insanları gibi yaşamamalıyız. Pavlus bu noktayı pekiştirir: “Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı’nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin” (Romalılar 12:2).

Tanrı’nın Egemenliği ile bu dünyanın gidişatı zıt yönlerde ilerlemektedir. İsa’nın da belirttiği gibi, ikisi arasında hiçbir uyum yoktur: “Dünya sizden nefret ederse, sizden önce benden nefret etmiş olduğunu bilin. Dünyadan olsaydınız, dünya kendisine ait olanı severdi. Ne var ki, dünyanın değilsiniz; ben sizi dünyadan seçtim. Bunun için dünya sizden nefret ediyor” (Yuhanna 15:18-19).

İsa bizi dünyanın yaşam tarzından çıkmamız için seçti ve bundan dolayı dünyanın bizden nefret ettiğini açıkladı. Ama gerçekten bizden nefret ediyor mu? Sanki kilise son yıllarını İsa’nın bu sözlerinin yanlış olduğunu kanıtlamaya çalışarak geçirmiş gibi görünüyor. Uyum sağlamak için elimizden geleni yaptık. Bilinçaltımızda hem dünyanın onayına hem de İsa’nın onayına sahip olabileceğimize inandık! Ancak İsa, dünyanın bizi ancak ona ait olursak seveceğini söyler. Öyleyse, ait olmamız gereken bir yere uyum sağlamak için mi çabaladık?

İLK KİLİSEYE KIYASLA GÜNÜMÜZÜN KİLİSESİ

İlk kilise, özellikle ikinci ve üçüncü yüzyıl kilisesi hakkında araştırmalar yaptım ve onlarla bizim aramızda devasa bir fark olduğunu keşfettim. Onların en belirgin özelliği, ayrılmış yaşam tarzlarıydı. Dünyanın tutumları, yöntemleri ve yolları onlarda bulunamazdı. Çevrelerindeki toplumdaki tamamen farklıydılar; çünkü tamamen farklı bir ilkeler ve değerler bütününe göre

yaşıyorlardı. Tanrı'nın Sözü onların yaşamlarını gerçekten şekillendiriyordu.

İlk kilise imanlıları hakkında dönemin putperestlerinden öğrendiklerimiz, Hristiyanların toplum içinde yabancılar olarak yaşadıkları ve bedende yaşamalarına rağmen bedensel isteklerin ardından gitmediklerini doğrular. Belirlenmiş yasalara itaat ediyorlar, aynı zamanda yaşamlarıyla bu yasaların ötesine geçiyorlardı. Popüler zevklere, halka açık spor etkinliklerine ve eğlencelere pek ilgi göstermiyorlardı. Tüm insanları seviyorlardı ama herkes tarafından zulüm görüyorlardı. Aşağılanıyorlardı ama tam da bu aşağılanma içinde yüceltiliyorlardı. Ve onlardan nefret edenler, bu nefretleri için herhangi bir sebep gösteremiyorlardı.

Ancak günümüzde bizden nefret edenlerin, hoşnutsuzlukları için geçerli nedenler bulmak için çok derin düşünmelerine gerek yok. İlk kilise hakkındaki bu genel bilgiler, günümüzde imanlıların sadece küçük bir kesimi için geçerli olabilir. Hizmetin her seviyesinde sayısız skandal yaşadık. Bu trajik olaylar, kendi çıkarımızı gözetken arzularımız yüzünden meydana geldi. Sadece liderler değil, kilisedeki pek çok kişi bu dünyanın zevkleri ve hazineleri peşinde maddesel hayatlar yaşıyor. Dünyanın peşinden koştuğu filmler, eğlenceler ve uğraşlar için sıraya girmekte hiçbir sakınca görmüyoruz.

Cyprian, kırk yaşında hayatını İsa'ya veren çok zengin bir Romalıydı. Mesih'i bulduğu için o kadar coşkuluydu ki, tüm varlığını nakde çevirdi ve parasını ihtiyacı olanlara dağıttı. Daha sonra kilisede bir gözetmen oldu. Şöyle yazmıştı:

“Tek huzurlu ve güvenilir sükunet, sağlam, sarsılmaz ve asla değişmeyen tek güvenlik şudur: Bir insanın bu dünyanın dikkat dağıtıcı unsurlarından uzaklaşması, kendisini kurtuluşun sağlam temeline demirlemesi ve gözlerini dünyadan göğe (Tanrı'nın dağına) kaldırmasıdır... Dünyadan daha büyük olan biri, bu

dünyadan hiçbir şeye tamah edemez, hiçbir şeyi arzulayamaz.”
(Cyprian’ın Donatus’a Mektubu, böl. 14)

İlk kilisedeki imanlılar, bu dünya ile bir sonrakinin iki düşman olduğuna inanıyorlardı; bu nedenle her ikisinin de dostu olamayız. Yakup açıkça bunu belirtir: “Ey vefasızlar, dünyayla dostluğun Tanrı’ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı’ya düşman eder” (Yakup 4:4).

Neden bu dünyanın tadını çıkarmaya çalışan imanlılara “vefasızlar” diyor? Vefasızların biriyle antlaşması olduğu halde bir başkasıyla ilişki arayışındadır. İmanlılar olarak bizim Tanrı ile bir antlaşmamız var; öyleyse neden dünyanın kalıpları, tutumları ve yollarının peşinden gitmeyi arzulayalım? Yoksa Tanrı’ya yaklaşma ayrıcalığı uğruna Mısır’ın arzularından vazgeçmeyen o İsraililerden farksız mıyız?

KARŞI KÜLTÜR VE ALT KÜLTÜR

İlk kilise bir *karşı kültür* idi. Bugün ise kilisenin büyük bir kısmı bir *alt kültürdür*. Aradaki fark nedir? *Karşı kültür*, toplumun egemen değerlerini ve davranış kalıplarını reddeden veya onlara karşı duran bir grup insandır. Hayatlarını tamamen farklı bir ilkeler bütünü yönetir. İlk kilise bunu açıkça sergilemişti. Petrus ilk imanlılara, “Kendinizi bu sapık kuşaktan kurtarın!” diye yalvardı (Elçilerin İşleri 2:40). The Message çevirisi, Petrus’un şu sözlerini alıntılıyarak anlamı daha da güçlendirir: “Vakit varken dışarı çıkın; bu hasta ve sapmış kültürden kendinizi kurtarın!”

Diğer yandan *alt kültür*, hâlâ mevcut toplumsal kültürün bir parçası olan belirgin bir insan grubudur. Gruptaki insanlara ait bazı özellikler onları ayırt etse de genel olarak toplumla bağlantılıdır. Günümüzdeki kilise bu tanıma uymaktadır. “Yeniden doğmuş”

veya “kurtulmuş” gibi etiketlerimiz var; kendimizi Müjdecî, Vaftizci, Karizmatik, Reformcu vs. gibi grup ve çevrelerle ilişkilendiriyoruz. Ancak toplumla bağlarımız çok kuvvetli.

Toplumumuz çok farklı yaşam tarzlarına sahip insanlardan oluşur. Amerikalıların yaşam tarzlarını bir grafik üzerinde çizseydik, bir uçta aşırı liberaller, diğer uçta ise muhafazakârlar yer alırdı ve bu iki uç arasında pek çok tür bulunurdu. Aşırı liberal uçta sıra dışı, hatta karşı cinse ait kıyafetler giyen rock yıldızları ve ünlüler gibi insanlar vardır. Bu insanlar, hem özel hem de kamusal alanda ahlaksızca eylemlerde bulunarak olağanüstü derecede anormal bir hayat sürerler. Bazıları saçlarını siyaha boyayıp tenlerini beyazlatır, bazıları ise sapkın yaşam tarzlarına sahiptir. Onları toplumun marjinal kesimi olarak görürüz ve kilisenin çoğunluğu asla onları taklit etmeye çalışmaz.

Diğer uçta ise muhafazakâr Amerikalıları buluruz. Bu erkekler ve kadınlar, pek çok kişinin “normal” olarak adlandırdığı hayatlar sürerler. Toplumun bu kesimi kendisini “iyi” olarak görse de, havadaki hükümlerliliğin egemeninin etkisi altındaki genel kültüre bağlıdırlar. Bazen “iyi” görülen şeyler, Tanrı’nın en büyük düşmanıdır. Hatırlayın, Havva’nın iyi görünen bir şeyi seçmesi, Tanrı’nın yollarına tamamen aykırıydı.

Günümüzde imanlıların, Tanrı’nın Egemenliği’nin yönetim yetkisine dayanarak tamamen ayrılmış hayatlar sürmesi gerekirken, birçoğumuz hayatlarımızı muhafazakâr imansızlardan farklı yaşamıyoruz. Bu dünyadan olmadığımızı söylüyoruz ama birçoğumuz için bu bir gerçeklikten ziyade teoriden ibaret. Toplumla bağlantılı olduğumuz için, toplumun sınır çizgileri değiştiğinde biz de onlarla birlikte kayıyoruz.

Tanrı’nın Sözü imanlılara, “Her çeşit kötülükten kaçının” diye buyurur (1. Selanikliiler 5:22). Ve ayrıca “Karanlığın meyvesiz işlerine katılmayın. Tersine, onları açığa çıkarın” denir (Efesliler

5:11–12). Peki, biz bu uyarıları dikkate alıyor muyuz?

Bugün film endüstrisi filmlere yaş sınırları koyuyor. İmanlıların çoğu ve muhafazakâr Amerikalılar, aşırı küfür veya çıplaklık içermediği sürece tipik bir 13+ (13 yaş altı için uygun olmayan) filmi izlemekte sakınca görmüyorlar. Ancak bu filmlerin birçoğu, aşırı küfür veya çıplaklık içermese de saygısızlık, öfke, nefret, şiddet veya evlilik dışı ilişki fikirleriyle doludur. Pek çok imanlı, böylesine Tanrı'ya aykırı davranışları hiç düşünmeden izliyor.

Oysa gelin aynı 13+ dereceli filmi alalım ve onu 1940'lı yıllarda yaşayan insanlara izletelim. Tepkileri ne olurdu? Çoğu izledikleri karşısında dehşete düşerdi! Peki ne oldu? Muhafazakâr Amerika'nın sınırları kaydı ve kilisenin sınırları da onlarla birlikte hareket etti. 1940'larda Amerika'daki imansızları şoke edecek şeyler, bugün kilisedeki çoğu imanlı tarafından normal kabul ediliyor. Tanrı'nın Egemenliği'nin yolları tarafından mı yönetildik yoksa Mısır'ın arzularından mı etkilendik?

Tanrı'nın Egemenliği'nin yolları ve standartları tutarlıdır; çünkü Tanrı değişmez. Kutsal Yazılar O'nda değişkenliğin gölgesi bile olmadığını beyan eder. Tanrı bize kötülüğün her çeşidinden kaçınmamızı söylerken ve Tanrı korkusu olmayan insanların yaptıklarından söz etmenin bile ayıp olduğunu belirtirken; neden içinde yaşadığımız bu yozlaşmış kuşağın şekillendirdiği tutumları, yöntemleri ve kalıpları görmek için sıraya giriyor, abone oluyor ya da para ödüyoruz? Bir arkadaşım bana derin bir dua anındayken Rab'bin ona şu soruyu sorduğunu duyduğunu söyledi: "Halkım neden ellerime çivilerin çakılmasına neden olan şeylerle eğleniyor?"

Eğlence endüstrisi ayırt etme gücüne sahip mi? Yöneticiler ve karar vericiler, Tanrı'nın kendi halkında aradığı meyveyi biliyorlar mı? Öyleyse neden ayırt etme gücü yerine endüstrinin derecelendirmelerine güveniyoruz? Tanrı son yirmi yılda bu kuşağın trendlerine uyum sağlamak için değişti mi? Kesinlikle

hayır! Tanrı'nın standartları değişmediyse, ortalama bir Amerikalı imanlının standartları neden değişti? Yaşam tarzlarımızda Egemenliğe değil, kültüre bağlandık. Mısır'ın arzularından vazgeçmedik. Bu kalıp hayatın her alanında —giyimde, saç modellerinde, para ve iş yönetme şekillerimizde, siyasi görüşlerimizde ve daha fazlasında— belirgindir.

İlk kilisedeki insanlar kültürlerinin Tanrı'ya karşı tutumlarını, yöntemlerini ve eğlencelerini reddedebildiler çünkü Tanrı'nın Egemenliği'nin yollarına uydular. Onlar Tanrı'ya aç bir kiliseydi ve Kurtarıcılarını tanımayı, konfor veya zevke sahip olmaktan daha çok arzuluyorlardı. Kültürlerinden gelen ayartılar, Rab'be olan bağlılıkları nedeniyle çoğunun üzerinde hiçbir güce sahip değildi. Her şeyden vazgeçmenin bedeli, Kurtarıcı'yı tanımanın ödülüyle kıyaslandığında bir hiçti. Bunu sadece kabul etmekle kalmadılar, aynı zamanda yaşadılar. Bu yaşam tarzı onların arasında sağlıklı bir disiplin üretti.

Daha sonra gelen bazı mezhep veya grupların aksine, ilk kilise imanlıları genellikle aşırı kurallar, yasalar veya düzenlemelerle kutsallığı yasalaştırmaya çalışmadılar. Sağlam öğretiye, Ruh'un gerçek rehberliğine, tanrısal örneklere ve hizmet etme konusundaki sarsılmaz bağlılığa dayandılar. Kutsallık sağlamak için dışsal düzenlemelere güvenen kiliseler genellikle dinsel yasacılar üretmekle sonuçlanır. İlk kilise, Tanrı yolunda bir yaşam tarzı üretecek olan değişmiş bir yüreğin önemini vurguladı. Dışsal davranışlar, bir insanın içinde olup bitenleri yansıtmıyorsa yararsız kabul edilirdi.

RAB'Bİ KISKANDIRMAYA MI ÇALIŞIYORUZ?

Bugün televizyon, videolar, dergiler, gazeteler ve benzeri yollarla dünyayı evlerimizin içine davet ettik. Pek çok kez, imanlıların evlerinde çocukların duvarlarına asılmış sporcu

posterleri, film yıldızı resimleri ve Hollywood yıldızlarının ya da toplumun diğer putlarının yer aldığı dergileri gördüğümde kederlenirim. Toplum tarafından putlaştırılan bu insanları neden yücelttik?

Pavlus putlar hakkında konuşurken şu uyarıda bulunmuştur: “Hem Rab’bin, hem cinlerin kâsesinden içemezsiniz; hem Rab’bin, hem cinlerin sofrasına ortak olamazsınız.” Neden dünyanın yediği şeylerle beslenmek istiyoruz? Pavlus şöyle devam eder: “Yoksa Rab’bi kıskandırmaya mı çalışıyoruz?” (1. Korintliler 10:21–22). Dünyanın ilgisini çeken şeyler neden bu kadar ilgimizi çekiyor?

Yıllardır tanınmış bir profesyonel güreşçi ile ailecek tanışıyoruz. Ailesine Tanrı pek çok yönden dokundu. Annesi, çocukları ve bir akrabası kurtuldu. Bu güreşçi bizden Müjde’yi duydu ve İsa’nın ardından gitmek için ödenmesi gereken bir bedel olduğunu biliyor. Ancak henüz O’nu izlemek için her şeyini bir kenara bırakmaya hazır değil. Bir bakıma, dürüstlüğü için ona saygı duyuyorum; çünkü kilisedeki pek çok kişi İsa’yı izlemek için her şeyden vazgeçeceklerini söylüyor, ancak sözlerinin arkasında durmuyorlar.

Ülke genelindeki Hristiyan konferanslarında ve kiliselerde verdiğim mesajlarda, ruhsal güçten bahsederken bu güreşçiyi bir benzetme olarak kullandım. İnsanlar heyecanla yanıma gelip onun kim olduğunu bilmek istediklerinde yüreğim neredeyse parçalanıyor. Şöyle haykırmak istedim: “Onun kim olduğunu nasıl bilebilirsiniz? Neden profesyonel güreş izliyorsunuz?” Yasacı görünme riskini göze alarak kendimi tutuyorum. Belki de tutmamalıyım. O güreşçiyi gerçekten önemsiyorum ama bu gösteri karanlıkla o kadar dolu ki, onu televizyonda izlemeye dayanamıyorum. Şöyle düşünüyorum: *İmanlılar bunu nasıl düzenli olarak izleyebiliyor? Tanrı’nın huzuru için tutkuları nerede?*

UYARI ALARMI

Bir süre önce, bu mesaj konusundaki tutkumu körükleyen bir uyarı aldım. Bir kilisede Tanrı'yı aramak üzerine bir hizmette bulunmuştum. Ruh'la dolu geçen toplantı pek çok insanı derinden etkilemişti.

Ertesi gün benim için dinlenme vaktiydi. Eşim ve çocuklarımla seyahat ediyorduk ve bir süredir yoldaydık. Pastör, tüm liderleri paydaşlık için davet etti.

Yemek yedik ve sohbet ettik; konuşmaların çoğu, bir önceki günkü toplantıda Tanrı'nın onlara olan dokunuşuyla ilgiliydi. Akşam yemeğinden sonra bir film izlemeye karar verdik. Birisinde çok popüler olmuş bir filmin videosu vardı. Başrol oyuncusunun yetenekli olduğunu düşünüyordum ve film 13+ (13 yaş altı için uygun değil) kategorisinde olsa da izlemek istediğimi söyledim.

Daha en başında çarpıcı bir cinayet sahnesi vardı. Bu beni huzursuz etti ama izlemeye devam etmeye karar verdim. Film boyunca başka cinayet olmasa da pek çok kavga, nefret, öfke, kin ve aldatma sahnesi vardı. İzlerken yüreğimde bir alarm hissettim. Daha az önce Tanrı'nın işlerinden bahsettiğimizi, yaşamı ve ışığı hissettiğimizi, şimdi ise kendimizi karanlığa açtığımızı düşünüyordum. Berbat bir tanıklık sergilediğimi hissettim.

Tam o sırada, aktörün cinayet anını anımsadığı sahnede oğullarımdan biri odaya girdi. Oğlum dehşete düştü. Odadan dışarı fırladı ve o kadar sarsıldı ki, ağabeyiyle birlikte (filmin başında odadan ayrılmış olan) eşimin yanına teselli bulmaya gittiler. Babasının böyle bir görüntüyü nasıl izleyebildiğini anlayamamıştı. Annesine, "Anne, bu film 13+ ya da R (reşit olmayanlar için uygun değil) kategorisinde. Babam neden onu izliyor?" diye sormuş.

Film bittiğinde kendimi ihlal edilmiş hissettim. Aptalca bir şey yaptığımı biliyordum. Liderlere veda ettim. O gezide onları son görüşümdü. Onlardan ayrılmak için ne kötü bir yol! Oğlumun

söylediklerini bana aktaran eşimden özür diledim. Ertesi gün çocuklardan özür diledim ve ne kadar hatalı olduğumu söyledim. Tanrı'ya, onlara ve o liderlere karşı günah işlemiştim. Çok nazik davranıp beni affettiler ama yine de bunun etkisini üzerlerinden atmaya çalışıyorlardı.

Başka bir şehirde, bana çok yakın olan imanlı bir çiftin yanında kaldık. Yetmişli yılların sonunda ilk iman ettiğimde hayatıma girmiş ve bana mentorluk yapmışlardı. Adam, Purdue Üniversitesi'nde bir araştırmacıydı. Pek çok kişiyi Rab'be yönlendirmiş ve pek çok öğrencinin Rab yolunda büyümesine yardım etmişti. Tanrı'nın Egemenliği hakkında konuşmayı çok severdi.

Oğlum, bu çiftte babasının pastörün evinde o filmi izlediğini anlatmış. Eşim daha sonra bana oğlumun ne yaptığını söyledi. O kadar pak insanlardı ki, eski dostlarımin bunu bilmesinden utanırdım ve derin bir üzüntü duydum.

Hemen dua ederek Rab'be gittim. Tanrı benimle kesin bir dille konuştu ve bunun bir uyarı alarmı olduğunu gösterdi. Eğer o çiftin bu yaptığını öğrenmesinden bu kadar keder duyduysam, O'nun tapınağı olarak kendimi böylesi bir karanlığa teslim etmeme Tanrı'nın ne diyeceğini sanıyordum? Üzüntüden kahroldum. Tanrı'ya şükürler olsun ki, lütüfkâr ve bağışlayıcıdır!

GÖZLERİMİ AÇAN BİR VAHİY

Rab bu olayı, dünyadan ayrılma sorumluluğumuza ilişkin sözünü bana göstermek için kullandı. O'nun vahyi, her zaman olduğu gibi, düşünce yapımı ve yaşam tarzımı yeniden şekillendirdi. O haftanın ilerleyen günlerinde Rab, bu gerçeği daha da somutlaştırmak için İbrahim'in yeğeni Lut'un hayatını örnek olarak kullandı.

Tanrı, İbrahim'e ülkesini, akrabalarını ve babasının evini terk etmesini, onun soyundan büyük bir ulus yapacağını ve onu

bereketleyeceğini söylemişti. İbrahim yola çıktı ve yeğeni Lut da onunla birlikte gitti. Bu adamların ayrılışı, tıpkı Musa ve İsrail'in Mısır'dan çıkışı gibi, bir tür kurtuluş simgesiydi. İbrahim evinden bir vahiy üzerine ayrılmıştı, oysa Lut için durum böyle değildi. İbrahim, Musa ile aynı motivasyona sahipti; Lut ise daha çok İsrail halkına benziyordu.

Lut'un İbrahim ile birlikte ayrılmasının sonucu, Tanrı'nın bereketlerine ortak olmasıydı. İbrahim çok zenginleşti; sürüleri, altınları, gümüşleri vardı (Yaratılış 13:2). İbrahim ile birlikte seyahat eden "Lut'un da davaları, sığırları, çadırları vardı" (Yaratılış 13:5). Ancak, kendi çıkarını gözetken biri, Tanrı'yı arayan biriyle birlikte hareket ettiğinde her zaman bir çatışma doğacaktır; çünkü benlik her zaman Ruh'a direnecek ve sonunda onunla çekişecektir. Nitekim "Avram'ın çobanlarıyla Lut'un çobanları arasında kavga çıktı" (Yaratılış 13:7). Tanrı'nın yüreğine göre biri olan İbrahim, yeğenine şöyle dedi:

"Biz akrabayız. Bu yüzden aramızda da çobanlarımız arasında da kavga çıkmasın. Bütün topraklar senin önünde. Gel, ayrılalım. Sen sola gidersen, ben sağa gideceğim. Sen sağa gidersen, ben sola gideceğim." (Yaratılış 13:8-9)

İbrahim'in yüreği Tanrı'nın peşindeydi. Kişisel kazanç tutkusu artık hayatındaki itici güç değildi. Dünyanın ona sağlayabileceği şeyler artık önemli değildi; çünkü "mimar ve kurucusu Tanrı olan temelli kenti bekliyordu" (İbraniler 11:10). Gözlerini sonsuzluğa dikmişti; bu yüzden en iyi topraklara sahip olmak onun için önemli bir mesele değildi.

Kurtulmuş olmalarına rağmen, İsrail halkı gibi Tanrı'ya karşı tutkudan yoksun olanlar, bu dünyanın sistemi içinde kendi çıkarlarını gözeteceklerdir, zira ödülleri bu dünyadadır. Böylece İbrahim, toprağı seçme önceliğini yeğeni Lut'a bıraktı.

“Lut çevresine baktı. Şeria Ovası’nın tümü RAB’bin bahçesi gibi, Soar’a doğru giderken Mısır toprakları gibiydi. Her yerde bol su vardı. RAB Sodom ve Gomora kentlerini yok etmeden önce ova böyleydi. Lut kendine Şeria Ovası’nın tümünü seçerek doğruya doğru göçtü. Birbirlerinden ayrıldılar. Avram Kenan topraklarında kaldı. Lut ovadaki kentlerin arasına yerleşti, Sodom’a yakın bir yere çadır kurdu.” (Yaratılış 13:10-12)

Lut’un seçtiği topraklar çok cazipti; o ovada kendisini bekleyen refahı ve rahatı görebiliyordu. Bölgeye aşınaydı, çünkü daha önce oradan geçmişlerdi (Yaratılış 13:3). Muhtemelen bölge halkının “çok kötü olduğunu ve RAB’be karşı büyük günah işlediğini” de biliyordu (Yaratılış 13:13). Belki de bu durum, çevresine attığı o uzun bakışı açıklıyordur. Tahmin ediyorum ki, toprakların bereketini, beraberinde getireceği kötülükle tartıyordu. Ancak “iyi bir yaşam” sürme arzusu, İbrahim’in sahip olduğu Tanrı tutkusundan daha ağır bastı. Bu nedenle Lut, bölgenin kötülüğünü görmezden geldi. Büyük olasılıkla bundan etkilenmeden kalabileceğini düşündü.

Lut’un yozlaşmış toplumun merkezinden uzak durmak için çadırlarını “Sodom’a yakın bir yere kurduğuna” inanıyorum. Tıpkı bugünkü pek çok imanlı gibi davrandı. Şöyle düşünüyorlar: *Dünya sisteminin kötü kısımlarından uzakta, içine çekilmeden biraz dahil olabilirim.* Bu düşünceler en hafif tabiriyle aptalcadır! Dünyanın kendi içinde “ayartı” denilen bir çekim gücü vardır ve eğer bencilce bir kazanç arzunuz varsa, bu güç sizi içine çeker; tıpkı bir mıknatısın belirli metalleri çekip diğerlerini hiç etkilememesi gibi.

Lut’un niyetleri Sodom şehrinin uzak durmak bakımından iyi olmuş olabilir, ancak daha sonra artık şehrin yakınında bir çadırda yaşamıyordu. Sodom şehrinin kapılarının içindeki bir eve taşınmıştı (Yaratılış 19:1)! Oraya çekilmişti. Eminim ki sağladığı imkânlar onu içine çekti, ancak Yeni Antlaşma’da onun doğru

ruhunun, doğru olmayanların sefih yaşayışından azap duyduğunu okuyoruz: “Onların arasında yaşayan bu doğru adam, görüp işittiği yasa tanımaz davranışlar yüzünden doğru yüreğinde her gün ıstırap çekerti” (2. Petrus 2:8).

Tanrı'nın o hafta bana vahyettiği şeyi asla unutmuyacağım. “Görüp işittiği yasa tanımaz davranışlar” ifadesi dikkatimi çekti. Lut, onların yasa tanımazlıklarını görüp işiterek kendi doğru ruhuna işkence etti.

Şöyle düşünüyor olabilirsiniz: *Ben her gün iş yerinde, okulda, halka açık yerlerde yasa tanımaz işler görüp işitiyorum. Ruhumun ıstırap çekmesini nasıl engelleyebilirim?* Rab bana bunun anahtarı gösterdi. Gerekli günlük faaliyetleri yürütmek için işe, okula veya başka bir yere gittiğinizde, aslında kendi hizmet alanınıza gidiyorsunuz demektir. Tanrı sizi karanlık yerlerde ışık olmanız için gönderiyor. Orada, belki de başka türlü asla bir Müjde toplantısına adım atmayacak insanlara İsa'nın diriliş gücünün tanıklığıyla ulaşacaksınız. Onların yasa tanımaz davranışlarını görmek o zaman ruhunuza ıstırap vermeyecektir.

Lut ise, aksine, kendi çıkarı veya zevki için kötülerin yakınında yaşamayı seçti. Siz bir imanlı olarak, içinde haksızlık ve kötülük barındıran bir videoyu izlemeyi, dünyanın ruhuna batmış bir dergiyi okumayı veya içinde yasa tanımaz işlerin olduğu bir dinlenme ya da eğlence yerine gitmeyi seçtiğinizde, kendi doğru ruhunuza ıstırap vermeyi seçmiş olursunuz. Ancak bundan daha kötüsü, aslında kendinizi Rab'bin dağına yaklaşma ayrıcalığından mahrum bırakmış olursunuz.

CANLARIMIZ NEREDE RAHAT BULUR?

“Ama İsa günahkârlarla birlikte yemek yiyebiliyordu,” diye itiraz edebilirsiniz. Evet, bu doğru. İsa, onlara ulaşmak için bu ortamlara girdi ve bizim yapmamız gereken de budur. Ancak

oraya eğlenmek ya da dinlenmek için gitmedi. “Öyleyse bir imanlı dinlenmek için nereye gidebilir?” diye sorabilirsiniz. İsa, تنها bir yere giderdi (Markos 6:31). تنها yer, dünyasal sistemden uzak bir yeri simgeler.

Eskiden dinlenmek için en sevdiğim yer plajdı. Şimdilerde ise sakin bir plaj bulmak çok zor. Çoğu plajda insanlar, üzerlerinde iç çamaşırlarından bile daha az kıyafetle, şehvet ruhunun alevi içinde koşturuyorlar. (Acaba günümüzün daracık ve açık mayoları 1940’larda nasıl karşılanırdı? Muhafazakâr imansızları bile şoke ederlerdi! Kesinlikle yasacı ya da eski kafalı olmaya çalışmıyorum ama acaba bir alt kültür olarak dünyaya sandığımızdan daha mı çok bağılıyız?) Tatillerde plaj yerine dağlara, sık ormanlık alanlara veya göl kıyılarına gidiyorum. Bu gibi yerlerde dünyanın sisteminden uzaklaşabiliyor ve ruhumu gerçekten dinlendirebiliyorum.

Neden bazı imanlılar dünyanın tutumlarının ve kalıplarının en belirgin olduğu yerlerde eğlenmek ya da dinlenmek zorunda hissediyor? Dinlenirken Tanrı’nın huzurundan uzaklaşmaya mı çalışıyoruz, yoksa O’nun esenlik dolu huzurunun tadını çıkarabilmek için kendimizi sakinleştirmeye mi gidiyoruz? Yoksa kendilerini dünyadan ayıran ve Tanrı’ya yaklaşanları bekleyen huzur vaadini henüz fark etmedik mi?

MessengerX

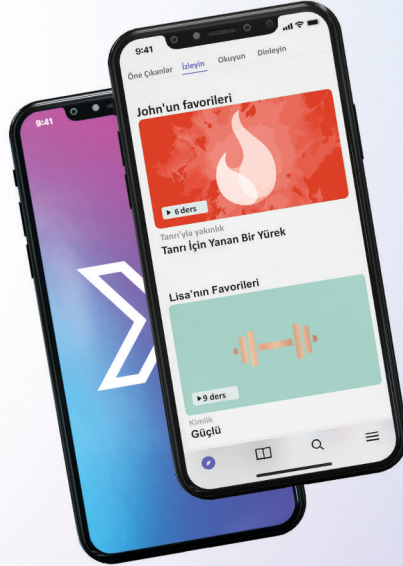
Günelik Öğrenci Yetiştirme Uygulamanız

Tamamen Ücretsiz!

Sadece mobil cihazınıza indirin ve kullanmaya başlayın! Ya da aşağıdaki web versiyonunu kullanın:

[MessengerX.com](https://messengerx.com)

130+'dan Fazla Dil ve Artış Sürüyor

130 'ten fazla dilde mevcut içeriği görüntüleyin ve indirin

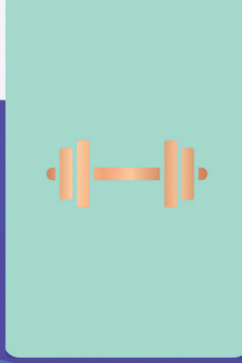
Kaynakları arkadaşlarınızla paylaşın ya da çalışma grubu kurun.

Sürekli yeni içerikler ekleniyor.

İzleyin. Okuyun. Dinleyin.

Kurslar, ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler ve izlemeniz, okumanız ve dinlemeniz için daha fazlasını içeren zengin bir kütüphaneyi keşfedin.

En Önemli Konularda Büyüyün

Bu konuları keşfedin: aile dinamikleri, sağlıklı ilişkiler, eşinizi bulmak, pornografiden özgürlük, imanınızı bina etmek, Tanrı'dan işitmek, iş dünyasında önderlik ve daha fazlası!

Gelişim Yolculuğunuz

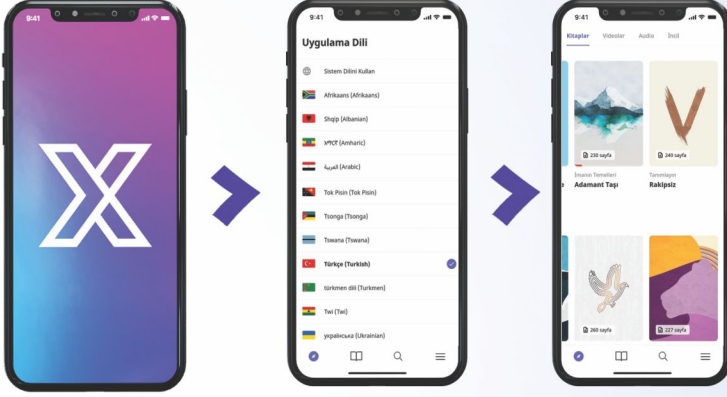
MessengerX bir sonraki adımınızı atmanıza yardımcı olmak için var; bu nedenle ilerlemenizi sürdürmenize yardımcı olacak güçlü araçlar içeren bir öğrenci yetiştirme yolculuğu tasarladık.

Seveceğiniz Harika Özellikler!

- Sözü yaymanıza ve hatta çalışma grubu kurmanıza yardımcı olan basit & kolay paylaşım araçları.
- Chromecast ve favori akıllı TV'lerinize AirPlay ile bağlantı.
- Tüm cihazlarınızda ilerlemenizi kaydedin. Hızlı erişim için kitaplığınıza favorilerinizi kaydedin.
- Çevrim dışı görüntülemek için cihazınıza indirin.
- Tam olarak aradığınızı bulmanız için güçlü arama & filtreleme.
- Sesli kitapların, sesli Kutsal Kitap'ın ardışık bölümlerini ve hatta tapınmaları kendi dilinizde otomatik olarak çalın!

MessengerX- 1-2-3 kadar kolay!

- 1 App Store ya da Google Play'den **MessengerX** uygulamasını indirin
- 2 Bir hesap oluşturun ve dilinizi değiştirin
- 3 Favori kaynaklarınızı tarayın, okuyun, izleyin, dinleyin, indirin ve paylaşın

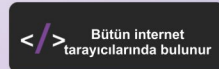
Öğrenci olarak Yetiřin, Öğrenci Yetiřtirin

MessengerX'in bir üyesi olarak dünyanın her yanındaki insanlara kaynaklar sağlama hizmetine yardım edeceksiniz.

Çünkü herkesin bilmeye hakkı var!

MessengerX.com

BÖLÜM 9

KURTARAN LÜTUF

Lütuf, tanrısızlık ve dünyasal arzulardan özgür bir şekilde yaşama yetisi olarak tasvir edilir. Tanrı'nın huzurunda kutsal bir yaşam sürme gücünün özü budur.

Eski Antlaşma kesinlikle modası geçmiş Kutsal Yazılar içermez. Aksine, İsa şöyle der: “Kutsal Yasa’yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim” (Matta 5:17). O’nun neleri tamamladığını ve neleri hâlâ tamamlamakta olduğunu, bu sözleri anlamadan nasıl bilebiliriz?

Tanrı’nın kendi halkı arasında yaşama arzusuna dair Eski Antlaşma’dan gelen bu altyapıyı oluşturduğumuza göre, şimdi Pavlus’un Yeni Antlaşma’daki beyanına geri dönelim:

“İmansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin. Çünkü doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne paydaşlığı olabilir? Mesih’le Beliyal uyum içinde olabilir mi? İman edenle iman etmeyenin ortak yanı olabilir mi? Tanrı’nın tapınağıyla putlar uyuşabilir mi? Çünkü biz yaşayan Tanrı’nın tapınağıyız. Nitekim Tanrı şöyle diyor:

'Aralarında yaşayacak,
Aralarında yürüyeceğim.
Onların Tanrısı olacağım,
Onlar da benim halkım olacak.'" (2. Korintliler 6:14-16)

Tanrı burada üç belirgin vaatte bulunur. Birincisi, aramızda yaşayacak ve aramızda yürüyecektir. İkincisi, O bizim Tanrımız olacaktır. Üçüncüsü, biz O'nun halkı olacağız. Bunlar O'nun vaatleridir, ancak Yeni Antlaşma'da doğmamışlardır. Pavlus, Rab'bin İsrail'e defalarca söylediği şeyi tekrarlar; O'nun bizim için isteği aynıdır. Bir keresinde İsrail'e söylediği tam sözler şunlardı: "Aranızda yaşayacak, Tanrınız olacağım. Siz de benim halkım olacaksınız" (Levililer 26:12). Bu, başlangıçtan beri O'nun arzusudur.

Öğrendiğimiz gibi, Tanrı kendi görkemiyle aramızda konut kurma arzusundan bahsetmektedir. Kutsal Ruh, Elçi Pavlus aracılığıyla Yeni Antlaşma imanlılarına da aynı sözleri söyler. Ancak, İsrail'de olduğu gibi, burada da bir koşul vardır:

"Bu nedenle, 'İmansızların arasından çıkıp ayrılın' diyor Rab.
'Murdara dokunmayın, Ben de sizi kabul edeceğim.'
Her Şeye Gücü Yeten Rab diyor ki, 'Size Baba olacağım,
Siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız.'" (2. Korintliler 6:17-18)

Bu koşul, Musa ve İsrail halkı için neyse bizim için de odur: Dünyanın sisteminden ayrılmak. Eğer itaat edersek, Tanrı bizi kabul edecek ve kendisini bize vahyedecektir! Ancak etmezsek, akıbetimiz İbranilerinkinden daha kötü olacaktır.

Tanrı, Musa'ya halkı kutsamasını söyledi. Kendilerini Tanrı için ayırmaları sayesinde O'nun görkemini görebileceklerdir. Bize de

ayrılmamız için aynı talimat veriliyor. Başka bir deyişle Tanrı şöyle diyor: “Sizi dünyadan kurtardım. Şimdi dünyayı içinizden çıkarın!” İtaat etmek bizi O’nun görkemine hazırlayacaktır.

Musa’ya, İsrail’e “giysilerini yıkamalarını” buyurması söylendi. Mısır’ın pisliğini üzerlerinden atmalıydılar. Aynı şekilde bize de şöyle deniyor: “Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim” (2. Korintliler 7:1). Bedenin ve ruhun lekelerinden kendimizi arındırarak kutsallıkta yetkinleşmeliyiz. Tıpkı İsrail gibi, dünyanın pisliğini üzerimizden yıkamalıyız. Pavlus, “Tanrı sizi arındıracak” ya da “İsa’nın kanı arındırma işini halledecek” demiyor. Orijinal dilde anlam daha nettir. “Yetkinleşmek” için kullanılan Grekçe kelime *epiteleo*’dur. Thayer’ın Grekçe sözlüğü bu kelimeyi; “bir şeyi sona erdirmeyi, başarmayı, yetkinleştirmeyi, icra etmeyi veya tamamlamayı üstlenmek” olarak tanımlar. Bu da arınma sürecini başlatma ve yürütme sorumluluğunu bizim üzerimize yükler.

Elbette bunu Tanrı’nın lütfu olmadan asla yapamayız; çünkü lütf, O’nun gerçeğinin talep ettiği şeyi yapabilmemiz için bize bahsettiği yetenektir. Bizi Tanrı’nın sözlerine itaat etmemiz için güçlendirir. Bu durum, Pavlus’un şu sözlerini açıklar:

“Tanrı’yla birlikte çalışan bizler, O’nun lütfunu boş yere kabul etmemenizi ayrıca rica ediyoruz.” (2. Korintliler 6:1)

Bir şeyi boş yere kabul etmek, onun potansiyelini kullanmamak demektir. Diyelim ki volkanik bir dağın yakınında yaşıyorum. Dağın önümüzdeki yirmi dört saat içinde patlayacağına dair bir duyuru yapılıyor. Bir ulaşım aracım olmadan kaçmam imkânsız, çünkü o yirmi dört saatlik süre içinde yaya olarak dağdan yeterince uzaklaşmam. Bir otomobilim olmazsa mahvoldum demektir. İhtiyacımı gören cömert ve sevgi

dolu bir kişi kapımı çalar, bana bir araba verir, anahtarları elime tutuşturur ve şöyle der: “Araba senindir. Artık kurtuldun.”

Kurtulduğum için sevinçten havalara uçarım. Yeterli param olmadığından o otomobili asla satın alamazdım. Bu kişi, beni güvenli bir yere taşıyacak olan otomobili bana karşılıksız olarak vermiştir.

Arkadaşlarımı arayıp heyecanla şöyle derim: “Kurtuldum! Ölmeyeceğim! Çok merhametli bir kişi bu felaketten kurtulmam için bana bir otomobil verdi. Harika değil mi?” Sonra haritalarımı çıkarırım, hatta nasıl daha usta bir sürücü olunacağını anlatan bir kitap bile satın alırım.

Ancak, sonraki yirmi dört saat boyunca evde kalmaya devam ederim. Arabaya binip özgürlüğe doğru sürmeyi beceremem. Volkan patlar ve ben yıkımın içinde yok olup giderim. Beni özgürlüğe kavuşturacak olan hediye sağlanmıştı, ancak ben sadece onu kutladım ve hiçbir eylemde bulunmadım. Sonrasında, durumumu ve ne aldığımı bilen herkes şöyle derdi: “Otomobili boş yere kabul etmiş.”

Aynı şekilde, Tanrı'nın lütfunu boş yere kabul etmek O'nun bize kutsallık aracılığıyla bu dünyanın tuzaklarından özgür yaşama gücünü vermiş olması, ama bizim bunu ihmal etmemiz anlamına gelir.

KUTSAL KİTAP'A AYKIRI BİR LÜTUF

Günümüz kilisesinde aldatıcı bir düşünce yapısı mevcut. Bu yapı, dengesiz bir lütuf öğretisiyle gebe kalmış ve doğmuştur. Lütuf, çoğu zaman dünyasal bir hayat sürmek için bir mazeret veya örtbas etme aracı olarak görülüyor. Açıkça söylemek gerekirse, kendi çıkarını gözetken bedensel yaşam tarzları için bir haklı çıkarma aracı olarak kullanılıyor. Pek çok Hristiyan grubu, Tanrı'nın kutsallığını ve adaletini ihmal ederek O'nun iyiliğini aşırı vurguladı. Sarkaçtaki bu aşırı sola kayış, birçok

kişinin Tanrı'nın lütfu hakkında çarpık bir anlayışa sahip olmasına neden oldu. Böylece, birçok kişi Tanrı'nın lütfunu boş yere kabul etmiş oldu.

Tanrı'nın lütfu sadece bir örtbas mekanizması değildir. Evet, örter; ancak bunun da ötesine geçer: Bizi itaat dolu bir yaşam sürmemiz için yetkin kılar ve güçlendirir. İsa, Dağdaki Vaaz'da (Matta 5) şu söz kalıbını tekrarlar: "Atalarımıza şöyle dendiğini duydunuz... Ama ben size diyorum ki..." (21-22. ayetler). Bu kalıp, bölümün sonuna kadar dört kez daha devam eder (27-28, 31-32, 33-34, 43-44. ayetler). İsa burada ne yapıyor? Musa'nın Yasası'nın gerekliliklerini alıntılıyor: "Şöyle dendiğini duydunuz..." Ardından Tanrı'nın Yeni Antlaşma altındaki bir imanlıdan ne beklediğini açıklıyor: "Ama ben size diyorum ki..." Böylece Musa'nın Yasası ile lütuf ve gerçeği karşılaştırıyor.

Yuhanna şöyle der: "Kutsal Yasa Musa aracılığıyla verildi, ama lütuf ve gerçek İsa Mesih aracılığıyla geldi" (Yuhanna 1:17). İsa, bizi Yasa'nın ölüm getiren kurallarından özgür kılarak Tanrı'nın yetisini içimize aktaracak lütuf boyutunu tanıtır. Yasa dışsal bir kısıtlamayken, lütuf içsel bir dönüşümdür.

Sık sık imanlıların ve hizmetkârların Yasa'nın sert gerekliliklerinden yakındıklarını, ardından lütuf altında oldukları ve bu kadar katı bir yaşam tarzına tabi olmadıkları için rahatladıklarını duyuyorum. Şüphesiz, ben de artık Yasa altında olmadığım için fazlasıyla seviniyorum. Ancak bunun sebebi, Tanrı'nın kutsallık standardını artık daha gevşek bulmam değil. Aksine, tam tersi geçerli. Çünkü O'nun standardının lütuf altında daha yüksek olduğunu gördüm!

Şimdi İsa'nın Dağdaki Vaaz'daki karşılaştırmalarını daha derinlemesine inceleyelim:

"Atalarımıza, 'Adam öldürmeyeceksin. Öldüren yargılanacak' dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, kardeşine

öfkelenen herkes yargılanacaktır. Kim kardeşine aşağılayıcı bir söz söylerse, Yüksek Kurul'da yargılanacaktır. Kim kardeşine ahmak derse, cehennem ateşini hak edecektir." (Matta 5:21-22)

Burada ahmak olarak çevrilen Grekçe sözcük *Raka'dır*. Mesih'in yaşadığı dönemde Yahudiler arasında yaygın olarak kullanılan bir aşağılama terimiydi. Eğer öfke, birinin kardeşine "ahmak" (akılsız/tanrısız) diyeceği noktaya varırsa, İsa onun cehennem tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söyledi. "Ahmak" kelimesi burada "tanrısız" anlamını taşır; çünkü ahmak, yüreğinde "Tanrı yok" diyendir (Mezmurlar 14:1). Bir kardeşe ahmak demek ciddi bir suçlamaydı. Öfkesi nefrete dönüşmemiş hiç kimse böyle bir söz söylemezdi. "Raka" veya "Ahmak" demek, bugün birine gerçekten kastederek "Senden nefret ediyorum" demekle eşdeğerdir.

Eski Antlaşma'da bir kişi, ancak birinin yaşamını sonlandırdığında cinayetten suçlu sayılırdı. Yeni Antlaşma'daki lütuf döneminde ise Tanrı, kardeşinden nefret etmeyi cinayet işlemekle aynı ağırlıkta tutar: "Kardeşinden nefret eden katildir. Hiçbir katilin sonsuz yaşama sahip olmadığını bilirsiniz" (1. Yuhanna 3:15).

Yasa altında suçlu sayılmanız için birine bıçak saplamanız gerekiyordu. Lütuf altında ise, bağışlamayı reddetmeniz veya yüreğinizde önyargı ya da başka bir nefret biçiminin hüküm sürmesine izin vermeniz, Tanrı'nın lütfunun sizde olmadığını veya onu ihmal ederek boş yere kabul ettiğinizin kanıtıdır. Öyleyse İsa lütfü büyük bir "örtbas" olarak mı tanımlıyor, yoksa kutsal bir yaşam sürmemiz için bizi yetkin kılan gücü olduğunu mu açıklıyor?

İşte İsa'nın yaptığı bir başka karşılaştırma:

“Zina etmeyeceksin’ dendiğini duydunuz.

Ama ben size diyorum ki, bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadınla zina etmiş olur.” (Matta 5:27-28)

Eski Antlaşma altında, fiziksel olarak bir zina eylemi gerçekleştirildiğinde suçlu hükmü verilir. Buna karşılık, Yeni Antlaşma altında Tanrı, bir adamın bir kadına sadece yüreğinde arzuyla bakmasını bile zina sayar. Yasa altında eylemi yapmanız gerekiyordu; lütfun yeni antlaşması altında ise tek yapmanız gereken bunu istemektir! Bu, bizim modern dünyada yaşadığımız ve öğrettiğimiz lütfu benziyor mu? Bu büyük bir örtbas gibi mi, yoksa Tanrı’nın kutsal bir yaşam sürmek için verdiği yeti gibi mi görünüyor?

Eğer lütuf sadece bir örtbas olsaydı, İsa ile bizzat getirdiği lütuf arasında bir çelişki varmış gibi görünürdü. Ancak bu doğru değildir: “Çünkü Tanrı’nın bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfu ortaya çıkmıştır. Bu lütuf, tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddedip şimdiki çağda sağduyulu, doğru, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi eğitiyor” (Titus 2:11–12). Lütuf, tanrısızlık ve dünyasal arzulardan özgür bir şekilde yaşama yetisi olarak tasvir edilir. Tanrı’nın huzurunda kutsal bir yaşam sürme gücünün özü budur.

İbraniler Mektubu’nun yazarı bizi şöyle teşvik eder: “Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı’yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapalım” (İbraniler 12:28). Burada da lütuf, bir örtbas değil, Tanrı’ya kabul edilebilir şekilde hizmet etmemizi sağlayan güç olarak tanımlanır. Boş yere kabul edilen lütuf, dünyanın kirliliğine karşı değişmemiş bir yürekle sonuçlanır. Bu nedenle, kutsallık meyvesi kurtuluşumuzun kanıtıdır.

İŞLERLE KURTULUŞ

Bazı insanlar, Kutsal Kitap'taki şöyle der: "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır" ayetine dayanarak itiraz edebilir (Efesliler 2:8-9).

Evet, bu doğrudur. Tanrı'nın egemenliğindeki mirasımıza yaraşır bir yaşamı kendi gücümüzle sürdürmemiz imkânsızdır; çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın doğruluk standardının gerisinde kaldı. Hiç kimse Tanrı'nın huzuruna çıkıp işlerinin, hayırseverlik faaliyetlerinin veya iyi yaşamının kendisine O'nun egemenliğinde yaşama hakkını kazandırdığını iddia edemeyecektir. Her birimiz Yasa'yı çiğnedik ve sonsuza dek ateş gölünde yanmayı hak ediyoruz.

Tanrı'nın kusurlarımıza cevabı, lütfetme armağanı aracılığıyla sunduğu kurtuluş armağanıdır! Armağanlar çalışarak kazanılmaz. Romalılar 4:4 şunu vurgular: "Çalışana verilen ücret lütfetme değil, hak sayılır." Onu hak edecek veya satın alacak kadar iyi bir yaşam süremezsiniz. Hayatınızı kurban ederek ve hayır işlerine adanarak geçirebilirsiniz, yine de bu lütfetme asla kazanamazsınız. Bu bir armağandır ve bu armağana İsa'ya iman ederek sahip olursunuz.

Ancak öğretimizi şimdi tamamlayalım. Volkanik dağ tehdidi altındaki kişi örneğimizi hatırlayın; araba bir armağan olarak verilmişti. Satın alınamazdı; kahramanımızın bunun için parası yoktu. Ancak armağanı almış olsa da, onun potansiyelini kullanmak zorundaydı. Arabayı o bölgenin dışına sürme eylemi veya "iş" ile kurtulacaktı. Benzer şekilde, hiçbirimiz lütfetmemizin bedelini ödeyemeyiz. O bize asla kazanamayacağımız bir armağan olarak verilmiştir. Ancak lütfetmemizin potansiyelini kullanmalıyız.

Yakup'un imanlılara cesurca şöyle demesinin nedeni budur: "Bunun gibi, tek başına eylemsiz iman da ölüdür" (Yakup 2:17). Yakup, burada Pavlus ile çelişmiyor, tersine Pavlus'un mesajını

tamamlıyor veya netleştiriyor. Tıpkı arkadaşımızın arabayı sürmediği takdirde kurtulamayacak olması gibi, karşılık gelen eylemlerden yoksun bir lütfun da etkisiz olduğuna işaret ediyor. Bu durumda lütuf boş yere kabul edilmiş olur.

Şöyle devam eder: “Ama biri şöyle diyebilir: ‘Senin imanın var, benimse eylemlerim.’ Eylemlerin olmadan sen bana imanını göster, ben de sana imanımı eylemlerimle göstereyim” (Yakup 2:18). Yakup, kutsal bir yaşamın, kişinin Tanrı’nın lütfu armağanını iman yoluyla aldığı kanıtı olduğunu belirtir. Dolayısıyla lütuf, hem itaat etme arzusunu hem de itaat etme yetisini bahşeder. Pavlus’un şu sözlerinin nedeni budur: “Bu güvenilir bir sözdür. Tanrı’ya iman etmiş olanların, kendilerini iyi işlere vermeye özen göstermeleri için bu konularda ısrarlı olmanı istiyorum” (Titus 3:8). Rab’bin Sözü’ne sürekli olarak itaatsizlik eden bir “imanlı”, Tanrı’nın lütfunu ya hiç almamış ya da onu boş yere kabul etmiş demektir.

Yakup şunu vurgular: “Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır” (Yakup 2:24). Vay canına, ne müthiş bir söz! Az sayıda müjdecî veya karizmatik imanlının Kutsal Kitap’ta böyle bir ayetin varlığından haberdar olduğunu söyleyebilirim.

Kısa bir süre önce, bir konuşmama tek başına bu ayeti okuyarak başladım. Okuduktan sonra salonda derin bir sessizlik oldu. İnsanlar “eylemsiz” mesajlar duymaya o kadar alışmışlardı ki, anlamı tam olarak kavramaları biraz zaman aldı. Elbette sonra ayeti bağlamıyla birlikte okudum, ancak artık yürekleri açılmış ve dikkatleri tamamen çekilmişti.

Yakup, bu ifadesine iman babası İbrahim’i örnek göstererek giriş yapar:

“Atamız İbrahim, oğlu İshak’ı sunağın üzerinde Tanrı’ya adama eylemiyle aklanmadı mı? Görüyorsun, onun imanını eylemleriyle birlikte etkindi; imanını eylemleriyle tamamlandı. Böylelikle, ‘İbrahim Tanrı’ya iman etti, böylece

aklanmış sayıldı' diyen Kutsal Yazı yerine gelmiş oldu. İbrahim'e de Tanrı'nın dostu dendi." (Yakup 2:21-23)

İSA BİZDE NE ARIYOR?

Kısa süre önce dua ederken, Rab kiliselerimizde öğretilenlere o kadar aykırı fikirler verdi ki, hayrete düştüm. Aslında bunun gerçekten O'nun sesi olup olmadığını sorguladım. Ancak söylediklerini Kutsal Yazılar'da teyit ettim.

Bu ifadeleri paylaşmadan önce konuyu tanımlamam gerekiyor. Vahiy kitabının başında İsa, yedi farklı kiliseye yedi farklı mesaj verir. Bunlar tarihi kiliselerdir, ancak Tanrı, peygamberlik düzeyinde bir karşılığı olmasaydı bu mesajları Kutsal Yazılar'a asla koymazdı. Diğer bir deyişle, bu mesajlar bugün hâlâ bizim için geçerlidir.

Rab'bin duada bana ilettiği ilk ifade şuydu:

"John, Vahiy kitabındaki yedi kilisenin her birine söylediğim ilk sözlerin, 'yaptıklarını/sıkıntılarını/yaşadığını biliyorum' olduğunu fark ettin mi?" Vahiy kitabında şunları buldum:

- *Birinci Kilise:* "Efes'teki kilisenin meleğine yaz... Yaptıklarını... biliyorum." (Vahiy 2:1-2)
- *İkinci Kilise:* "İzmir'deki kilisenin meleğine yaz... Sıkıntılarını... biliyorum." (Vahiy 2:8-9)
- *Üçüncü Kilise:* "Bergama'daki kilisenin meleğine yaz... Nerede yaşadığını biliyorum." (Vahiy 2:12-13)
- *Dördüncü Kilise:* "Tiyatira'daki kilisenin meleğine yaz... Yaptıklarını... biliyorum." (Vahiy 2: 18-19)
- *Beşinci Kilise:* "Sart'taki kilisenin meleğine yaz. Yaptıklarını biliyorum." (Vahiy 3:1)
- *Altıncı Kilise:* "Filadelfya'daki kilisenin meleğine yaz. Yaptıklarını biliyorum" (Vahiy 3:7-8)

- *Yedinci Kilise*: “Laodikya’daki kilisenin meleğine yaz. Yaptıklarını biliyorum” (Vahiy 3:14-15)

Gördüğünüz gibi “yaptıklarını biliyorum” ve benzer ifadeler Tanrı’nın bu yedi kiliseye söylediği ilk sözlerdir. Bunun üzerine şöyle düşündüm, *Tanrı’nın özellikle vurguladığı ve bizde aradığı şeyden nasıl bu kadar uzaklaştık?*

Bunu düşünürken Rab’bin beni sarsan ikinci ifadesini işittim: “John, bu kiliselerin birine bile ‘Yüreğinizi biliyorum’ demediğimi fark ettin mi?”

Gevşek veya dünyasal bir yaşam tarzı süren ve masumiyetine dair kesin bir inançla, “Ama Tanrı yüreğimi biliyor!” diyen bir imanlıyla kaç kez oturup konuştuğumu düşündüm.

İsa niyetlerimize, dileklerimize veya doğru olanın ne olduğuna dair bilgilerimize bakmıyor. O bizim yaptıklarımıza, yani eylemlerimize bakıyor! Tanrı’nın lütfunun hayatımızda kutsal bir yaşam üretmesine izin mi veriyoruz, yoksa Tanrı’nın lütfunu boş yere mi kabul ettik?

İMAN KAVRAMINI YANLIŞ ANLAMAK

Lütuf kelimesinin gerçek anlamından bu kadar uzaklaşmamızın bir nedeni de, iman kavramına dair hatalı öğretilerimizdir. Günümüzde bu kavram zihinsel bir onaya indirgenmiştir. Kalabalıklar, sırf İsa’nın var olduğuna inandıkları ve tövbe çağrısı barındırmayan ciddiyetsiz mesajlardan duygusal olarak etkilendikleri için iman duası ediyorlar. Ancak dünyanın peşinde koştuğu şeylerin peşinden giden yaşam tarzından vazgeçmediler. Gerçek olmayan, entelektüel veya duygusal bir kurtuluşa güvenerek kendileri için yaşamaya devam ediyorlar.

Kutsal Yazılar’da iman, sadece İsa’nın varlığını kabul etmek değil, aynı zamanda O’nun isteğine ve Sözü’ne itaat etmek anlamına gelir. İbraniler 5:9’da şöyle okuruz: “Yetkin kılınınca,

sözünü dinleyen herkes için sonsuz kurtuluş kaynağı oldu.” İman etmek, söz dinlemek demektir. İbrahim’in imanının kanıtı, ortaya koyduğu itaat eylemlerindeydi. Kutsanma çağrısına kulak vererek ailesini, çevresini ve ülkesini terk etti. Daha sonra kendisi için en değerli olan kişiyi, yani oğlunu sundu. Hiçbir şey, hatta oğlu bile, onun için Tanrı’nın sözünü dinlemekten daha önemli değildi. Gerçek iman budur. Bu yüzden “hepimizin babası” olarak onurlandırılır (Romalılar 4:16). Bugün kilisede bu imanın kanıtlarını görüyor muyuz? Nasıl bu kadar aldatıldık?

Sadece imanınız olduğunu söylemek, kurtuluşunuzu kanıtlamaz. Gerçek kutsallığı üreten itaat eylemleri olmadan iman nasıl gerçek olabilir? Yakup’un sözlerini tekrar duyun: “Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır.”

“YA RAB, YA RAB” DİYE SESLENEN HERKES DEĞİL

Gerçek bir imanlıyı ikrarından değil, “kutsallaşmasından” tanırız (Romalılar 6:22). İsa bunu şöyle netleştirir: “Bana, ‘Ya Rab, ya Rab!’ diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği’ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam’ın isteğini yerine getiren girecektir” (Matta 7:20–21).

Bu sözleri bir diğer ifadeyle aktarmama izin verin: “Kimin imanlı olup olmadığını sözlerinden değil, Babam’ın isteğine olan bağlılığından anlayacaksınız. ‘Ben Hristiyanım ve İsa benim Rabbim’dir’ diyen herkes göğe kabul edilmeyecek; sadece Babam’ın isteğine itaat edenler kabul edilecektir.”

Rab İsa şöyle devam eder: “O gün birçokları bana diyecek ki, ‘Ya Rab, ya Rab! Biz senin adıyla peygamberlik etmedik mi? Senin adıyla cinler kovmadık mı? Senin adıyla birçok mucize yapmadık mı?’ O zaman ben de onlara açıkça, ‘Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!’ diyeceğim” (Matta 7:22–23).

Yeniden ifade etmek gerekirse: “Büyük bir insan topluluğu

benim Rab olduğumu ikrar edecek ve iman duası edecek. Birçoğu kendisini ‘Müjde’ye tam bağlı’ sayacak. Evet, benim adımla mucizeler yapanlar ve cin kovanlar bile o gün gerçek karşısında çok olacaklar. Göklerin egemenliğine girmeyi beklerken benden sadece şu sözü duyacaklar: ‘Benden uzak durum, Babam’ın isteğine itaat etmeyenler.’”

Bu benim yorumum ya da sözlerim değil. O’nun Rab olduğunu ikrar eden pek çok kişinin Göklerin Egemenliği’ne kabul edilmeyeceğini düşünmek hoş değil. Evet, O’nun adıyla cinleri kovanlar ve mucizeler yapanlar bile!

Bazı yorumcular İsa’nın O’nu hiç kabul etmemiş kişilerden bahsettiğini iddia ederek mantık yürütmeye çalıştılar. Ancak bu yorum hatalıdır; çünkü İsa’nın adıyla kurtuluş ikrarında bulunmamış kişiler O’nun adıyla doğaüstü işler yapamazlar. Bunu yapmaya çalışanların bir örneği Elçilerin İşleri kitabında yer alır. Skeva’nın yedi oğlu, kötü ruhlara sahip olanların üzerinde Rab İsa’nın adını anarak, “Pavlus’un tanıttığı İsa’nın adıyla size emrediyoruz!” diyorlardı. Adamın içindeki kötü ruh onlara şu cevabı verdi: “İsa’yı biliyor, Pavlus’u da tanıyorum, ama siz kimsiniz?” İçinde kötü ruh bulunan adam onlara saldırdı, hepsini alt ederek bozguna uğrattı. Öyle ki, o evden çıplak ve yaralı olarak kaçtılar” (Elçilerin İşleri 19:13–16).

1980’lerin sonlarında dua ederken düşündürücü bir ruhsal görüm aldım. Sayılamayacak kadar büyük, daha önce hiç görmediğim büyüklükte bir insan kalabalığı gördüm. Göklerin kapıları önünde toplanmış, girmeyi bekliyorlar ve Efendi’nin, “Sizler, Babam’ın kutsadıkları, gelin! Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!” (Matta 25:34) demesini umuyorlardı. Ama bunun yerine Efendi’nin, “Sizi hiç tanımadım; benden uzaklaşın” dediğini duyular.

Şunu sorabilirsiniz: “Eğer İsa onları hiç tanımadığını söylediye,

nasıl O'nun adıyla cinleri kovup mucizeler yapabildiler?"

Cevap şudur: Bu erkekler ve kadınlar, kurtuluşun sağladığı bereketler için İsa'ya bağlandılar. Tıpkı İsrail halkı gibi kurtulmak için O'nu kabul etseler de, Tanrı'nın yüreğini tanımakla ilgilenmediler; sadece O'nun sağladığı imkânlarla kadar ilerlediler. O'nu kendi çıkarları için aradılar; hizmetleri sevgi odaklı değil, benlik odaklıydı.

İsa'nın "Sizi hiç tanımadım" cümlesindeki *tanımak* ifadesi Grekçede *ginosko* sözcüğüdür. Yeni Antlaşma'da bu kelime bir erkekle kadın arasındaki birleşmeyi tanımlamak için kullanılır (Matta 1:25); mahremiyeti temsil eder. İsa aslında, "Sizinle hiç yakınlık kurmadım/sizi mahrem bir düzeyde tanımadım," demektedir. Musa Tanrı'yı yakından tanıyordu ama İsrail O'nu sadece hayatlarında yaptığı mucizelerle tanıyordu. Bu durum da bundan farklı değildir.

1. Korintliler 8:3'te şöyle okuruz: "Ama Tanrı'yı seveni Tanrı bilir." Buradaki *bilmek* sözcüğü de aynı Grekçe sözcük olan *ginosko*'dur. Tanrı, kendisini sevenleri yakından bilir ve tanır. Onlar canlarını O'nun için vermişlerdir (Yuhanna 15:13). Sadece bunu yapanlar O'nun Sözü'ne uyabilirler. Rab İsa bu gerçeğe işaret eder: "Beni sevmeyen, sözlerime uymaz" (Yuhanna 14:24).

İsa'ya olan sevginin gerçek kanıtı söylenenler değil, yaşananlardır. Yuhanna şöyle açıklar:

"Buyruklarını yerine getirirsek, O'nu tanıdığımızdan emin olabiliriz. 'O'nu tanıyorum' deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur. Ama O'nun sözüne uyan kişinin Tanrı'ya olan sevgisi gerçekten yetkinleşmiştir. Tanrı'da olduğumuzu bununla anlarız." (1. Yuhanna 2:3-5)

Yahuda İskaryot, kendisini İsa'ya bağlamıştı. O'nu seviyor gibi

görünüyordu ve O'nu izlemek için her şeyi bırakmıştı. Zulmün en şiddetli anlarında bile İsa'nın yanında kaldı; diğer öğrenciler ayrıldığında o bırakıp gitmedi (Yuhanna 6:66). Cinleri kovdu, hastaları iyileştirdi ve müjdeyi duyurdu. Evet, İsa'nın "Onikiler'i yanına çağırıp onlara bütün cinler üzerinde ve hastalıkları iyileştirmek için güç ve yetki verdiği" yazılıdır. "Onları Tanrı'nın Egemenliği'ni duyurmaya ve hastalara şifa vermeye gönderdi" (Luka 9:1–2). Burada "Onbirler" denmez; Yahuda da elçiler arasındadır.

Ancak Yahuda'nın motivasyonu başlangıçtan beri doğru değildi. Kendi çıkarını gözeten yollarından asla tövbe etmedi. Karakteri, "O'nu ele veririm bana ne verirsiniz?" (Matta 26:15) sorusunda ortaya çıkar. Çıkar sağlamak için yalan söyledi ve aldattı (Matta 26:25), İsa'nın hizmetinin kasasından para çalıyordu (Yuhanna 12:4–6) ve bu yüz kızartıcı liste uzayıp gider. O'nunla üç buçuk yıl geçirmesine rağmen İsa'yı asla tanımadı!

Bugün kaç kişi Yahuda gibidir? Hizmet için fedakârlıklar yapmış, müjdeyi duyurmuş ve muhtemelen Ruh'un armağanlarıyla iş görmüş, ancak O'nu yakından tanımamışlardır. Tüm emekleri bencil arzularından doğmuştur.

İsa soruyor: "Niçin beni 'Ya Rab, ya Rab' diye çağırıyorsunuz da söylediklerimi yapmıyorsunuz?" (Luka 6:46). Bu ayetteki "Rab" kelimesinin kökeni Grekçe *kurios* kelimesidir. Strong'un Grekçe sözlüğü bunu "yetkide en üstün olan veya efendi" olarak tanımlar. İsa, birçok kişinin O'nu Rab olarak ikrar edeceğini ama O'nu mutlak yetkili görmeyeceğini açıklar. İtiraf ettikleri şeyi desteklemeyen bir tarzda yaşarlar; Tanrı'nın isteğine ancak yüreklerinin arzularıyla çatışmadığı sürece itaat ederler. Eğer Tanrı'nın isteği onları kendi arzularından farklı bir yöne götürürse, kendi yollarını seçerler, ama yine de İsa'ya "Rab" derler.

Çoğu zaman hizmetteki başarı sadece sayılarla ölçülür. Bu zihniyet, birçok kişinin sunakları "yeni imanlılarla" ve kiliseyi

“üyelerle” doldurmak için ne gerekiyorsa yapmasına neden oldu. Bunu başarmak için İsa’yı Kurtarıcı olarak vaaz ettiler ama Rab olarak değil. Alttan alta verilen mesaj şuydu: “İsa’ya gel; kurtuluş, esenlik, sevgi, sevinç, refah, başarı, sağlık ve daha fazlasını al!” Evet, İsa tüm bu vaatlerin adresidir, ancak bu bereketler o kadar aşırı vurgulanmıştır ki, Müjde dünyanın geçici sorunlarına verilen bir cevaba ve ardından gelen bir cennet garantisine indirgenmiştir.

Bu türden vaaz vermek insanları sadece cezbeder. Tövbeden yoksun bir Tanrı’ya gelme mesajı duyarlar: “Tanrı’ya bir şans ver. O sana sevgi, huzur ve sevinç verecek!” Bunu yaparak, bir “imanlı” kazanmak adına tövbeyi devre dışı bırakıyoruz. Bu kişiler kiliseye katılıyorlar ama ne tür insanlar bunlar? İsa, döneminin din görevlileriyle yüzleşmişti: “Tek bir kişiyi dininize döndürmek için denizleri, kıtaları dolaşırsınız. Dininize döneni de kendinizden iki kat cehennemlik yaparsınız” (Matta 23:15). İmanlı kazanmak kolaydır; ancak onların yürekleri Tanrı’nın peşinde mi, yoksa vaatlerin peşinde mi? Musa ile İsrail halkı arasındaki farkı görmüştük.

İsa kalabalığa bunu açıkça belirtti: “Ardından gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde’nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır” (Markos 8:34–35). Canınızı kurtarmayı sadece “istemek” bile onu yitirmenize neden olur. Ve O, “canını benim uğruna yitirmek isteyen” demedi. Sadece canını yitirmeyi “istemek” yeterli değildir. İsa iyi niyetler peşinde değildir.

Zengin genç yönetici tutkuyla kurtulmak istiyordu. Koşarak İsa’ya geldi, önünde diz çöktü ve sonsuz yaşam için haykırdı. Yine de duygusal arzusu yeterli değildi. İsa ona, “Bir eksiğin var” dedi (bkz. Markos 10:17–22). Genç adam, Çarmıh’ın bedelini fark ettiğinde arkasını dönüp gitti. En azından dürüstlüğüne saygı duyabiliriz!

Kiliseye gitmeyen binlerce kişi, hayatlarının kontrolünü

ellerinde tutabilselerdi, kurtuluşun bereketlerini memnuniyetle kabul ederlerdi. Bir şekilde, kilisedeki pek çok kişinin kaçırdığı şeyi fark etmiş görünüyorlar: Tanrı'ya hizmet etmenin bir bedeli vardır. Onlar Tanrı'ya karşı dürüstler; bu bedeli ödemek istemiyorlar. Diğer yanda ise aldanmış olanlar var. Kiliseye giderler, İsa'ya "Rab" derler ve O'nun Rabliğine teslim olduklarını beyan ederler; oysa gerçekte teslim olmamışlardır.

İKİ FARKLI MESAJ

Umarım şimdi İsa'nın vaaz ettiği lütuf ile bizim inandığımız lütuf arasındaki farkı görüyorsunuzdur. Günümüzün lütuf mesajı genellikle şunu yüceltiyor: "İsa'ya iman et, iman duasını et, O'nun Kurtarıcın olduğunu ikrar et; o zaman Göklerin Egemenliğine gireceksin." Benliği ve dünyayı inkâr etmekten çok az bahsediliyor. İnsanlar bir kez kiliseye girdikten sonra da, lütfun kutsal hayatlar yaşamamız için verdiği güç hakkında çok az şey anlatılıyor.

İnsanlar bu şekilde kiliseye getirilip eğitildikten sonra, her türlü kutsal olmayan yaşamın veya itaatsizliğin Tanrı'nın sınırsız lütfu tarafından örtüldüğüne inanılıyor. Kiliselerimizde Tanrı'nın ateşinin ve gücünün eksikliğinin nedeni bu durum olabilir mi?

Umarım bu mesajı, iletildiği ruhla duyarsınız. Tanrı'nın halkını seviyorum ve canları gönenç içinde olduğu gibi, her bakımdan gönenç içinde olmalarını arzuluyorum. Bu nedenle, O'nun gerçeğini ilan etmeye mecburum. Öğreti ve doktrinin bir bireyin inancını ve yaşamını şekillendirdiğini biliyorum. Kiliselerde O'nun ateşinden yoksun, ılık bir duruma hapsedilmiş kalabalıklar için yüreğim parçalanıyor.

Pavlus, Timoteos'a şu talimatı verdi: "Kendine ve öğretime dikkat et, bu yolda yürümeye devam et. Çünkü bunu yapmakla hem kendini hem seni dinleyenleri kurtaracaksın" (1. Timoteos 4:16). Bu uyarıya kulak vermeliyiz. Saptırılmış gerçek kulağa hoş

gelebilir ve hatta mantığımızı hitap edebilir, ancak aldanmaya yol açacaktır.

Tanrı'nın Sözü'nün gerçeği sizi besleyecek ve inşa edecektir. Sizi doğru ve yanlış düşünceyi ayırt etmeniz için eğitecektir. Saptırılmış gerçek sizi saf dışı bırakır. Bu nedenle Tanrı, Sözü'nü doğru bir şekilde kullanabilmemiz için ona tüm dikkatimizi vermemizi buyuruyor. Bu bölüm hem uyarı hem de teşvik taşımaktadır. Uyarı: Hatalı lütuf doktrinleri yüzünden lütfu boş yere kabul ederek saf dışı kalmayın. Teşvik: Tanrı'nın lütfu aracılığıyla kutsanmış bir yaşam sürmek için güce sahipsiniz. Rabbimiz İsa Mesih'in lütfu sizinle olsun.

BÖLÜM 10

ÇETİN ANLAR

O'na olan sevgilerinden tutkularını körükleyen bir ateş doğar. O'nun sözünü dinlemekten zevk alırlar.

“...Kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab’bi göremeyecek. Dikkat edin, kimse Tanrı’nın lütfundan yoksun kalmasın.”

– İbraniler 12:14-15

Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab’bi göremeyecek. Bu sözlere gerçekten inandık mı, yoksa bunlar sadece Kutsal Kitap’tan alınmış güzel bir alıntı mı oldu? Kilise bunları bir buyruk olarak mı gördü, yoksa sadece içinde bulunduğumuz bu çağda erişilmez olduğu düşünülen ideal bir yaşam tarzını hedeflememizi teşvik eden şiirsel bir ifade olarak mı kabul etti?

Peki, İbraniler Mektubu’nun yazarı, “Dikkat edin, kimse Tanrı’nın lütfundan yoksun kalmasın” (İbraniler 12:15) derken

ne demek istemiş olabilir? Son yirmi beş yıldır kiliselerimizin çoğunda öğretilen lütuftan bir insan nasıl olur da yoksun kalabilir? Bu, Tanrı'nın bizi korkutup beladan uzak tutmak için kullandığı "mübalâğalı" bir ifade olabilir mi? Kesinlikle hayır!

DEĞİŞMEMİŞ İMANLILAR

Son bölümde belirttiğim gibi, çok fazla insan için lütf; imanlıları itaat ve kutsallık içinde yürüme sorumluluğundan muaf tutan büyük bir "örtbas" olarak sunuldu. Ancak bu inanın Kutsal Yazılar açısından hatalı olduğu bu ifadeyle bir kez daha kanıtlanıyor; çünkü Tanrı'nın lütfundan yoksun kalmak, onun potansiyeli içinde yürümemektir. Değişmeden kalarak Tanrı'nın lütfu armağanını boş yere kabul etmektir.

Pavlus, bu son günlerde pek çok sözde imanlıda görülecek olan bu "değişmeme" durumunu önceden görmüştü. Bu günleri tanımlarken onlara "çetin anlar" der. Müjde'deki sarsılmaz duruşu nedeniyle taşlandığı, değnekle dövüldüğü, zincirlendiği, hapsedildiği ve kamçılandığı halde, bizim dini özgürlük dönemimize "çetin" demesi ilginçtir. Yine de bizim dönemimizin çetin olacağını yazar; çünkü Rab İsa'ya iman ettiğini söyleyen pek çok kişi hâlâ Tanrı yerine kendilerini ve paralarını sevecek, zevk peşinde koşacaklardır. Bazıları kibirli, bazıları nankör, bazıları ise bağışlamaz olacaktır. İmanlılar arasında söz dinlemez, kutsallıktan yoksun ve özünü denetlemeyen kişiler bulunacaktır. Diğerleri iyilik düşmanı olacaktır.

Pavlus, bu insanların bir tür Hristiyanlık biçimine sahip olacaklarını, "Tanrı yolundaymış gibi görünüp bu yolun gücünü inkâr edeceklerini" söyler (2. Timoteos 3:1-5). Lütfun gücünün kendilerini para ve eğlence sevgisinden, Tanrı ve insan sevgisine dönüştürmesine izin vermemişlerdir. Kutsallıktan uzak kalmışlar ve Tanrı'nın lütfunu boş yere kabul etmişlerdir.

Daha sonra, bu değişmemiş "imanlıların", "her zaman öğrenen,

ama gerçeğin bilgisine bir türlü erişemeyen” kişiler olduğunu söyler (7. ayet). Bugün Amerika’da, tarihin herhangi bir döneminde veya başka bir ulusta olduğundan daha fazla Hristiyan öğretisine sahibiz. Müjdeyi kitaplar, kasetler, videolar, televizyonlar ve uydu bağlantılarıyla iletmek için milyarlarca dolar harcandı; sayısız kilise hizmeti ve konferanstan bahsetmiyorum bile. Yine de kendisini Mısır’ın arzularından ayırmamış, dünyevileşmiş bir kiliseye dönüştük. Pavlus, fiziksel zulüm gördüğü kendi günlerini değil, dünyevi bir kilisenin olduğu bizim günümüzü “çetin” olarak tanımlıyor!

Hizmetkâr bir arkadaşımınla öğle yemeğindeyken, ağırlıklı olarak Müslüman olan bir Afrika ülkesine yaptığı yolculuğu dinledim. Şu anda orada Hristiyanlara işkence ediliyor ve öldürülüyorlar. Bana işkence görmüş adamlarla tanıştığını, ancak bu adamların hâlâ yurttaşlarına müjdeyi duyurma tutkusuna sahip olduklarını anlattı. Arkadaşım her gün imanlılara vaaz vermeye giderken, Hristiyanları astıkları darağaçlarının yanından geçmiş. Şöyle dedi: “John, acaba Amerikalıların kaç, inançları yüzünden asılabilecekleri bir yerin yanından her gün geçselerdi kiliseye gitmeye devam ederdi?” Sonra Pavlus’un söyledikleriyle örtüşen bir yorum yaptı: “John, Amerika’da bizim sahip olmadığımız bir dini özgürlüğe sahipsiniz. Ama onlar da bizim Amerika’da sahip olmadığımız bir ruhsal özgürlüğe sahipler.”

Pavlus’a göre, son günlerdeki çetin anlar kutsallara yapılan zulüm nedeniyle değil, kilisenin dünyevileşmesi nedeniyle gelecektir. Acaba özgürlüğümüzü kötüye mi kullandık?

Konuşmacı olduğum bir konferansta, Asya’daki komünist bir ülkeden yeni dönmüş bir hizmetkârın masada karşılıklı oturdum. Zulüm o kadar şiddetliymiş ki, imanlılar toplantılarını gizlice yapıyorlarmış. Toplantıları düzenleyen pastör ve liderleri defalarca tutuklanmış. Hapishanede tutuklu suçlulara müjdeyi vaaz etmeye devam etmişler ve pek çoğu kurtulmuş. Yetkililer

o kadar öfkelenmişler ki, liderleri ve pastörü hücre hapsine koymuşlar. Pastör yüz kereden fazla tutuklanmış ve toplamda on yıldan fazla hapis yatmış.

Hizmetleri sonuncusuna kadar rahatsız edilmeden devam etmiş. Polis nerede bulduklarını keşfetmiş ve eğer gözcüleri olmasaydı tutuklanacaklarmış. Bu hizmetkâr oradan ayrılmadan hemen önce, ertesi sabah çok erken bir saatte uzak bir yerde buluşmaya karar vermişler. Ertesi sabah gelmişler ve dua istemişler. Bana şöyle dedi: “John, benim onlar için değil, onların benim için dua etmesi gerektiğini hissettim. Ama Tanrı’nın onların imanını onurlandıracağını biliyordum.” Son toplantının sonunda pastör ağlamaya başlamış. Nedenini sorduğunda, halkı için endişelendiğini söylemiş. Gözyaşları içinde, “Özgürlüğümüzden korkuyorum,” demiş.

Bu hizmetkâr şaşkına dönmüş. “Neden özgürlüğünüzden korkuyorsunuz?” diye sormuş. “Defalarca kovalandınız, zulüm gördünüz ve hapsedildiniz. Eğer siz ve halkınız özgür olsaydınız yapabileceğiniz her şeyi bir düşünün.”

Pastör devam etmiş: “Korkuyorum ki bu erkekler ve kadınlar özgürlüklerine kavuştuklarında maddiyatçı ve dünyevi olacaklar ve Batı kilisesindeki diğerleri gibi imandan düşecekler.”

Tanrı’ya ve gözettiği halka olan saf bağlılığını görünce, kadın onunla nasıl tartışabilirdi? Bu, Batı dünyasında karşılaştığı tipik bir adanmışlık mıydı? Biz bu zulüm gören kutsalların çetin anlar geçirdiğini düşünüyoruz, ancak Kutsal Yazılar’a göre kim zor zamanlar geçiriyor? Pavlus, dini özgürlüğü olan ama dünyevi bir kiliseye sahip olan bizlerin çetin anlar geçireceğini söylüyor.

Dini özgürlük bizi dünyevi yapmadı; ancak içimizde zaten var olan ve bizi uzaklaştıran arzuları beslemek için bir ortam yarattı. Gerçek sorunumuz, tıpkı eski İsrail gibi, Tanrı’nın görkemine karşı duyduğumuz açlık eksikliğidir. Ve tıpkı İsrail gibi, bu sorun

zevke olan düşkünlüğümüzden ve bedensel iştahlarımızdan kaynaklanmaktadır.

İSA'NIN SON GÜNLERDEKİ KİLİSESİNE MESAJI

Son bölümde, Vahiy kitabında yer alan ve peygamberlik niteliğinde mesajlar taşıyan yedi tarihsel kiliseye yazılmış mektupları kısaca tartıştık. Birçok ilahiyatçı, bu yedi kilisenin genel olarak kilise tarihinin kronolojik bir modelini temsil ettiği konusunda hemfikirdir; ilk birkaç yüzyıldaki ilk kiliseden başlayarak Rab'bin ikinci gelişinden hemen önceki kiliseye kadar uzanan bir süreci kapsar.

Rab'bin ikinci gelişinin gününü veya saatini bilmesek de, İsa dönemi bileceğimizi söyler. Çoğu uzman, O'nun dönüşünün yakın olduğu dönem konusunda hemfikirdir. Bu nedenle, son kilise olan Laodikya'ya yapılan uyarı peygamberlik açısından bizim için geçerlidir: "Laodikya'daki kilisenin meleşine yaz. Amin, sadık ve gerçek tanık, Tanrı yaratılışının kaynağı şöyle diyor..." (Vahiy 3:14).

İsa kendisini "sadık ve gerçek tanık" olarak tanıtır. "Sadık", O'nun tutarlı ve sarsılmaz olduğu anlamına gelir. "Gerçek" ise hoş olmasa bile sadece gerçeği söyleyeceği anlamına gelir. "Sadık" ve "Gerçek" olmak, tepki veya baskı ne olursa olsun, tutarlı bir şekilde dürüst olmak demektir.

Sahte bir tanık ise yalan söyler ve dalkavukluk yapar. Duymanız gereken şeyler yerine, size sadece duymak istediğiniz şeyleri söyler. Dürüst olmayan satıcılar paranızı isterler, bu yüzden size iyi davranır ve tam da duymak istediğiniz şeyleri söylerler. Ancak amaçları sizden bir şeyler koparmaktır. Bir kilise olarak bizler, bize duymak istediğimiz şeyleri söyleyen hizmetkârları bağrımıza bastık. İhtiyacımız olan gerçeği ihmal ederek sadece kulağa hoş ve harika gelen şeyler duymak istedik.

İsa teselli eder ve inşa eder, ancak bunu size gerçeği

söylememek gibi korkunç bir bedel karşılığında yapmaz. O sever ve bağışlar, ama aynı zamanda terbiye eder ve azarlar! O'nun sözlerini işitin: “Yaptıklarını biliyorum. Ne soğuksun, ne sıcak” (Vahiy 3:15).

“Niyetlerini” değil, “yaptıklarını” diyor. Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir. Onların ruhsal durumunu nasıl biliyor? Cevap yine nettir: Yaptıklarından, yani eylemlerinden.

Soğuk olanların eylemleri açıkça Tanrı'ya itaatsizlik eder. Olmadıkları biri gibi davranmazlar; kaybolmuşlardır ve bunu bilirler. Tanrı'ya hizmet etmediklerini bilirler. Başka ilahlara, paralarına, işlerine, kendilerine hizmet ederler. Eğlence ve cümbüş içinde, anlık zevkler için yaşarlar. Bu, bir günahkârın veya imandan dönen birinin hayatıdır.

Diğer yandan, sıcak olanlar Tanrı ile tutuşmuşlardır. O'nun huzuruna yaklaşabilmek için kendilerini arındırmışlardır. Kutsallık onların tutkusudur; kutsallık olmadan Rab'bi göremeyeceklerini bilirler. İsa onların yüreklerini ve varlıklarını kuşatmıştır. O'na duydukları sevgiden, tutkularını körükleyen bir ateş doğar. O'nun sözünü dinlemekten zevk alırlar. Onlar da gerçek durumlarını bilirler.

İsa son kiliseyi, durumlarının ne soğuk ne de sıcak olduğu konusunda uyarır. Sonra şöyle der: “Keşke ya soğuk ya sıcak olsaydın!” (Vahiy 3:15).

Bu ifadenin anlamı yıllarca bana açılmadı. İsa neden bir kiliseye “Keşke ya soğuk ya sıcak olsaydın” desin? Neden “Keşke sıcak olsaydın” demiyor? O asla dürüstlükten uzak veya abartılı konuşmaz; dolayısıyla onların mevcut durumu (soğuk ile sıcak arasında bir yer) soğuk olmaktan daha kötü olmalıdır. Nasıl olur da düpedüz günahkârlar veya imanı inkâr edenler, bu “kiliseye giden imanlılardan” daha iyi bir konumda olabilirler?

Bunu bir sonraki ifadeyle cevaplar: “Oysa ne sıcak ne soğuksun, ılıksın. Bu yüzden seni ağzımdan kusacağım”

(Vahiy 3:16). Ilık olan, soğuk sayılamayacak kadar sıcak, sıcak sayılamayacak kadar da soğuktur. Sıcakların arasına fark edilmeden karışacak kadar ısı, soğukların arasına dikkat çekmeden süzülecek kadar da serinliği vardır. Ilık insanlar, etraflarında kim varsa ona benzerler. İsa'nın gerçek takipçilerinin arasındayken onlara uyum sağlayabilirler. Ayetleri bilirler, ilahiler söylerler ve doğru ifadeler kullanırlar.

Dünyanın takipçilerinin arasındayken belki içki veya sigara içmezler ama hayatlarını dünyevi bir tarzda, yani bencilce düşünür ve yaşarlar. Tanrı'ya, itaat etmek hoşlarına gittiğinde veya çıkarlarına uygun olduğunda itaat ederler. Ancak aslında kendi arzuları tarafından motive edilirler.

İsa, "Seni ağızımdan kusacağım," diyor. Neden bu çarpıcı benzetmeyi seçiyor? Vücudun özümseyemediği şeyi kusarız. Yıllar önce bir gün öğle yemeğinde, ikinci ve üçüncü öğlum hamburger sipariş etmişti. Bir saat içinde ikisi de bozuk etten yapılmış olan öğle yemeklerini kustular. Vücutları bunu reddetti çünkü özümsemeleri zararlıydı. "Kötü" hamburgerler, diğer zamanlarda yedikleri "iyi" olanlarla tıpatıp aynı görünüyordu. İsa aslında şunu söylüyor: "Bana ait olduğunu söyleyen ama gerçekte ait olmayanları bedenimden dışarı kusacağım."

Ne soğuk ne de sıcak olanlar, Tanrı ile olan ilişkileri konusunda aldanmışlardır; ancak ılık insanlar aldanmıştır. Durumlarının gerçekte olduğundan farklı bir şey olduğunu sanırlar. İsa'ya ait olduklarını düşünürler. Bu yüzden onlar için durum, düpedüz günahkâr olanlardan daha kötü olabilir. Günahkârlar Tanrı'ya tapınmadıklarını bilirler; bu yüzden onlara ulaşmak daha kolaydır. Ilık insanlar ise Tanrı'ya hizmet ettiklerini sanırlar. Lütuf aracılığıyla kurtuluşu kabul ederler ama bizzat kabul ettikleri Tanrı lütfundan yoksun kalmışlardır. Onlara ulaşmak çok daha zordur.

Eğer insanlar kurtulduklarını sanıyorlarsa, kurtuluşa ihtiyaç

duymazlar. İsa onların gerçek durumu hakkında detaylara girer: “Zenginim, zenginleştim, hiçbir şeye gereksinmem yok diyorsun; ama zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun” (Vahiy 3:17).

Bu kilisedeki insanlar zenginlikleriyle ve hiçbir şeye gereksinim duymamakla övünüyorlardı. Tanrı'nın bereketi olduğuna inandıkları şeylerle kendilerini teselli ediyorlardı. Bu, Amerikan kilisesinin bir resmi olabilir mi? Özgürlüğümüzü ve servetimizi Tanrı'ya hizmetimizi artırmak için mi kullandık? Yoksa özgürlüğümüzün ve servetimizin bizi aldatmasına izin mi verdik? Batı kilisesindeki çoğu kişi için ikincisi geçerli oldu.

Bununla birlikte, Batı kilisesinde Tanrı'ya karşı sıcak bir tutku besleyen ve kutsallığın peşinden giden sadık insanlar tanıdım. Onlar çoğunluk değil, azınlıktır. Onlar savaş alanını görmüş ve düşmanlarını tanıyan gerçek askerlerdir. Tutkuları sadece sözlerinden değil, meyvelerinden bellidir.

İsa kilisedeki ılık olanlara şöyle seslenir: “Zengin olmak için benden ateşte arıtılmış altın, giyinin çıplaklığının ayıbını örtmek için beyaz giysiler, görmek için gözlerine sürmek üzere merhem satın almanı salık veriyorum” (Vahiy 3:18).

O, kendisinden bir şey satın almalarını vurguluyor, ancak bu, belli ki sadece O'nun Rab olduğunu kabul etmekle elde edilen bir şey değildir. Unutmayın, bu kilise O'nun adıyla kurtuluşu kabul ediyordu. Yine de gerçek imanlıların sahip olması beklenen bir şeylerden yoksundular. Peki, İsa'dan nasıl bir şey satın alırız?

Tanrı Özdeyişler 23:23'te bize şöyle söyler: “Gerçeği satın al ve satma; Bilgeliği, terbiyeyi, akli da.” Yeşaya aracılığıyla Tanrı şöyle diyor:

“Ey susamış olanlar, sulara gelin,
Parası olmayanlar, gelin, satın alın, yiyeceğin.”
(Yeşaya 55:1)

İsa'nın ifadesinde olduğu gibi, buradaki odak noktası paranın satın alamayacağı bir şeyi elde etmektir.

İsa, öğrencilerine Göklerin Egemenliği'nden şöyle bahseder: “Yine Göklerin Egemenliği, güzel inciler arayan bir tüccara benzer. Tüccar, çok değerli bir inci bulunca gitti, varını yoğunu satıp o inciyi satın aldı” (Matta 13:45–46). Egemenliği temsil eden bu pahalı inciyi elde etmek için, kişinin onu almak için varını yoğunu satması gerekmişti. Başka bir deyişle; kendiniz için hiçbir şeyi esirgemedi, tüm yaşamınızı O'na ve O'nun amacına hizmet etmek için verin; tamamen O'nun için yaşayın. Pavlus bunu şu şekilde ifade etmiştir: “Evet, Mesih herkes için öldü. Öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, kendileri uğruna ölüp dirilen Mesih için yaşasınlar” (2. Korintliler 5:15)

AKILLILAR VE AKILSIZLAR

İsa'nın diğer bazı benzetmeleri de bu noktayı vurgular. Bunlardan biri Matta 25. bölümün ilk kısmında bulunur. Göklerin Egemenliği, kandillerini alıp Güvey'i (İsa) karşılamaya çıkan on kıza benzetilir. Bunların tümü O'na “Rab” diyordu. Hepsinin, ışığı simgeleyen ve sonsuz yaşam armağanını alanları temsil eden kandilleri vardı. Hepsi O'nun ikinci gelişinde O'nunla gitmeyi bekliyordu. Burada Müjde'yi duymamış ya da O'na olan imanını hiç beyan etmemiş olanlardan bahsetmiyor. Diğer bir deyişle, “soğuk” olanlardan bahsetmiyor!

Bu on kızın beşi akıllı, beşi ise akılsızdı. Buradaki oran önemlidir; İsa burada kilisenin hatırı sayılır bir kısmından bahsetmektedir.

Akıllıları akılsızlardan ayıran neydi? Akılsızların sadece kandilleri vardı. Akıllıların ise kandillerini sürekli yanar halde tutmak için yedek yağ içeren kapları vardı. Gece yarısı Güvey'in geldiği ve kızların O'nu karşılaması gerektiğine dair bir ses

yankılandı. Ancak akılsızların kandilleri sönüyordu. Hemen akıllılara, “Kandillerimiz sönüyor, bize yağ verin!” dediler (8. ayet).

Akıllılar onlara şu cevabı verdi: “Olmaz! Hem bize hem size yetmeyebilir. En iyisi satıcılara gidin, kendinize yağ alın” (9. ayet).

Farklı vaizlerin bu benzetmeyi açıkladığını duymuştum ama gerçek anlamla tam bir bağ kuramadığımı hissediyordum. Sonra bir sabah dışarıda, تنها bir yerde dua ederken hararetle yakardım: “Rab, lütfen bu benzetmeyi anlamama yardım et!”

Tam o gün Tanrı bana benzetmenin anahtar cümlesinin, akıllı kızların akılsızlara söylediği şu sözler olduğunu gösterdi: “En iyisi satıcılara gidin, kendinize yağ alın.” Şunu hayal edin: Beşi akıllı, beşi akılsız on kız bir mağazaya girer. Akılsızlar tezgaha yürür, biraz para çıkarır ve görevliye şöyle der: “Bana şu kandillerden birini ver. Kurtulmak istiyorum. Cehenneme gitmek istemiyorum. Tanrı’nın bereketlerini istiyorum.” Her biri yanan bir kandille tezgâhtan ayrılır ve “Tanrı’ya şükür, kurtuldum!” der.

Akıllılar ise tezgâha yürür ve ceplerindeki tüm nakit parayı çıkarırlar. Tüm varlıklarını nakde çevirmiş ve birikimleriyle birlikte getirmişlerdir. Satıcıya şöyle derler: “Bu, sahip olduğum her şeyi, her bir kuruşumu temsil ediyor. Başka hiçbir şeyim yok! Lütfen bana o kandili verin ve geri kalan her kuruşla alabileceğim kadar yağ verin.” Her biri bir kandil ve kandili beslemek için yağla dolu büyük bir kapla oradan ayrılır.

Aradaki fark şudur: Akıllılar tüm yaşamlarını vermiş, akılsızlar ise sadece kurtulmak için gerekli olduğunu düşündükleri kadarını vermişlerdi. Hayatlarının bir kısmını kendilerine saklamışlardı. Yanan bir kandille ayrılırsalar ve ışıkları görünse de, bu ışık sona kadar dayanmayacaktı. Benzetmede kandilleri gece yarısı sönmeye başladı. En karanlık saatte, sıkıntı doruğa ulaştığında artık dayanamadılar. İsa’nın sık sık “Sona kadar dayanan kurtulacaktır” demesinin nedeni budur.

Akılsız kızlar hemen satın almaya gittiler ama onlar yokken Güvey geldi. Hazır olan akıllı kızlar O'nunla birlikte düğüne girdiler ve kapı kapandı. Geri döndüklerinde akılsızlar, "Efendimiz, efendimiz, aç kapıyı bize!" diye bağırdılar (11. ayet). Ama O şöyle yanıt verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, sizi tanımıyorum" (12. ayet).

Rab, O'nun Rab olduğunu kabul edenlere bir kez daha "Sizi tanımıyorum" diyor. ılık olanlar tüm yaşamlarını vermemişlerdi. İsa'nın şu sözleri kesinlikle onlar için geçerliydi: "Çarmıhını yüklenip ardından gelmeyen bana layık değildir" (Matta 10:38).

Neden Amerika'da bize Çarmıh olmaksızın diriliş gücü vaat eden bir müjdeye inandık? Bu müjde bizi ılık bir duruma sürükledi. Yüreklerimizde yanması gereken Tanrı ateşini bizden çaldı. Diriyi ölüler arasında mı aradık? O'nun şu açık sözlerini unuttuk mu: "Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır" (Matta 16:25)?

BÖLÜM 11

ALTIN, BEYAZ GİYSİLER, MERHEM

---

*Kutsallaşmak, Tanrı ile bizim aramızda gerçekleşen
işbirliğine bağlı bir çabadır.*

“Zengin olmak için benden ateşte arıtılmış
altın, giyinip çıplaklığının ayıbını örtmek için
beyaz giysiler, görmek için gözlerine sürmek
üzere merhem satın almanı salık veriyorum.”

– *Vahiy 3:18*

isa, kendisi için alev alev yanan bir yürekten yoksun olanları
üç şey satın almaya teşvik eder: Altın, beyaz giysiler ve gözlere
sürmek için merhem. Şimdi bunların her birine ayrı ayrı bakalım:

ATEŞTE ARITILMIŞ ALTIN

Malaki Peygamber, son günlerde Rab’bin kilisesine bir
arıtıcının ateşi gibi geleceğini söyler: “Çünkü o maden
arıtıcının ateşi, çamaşırcının kül suyu gibi olacak; gümüş
eritip arıtan gibi davranacak: Levilileri arındırıp altın, gümüş

temizler gibi temizleyecek. Böylece RAB'be doğrulukla sunular sunacaklar" (Malaki 3:3).

"Levililer" ifadesi peygamberliksel olarak daha önce tartıştığımız üzere kiliseyi ifade eden "Kral'ın kâhinlerine" (1. Petrus 2:9) atıfta bulunur. Bu peygamber Yeni Antlaşma terminolojisine sahip değildi. Henüz bu terim verilmediği için "Hristiyanları arındıracak" diyemezdi. Tanrı bu kâhinliğin arındırılmasını altın ve gümüşün arıtılma süreciyle kıyasladığına göre, altın ve gümüşün özelliklerini ve nasıl arıtıldıklarını anlamalıyız. İsa altına odaklandığı için biz de öyle yapacağız.

Altın doğada yaygın olarak bulunur ancak her zaman küçük miktarlardadır. Saf halde bulunması nadirdir. En saf formunda altın yumuşak, bükülebilir ve korozyondan veya diğer maddelerden arınmış haldedir. Altın diğer metallerle (örneğin bakır, demir veya nikel) karıştırıldığında sertleşir, daha az esnek ve daha aşınabilir hale gelir. Bu karışıma alaşım denir. Bakır, demir, nikel veya diğer metallerin oranı ne kadar yüksekse, altın o kadar sertleşir. Aksine, alaşım yüzdesi ne kadar düşükse, o kadar yumuşak ve esnektir.

İsa'nın kurduğu paralelliği hemen görüyoruz: Tanrı katında saf bir yürek, arıtılmış saf altın gibidir. Saf bir yürek yumuşak, hassas ve eğilebilirdir. Pavlus, yüreğin günahın aldaticılığıyla sertleştiği konusunda uyarır (İbraniler 3:13). Tanrı'nın yollarına veya yetkisine itaatsizlik olan günah; saf altınımızı bir alaşıma dönüştüren, yüreklerimizi sertleştiren yabancı maddedir. Bu hassasiyet yokluğu, O'nun sesini duyma yeteneğimizi engelleyen bir duyarsızlık yaratır. Ne yazık ki, kilisedeki pek çok kişi hassas bir yüreğe sahip olmayan bir dindarlık biçimine sahip. Yürekleri artık İsa için yanmıyor. Tanrı'ya olan o bembeyaz sıcaklıktaki sevginin yerini; sadece kendi zevkini, konforunu ve çıkarını arayan buz gibi bir benlik sevgisi almış durumda. Tanrı yolunu kazanç yolu

sayarak (1. Timoteos 6:5), sadece vaatlerin bereketlerini arıyorlar ve Vaat Eden'i dışlıyorlar. Aldanmış bir halde dünyayla keyif sürüyorlar, bir yandan da cennete gitmeyi bekliyorlar. Bunlar kilise içindeki ılık olanlardır. Ancak Yakup, saf Hristiyanlığın "kendini dünyanın lekelemesinden korumak" olduğunu öğretir (Yakup 1:27). İsa kutsal, kusursuz ve üzerinde leke ya da buruşukluk olmayan (Efesliler 5:27), yüreği dünyanın sistemiyle kirlenmemiş bir kilise için geliyor!

Altının bir diğer özelliği paslanmaya veya korozyona karşı direncidir. Diğer metaller atmosferik değişimler sonucu kararsa da, atmosferdeki değişimler saf altını karartmaz. Pirinç (bakır ve çinkonun sarı alaşımı), altına benzemesine rağmen altın gibi davranmaz. Pirinç kolayca kararır. Altının görünümüne sahiptir ama onun karakterine sahip değildir. Altındaki yabancı madde yüzdesi ne kadar yüksekse, korozyona ve bozulmaya o kadar açıktır.

Şu anda dünyanın sistemi kiliseye sızmış durumda. Onun tavırları içimize işledi ve kararıyoruz. Batı kilisesinde değerlerimiz dünyevilikle kirlendi. Bedensel iştahlarımızın peşinden koştuk ve bunlara Tanrı'nın bereketleri dedik. Kendimizi bu bereketler içinde zengin sanırken duyarsızlaştık ve arınma ihtiyacını fark etmiyoruz.

Malaki, İsa'nın kilisesini tıpkı bir arıtıcının altını arıtması gibi dünyanın etkisinden temizleyip arıtacağını gösterir. Arıtma sürecinde altın toz haline getirilir ve eritken madde adı verilen bir maddeyle karıştırılır. İkisi daha sonra bir fırına yerleştirilir ve yoğun bir ateşle eritilir. Kirlilikler eritken madde tarafından çekilir ve yüzeye çıkar. Daha ağır olan altın dipte kalır. Yabancı maddeler veya cüruf (eritken maddeyle birleşen bakır, demir veya çinko gibi maddeler) daha sonra temizlenir.

Tanrı'nın Yeşaya Peygamber aracılığıyla ne dediğini duyun: "Bakın, gümüşü arıtır gibi olmasa da sizleri arıttım, Sıkıntı ocağında denedim" (Yeşaya 48:10). Bizi arıtmak için kullandığı

fırın gümüşün veya altının arıtıldığı fiziksel ateş değil; sıkıntı, zorluk veya acılardır. Petrus bunu şöyle doğrular:

“Bu nedenle şimdi kısa bir süre çeşitli denemeler sonucu acı çekmeniz gerekiyorsa da, sevinçle coşmaktasınız. Böylelikle içtenliği kanıtlanan imanınız, İsa Mesih görüldüğünde size övgü, yücelik, onur kazandıracak. İmanınız, ateşle arıtıldığı halde yok olup giden altından daha değerlidir.” (1. Petrus 1:6-7)

Rab’bin arıtma ateşi, denemeler ve sıkıntılardır. Bu sıkıntıların ısı, hayatımızdaki Tanrı karakteri ile kirliliklerimizi birbirinden ayırır.

Ben, kurtulmak için bebekken üzerinize su serpilmesinin, ibadetlere katılmanın ve kilise kurallarına uymanın yeterli olduğunu öğreten mezhepsel bir kilisede yetiştim. 1979 yılında üniversitede öğrenci birliğindeyken kurtuluşa erdiğimde, kısa süre sonra Tanrı’nın bereketlerine odaklanan bağımsız bir kiliseye yönlendirildim. Ne bu kilisede ne de geçmişteki mezhepsel altyapımda kutsallık öğretiliyordu.

1985 yılında Tanrı, dua sırasında arınma ihtiyacı konusunda benimle ilgilenmeye başladı ve bu durum hayatımda bir açıklık yarattı. Hararetle O’ndan hayatımı arındırmasını istedim. Birkaç ay sonra cevap verdi. O yılın Aralık ayında bana, kendimi inkâr etmeyi, çarmıhımı yüklenmeyi ve O’nun ardınca gitmeyi öğreteceğini söyledi. Hayatımda bir kutsanma işi yapacağını gösterdi.

Heyecanla eşime, “Tanrı tüm kusurlarımı söküp atacak,” dedim. Tanrı’nın neleri çıkaracağını ona anlatmaya başladım. Çoğu aşırılıklardı; oburca yeme alışkanlıkları, aşırı televizyon izlemek ve zevke çok fazla odaklanmak gibi. Ancak sonraki üç ay boyunca hiçbir şey olmadı. Hatta işler daha da kötüye gitti. Sanki iki kat daha fazla “bedensel” biri olmuşum.

Rab’be sordum: “Neden kötü alışkanlıklarım düzelmek yerine daha da kötüleşiyor?”

O ise şöyle cevap verdi: “Oğlum, seni arındıracağımı söyledim. Sen bunu kendi gücünle yapmaya çalışıyordun. Şimdi bunu kendi yöntemimle yapacağım.”

O noktadan itibaren, daha önce hiç tatmadığım kadar yoğun denemelerden geçtim! Ve bunların ortasında Tanrı, öyle olmadığı halde, sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi geliyordu.

Daha önce gizli kalmış kişilik kusurları yüzeye çıktı ve bu kusurların kökeni tek bir kelimeyle özetlenebilirdi: *Bencilik!* En yakınlarıma karşı kaba ve serttim. Bazen eşime ve çocuklarıma sebepsiz yere bağırıyordum. Neredeyse her şeyden şikâyet ediyordum. Yanında durulacak biri değildim. Aileme, arkadaşlarıma ve pastörüme karşı sevgisizdim; sanki ruhumdaki bu ıstırabın sebebi onlarmış gibi davranıyordum. Tavır ve davranışlarım yüzünden benden uzaklaşmaya başladılar.

Sonunda Rab’be feryat ettim: “Tüm bu öfke nereden geliyor? Eskiden böyle değildim!”

Bana Kutsal Yazılar’da arınma hakkındaki sözlerini gösterdi, sonra sorumu yanıtladı: “Oğlum, altını arıtıklarında onu çok sıcak bir fırına koyarlar ve o yoğun ateş altının sıvı hale gelmesine neden olur. Bu gerçekleştiğinde, kusurlar yüzeyde görünür.”

Beni altın alyansıma bakmaya yönlendirdi. Bu 14 ayar altın bir yüzüktü; yani 24 parçanın 14’ü altın, 10 parçası ise diğer metallerdi. Yani kabaca yüzde 60’ı altındı.

Sonra bana hayatımı değiştiren şu soruları sordu: “Bu yüzük sana saf altın gibi mi görünüyor?”

“Evet,” diye yanıtladım.

“Ama saf altın değil, değil mi?” dedi.

“Hayır, efendim,” diye cevap verdim.

Devam etti: “Ateşe atılmadan önce altındaki kusurları göremezsin, ama bu onların orada olmadığı anlamına gelmez.”

“Evet, Rab,” diyerek karşılık verdim.

Ardından, yüreğime bomba gibi çarpan şu ifadeyi kullandı:

“Ateşimi senin altına koyduğumda o kusurlar yüzeye çıktı; senin için gizli olsalar da benim için görünür idiler. Şimdi seçim senin; açığa çıkan şeye vereceğin tepki geleceğini belirleyecek. Öfkeli kalıp durumun için eşini, arkadaşlarını, pastörünü veya iş arkadaşlarını suçlayabilir, böylece davranışlarını haklı çıkararak o kusurların kalmasına izin verebilirsin. Daha sonra denemeler azaldığında, onlar yeniden gizlenecektir. Ya da durumunu olduğu gibi görüp tövbe edebilir ve bağışlanma dileyebilirsin; Ben de kepečemi alıp o kusurları hayatından söküp atarım.”

Tanrı onları irademiz dışında çıkarmaz. Pavlus bunu biliyordu ve bu yüzden bizi şöyle teşvik eder: “Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim” (2. Korintliler 7:1). Ve Timoteos’a da bu konuda şöyle yazdı:

“Ne var ki, Tanrı’nın attığı sağlam temel, ‘Rab kendine ait olanları bilir’ ve ‘Rab’bin adını anan herkes kötülükten uzak dursun’ sözleriyle mühürlenmiş olarak duruyor. Büyük bir evde yalnız altın ve gümüş kaplar bulunmaz; tahta ve toprak kaplar da vardır. Kimi onurlu, kimi bayağı iş için kullanılır. Bunun gibi, kişi de kendini bayağı işlerden arıtırsa, onurlu amaçlara uygun, kutsal kılınmış, efendisine yararlı, her iyi işe hazır bir kap olur.” (2. Timoteos 2:19-21)

Kutsallaşmak, Tanrı ile bizim aramızda gerçekleşen iş birliğine bağlı bir çabadır. O lütfu sağlar, ancak biz O’nun arındırmasını istemeye gönüllü olmalıyız. Süreç başladığında ise alçakgönüllülük ve itaat yoluyla işbirliği yapmalıyız. Kendi hayatımda sadece aşırı yemek yemek, televizyon izlemek, zevkler gibi dışsal aşırılıkları görebiliyordum. Oysa Tanrı daha derinlerdeki kökleri görebiliyordu ve O bunlarla ilgilendikten sonra diğerleri de kendiliğinden düzene girdi. Arınma; sürekli,

devam eden ve genellikle acı veren bir süreçtir; ancak getirisini bildiğim için onu memnuniyetle kabul ediyorum.

Altının en saf halindeki bir diğer özelliği de saydamlığıdır: “On iki kapı on iki inciydi; kapıların her biri birer inciden yapılmıştı. Kentin anayolu cam saydamlığında saf altındandı” (Vahiy 21:21). Ateşli denemelerle arındığınızda saydamlaşsınız! Saydam bir kap kendine övgü toplamaz, aksine içinde barındırdığı şeyi yüceltir. Biz ne kadar arınırsak, dünya içimizdeki İsa’yı o kadar net görebilir. Haleluya!

Tanrı’nın gönlüne uygun bir adam olan Davut şöyle yakarır: “Kim yanlışlarını görebilir? Bağışla göremediğim kusurlarımı” (Mezmurlar 19:12). Bu bizim de haykırışımız olsun. Eğer Tanrı’dan yüreklerimizi arındırmasını istersek, O bizim gözlerimizden gizlenmiş kusurları söküp atacaktır. Biz bilmesek de Tanrı en derin düşüncelerimizi ve niyetlerimizi bilir. Arınma, zaten iyi olanı güçlendirir; zayıflatan veya lekeleyen şeyi ise temizleyip yok eder. Bu nedenle İsa, dünyanın peşinde koştuğu şeylerle değil, sonsuza dek kalıcı olanla zenginleşelim diye O’ndan ateşte arıtılmış altın satın almamızı tavsiye eder.

BEYAZ GİYSİLER

İsa, bu kiliseye arıtılmış altın satın almasını salık verdikten sonra, çıplaklığının ayıbını örtmek için O’ndan beyaz giysiler satın almasını öğütler. Yeşaya şöyle haykırdığında, Tanrı İsrail’i benzer terimlerle teşvik eder:

“Uyan, ey Siyon, uyan, kudretini kuşan.
Ey Yeruşalim, kutsal kent, güzel giysilerini giy.”
(Yeşaya 52:1)

Siyon, kilisenin bir temsilidir. Tanrı, “Giysilerini senin üzerine Ben giydireceğim” demez; aksine, “güzel giysilerini giy” der.

Pavlus da benzer bir şekilde kiliseyi şöyle teşvik eder: “Rab İsa Mesih’i kuşanın. Benliğinizin tutkularına uymayı düşünmeyin” (Romalılar 13:14). Bu yakarışların dile getirilmesinin nedeni beyaz giysiler olmadan hiç kimsenin Rab’bin önünde duramayacağıdır (Vahiy 7:9). Ancak kilit nokta, onları bizim giymemiz gerektiğidir.

Yine, O’nun lütfu bu giysileri “satın almamız” için gerekli yetiyi sağlar. Onları kendi başımıza elde edemedik, çünkü “bütün doğru işlerimiz kirli âdet bezi gibidir” (Yeşaya 64:6). Ancak peygamberin dediği gibi:

“RAB’de büyük sevinç bulacağım,
Tanrım’la yüreğim coşacak.
Çünkü çelenkle süslenmiş güvey gibi,
Takılarını kuşanmış gelin gibi,
Bana kurtuluş giysisini giydirdi,
Beni doğruluk kaftanıyla örttü.”
(Yeşaya 61:10)

Rab, kurtuluş giysisi ve takıları sağlar; bunları asla kendi başımıza elde edemedik. Ancak bir kez daha hatırlatmak gerekir ki, bu imkânlar boş yere kabul edilebilir. Gelin kendisini süslemelidir.

Şu örneği düşünün: Yoksul bir kıza, büyük bir kralın oğluyla evlenmesi teklif edilir. Kadın meteliksizdir ve düğüne hazırlanmak için para bulma imkânı yoktur. Elinde sadece paçavralar vardır ve uygun giysi olmadan kralın huzuruna kabul edilmesi mümkün değildir. Kralın oğlu, büyük sevgisinden ötürü, düğün gününde giymesi için güzel bir giysi ve takılar alması için gerekeni ona verir. Ancak kız, düğün hazırlığı için bu sağlanan imkânla hiçbir şey yapmaz; parayı kendi zevkleri için harcar. Uygun giysisi olmadan düğüne gelmesi, bu yüce krala ve oğluna bir hakarettir. Giysiyi edinme yetisi ona lütufla verilmişti, ancak o bu imkânı boş yere

kabul etti. Kendini düğün için hazırlamadı.

Eğer kendisine verileni düğün giysisini satın almak için kullansaydı, o zaman kralın oğlu ile övünürdü. “Bana bu düğün giysisini O giydirdi” diye beyan ederdi. O’nun lütfu armağanı sayesinde kendisini süsleyebilir ve giydirebilirdi. Bu tamamen O’nun sağladığı bir imkân olurdu. Bununla birlikte, giysiyi satın alıp üzerine giyerek kendini hazır hale getirmesi gerekirdi.

Bu örnek, Güvey’imizin dönüşü için yaptığımız hazırlıkla yakından ilişkilidir. Yuhanna gördüğü ve duyduğu sahneyi şöyle tanımlar:

“Sevinelim, coşalım!

O’nu yüceltelim!

Çünkü Kuzu’nun düğünü başlıyor,

Gelini hazırlandı.

Giymesi için ona temiz ve parlak

İnce keten giysiler verildi.

İnce keten kutsalların adil işlerini simgeler.”

(Vahiy 19:7-8)

8. ayetteki “adil işler” için kullanılan Grekçe kelime *dikaioma*’dır. Strong’un sözlüğü bu kelimeyi “doğru eylemler” olarak tanımlar. Vine’in sözlüğüne göre ise bu kelime, “bir adalet eylemi, doğruluğun somut bir ifadesi” anlamına gelir. Tanrı, adil işler üretmemiz için bize lütfunu vermiştir. Kutsal Yazılar’a göre, düğün şöleni için kuşanmamız gereken beyaz giysileri bu işler “satın alır”. Peki, O’nun lütfunu boş yere mi kabul ettik? Eğer adil işlerimiz düğün giysilerimizi oluşturuyorsa, o zaman birçoğumuz neredeyse çıplak bulunacağız! Batı kilisesindeki çoğu kişinin bir düğün giysisini bırakın, mini etek yapacak kadar bile işi yok! Bu durum yine Yakup’un o cesur ifadesini açıklar ve doğrular: “Ey akılsız adam, eylem olmadan imanın yararsız olduğuna kanıt mı

istiyorsun?” (Yakup 2:20). Modern Batı kilisesinde bu gerçeği nasıl gözden kaçırdık?

Yakup gerçek imanı örnekleyen iki örnek sunar. Şöyle der: “Atamız İbrahim, oğlu İshak’ı sunağın üzerinde Tanrı’ya adama eylemiyle aklanmadı mı?” Birisi şöyle diyebilir: “İmanla aklandığımızı sanıyordum.” Evet, öyle. Ancak yirminci yüzyılın son döneminde Batı dünyasında öğretilen “iman” ve “lütuf” ile değil. Karşılık gelen eylemler (işler) yoksa iman gerçek değildir ve O’nun lütfu olmadan bu eylemler olamazdı. Yakup devam eder:

“Görüyorsunuz, onun imanı eylemleriyle birlikte etkindi; imanı eylemleriyle tamamlandı. Böylelikle, ‘İbrahim Tanrı’ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı’ diyen Kutsal Yazı yerine gelmiş oldu. İbrahim’e de Tanrı’nın dostu dendi. Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır.” (Yakup 2:21-24)

İkinci örnekte Yakup şöyle yazar: “Aynı biçimde, ulakları konuk edip değişik bir yoldan geri gönderen fahişe Rahav da bu eylemiyle aklanmadı mı? Ruhsuz beden nasıl ölüyse, eylemsiz iman da ölüdür” (Yakup 2:25–26).

İman, eylemlerle desteklenmedikçe gerçek anlamda iman değildir. Laodikya kilisesinin yaptığı gibi iman ettiğimizi beyan edebiliriz, ancak bu imanı doğrulayacak ateşli eylemlerimiz var mı?

İsa’nın “on kız benzetmesi”nden hemen sonra anlattığı iki benzetmeyi ele alalım. On kız benzetmesindeki kilit noktayı hatırlayın: Akılsız olanlar tüm yaşamlarını vermemişlerdi, yine de İsa’ya “Rab” diyorlardı. Sonunda düğüne kabul edilmediler.

Bir sonraki benzetme, uzun bir yolculuğa çıkan zengin bir adam hakkındadır. Bu zengin adam İsa’yı temsil eder. Kölelerini çağırır ve o yokken kendisi adına yatırım yapmaları için onlara para verdi. Yeteneklerine göre her birine farklı miktarlar verip ayırdı. Kölelerin ikisi gayretle çalıştı ve kendilerine verileni ikiye

katladı. En az miktar verilen üçüncüsü ise, efendisinin parasını korumak için toprağa gömüp sakladı. Kendisine emanet edileni kullanmadı; onu boş yere kabul etti.

Uzun bir süre sonra efendileri yolculuktan döndü ve yaptıklarının hesabını vermeleri için onları çağırdı. Efendi, kendilerine emanet edilen miktarlar üzerinde gayretle çalışan ilk ikisini övdü ve ödüllendirdi. En azı alıp saklayan köle ise şöyle dedi: “Efendim, senin sert bir adam olduğuna, ekmediğin yerden biçtiğini biliyordum; bu yüzden korktum ve parayı toprağa gizledim. İşte al parayı” (yazarın serbest çevirisi). Efendi ise şu karşılığı verdi: “Kötü ve tembel köle!” (Matta 25:26).

Efendi “köle” diyor. Putperest, yabancı veya düşman kelimesini kullanmıyor. O’nun lütfunu almamış olanlar düşmandır (Romalılar 5:10). Kurtulmamış olanlar yabancıdır (Efesliler 2:19). Tanrı’ya inanmayanlar ise putperesttir. Bu adam bunlardan biri olarak değil, efendinin kölesi olarak anılıyor. İsa sonra şu noktayı herkese açıklar: “Çünkü kimde varsa, ona daha çok verilecek ve o bolluk içinde olacak. Ama kimde yoksa, kendisinde olan da elinden alınacak” (Matta 25:29).

Efendinin her üç köle üzerindeki yargısı, her birinin kendisine emanet edileni nasıl kullandığıyla ilgiliydi. Yargının, efendinin varlığına inanıp inanmamalarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Elbette üçüncü köle efendisinin varlığına inanıyordu, çünkü ondan emanet almıştı. Ayrıca efendisinin geri döneceğini de biliyordu, çünkü parayı saklamıştı. Ancak, efendisinin dönüşünü erteleyen bir tavırla yaşadı. Zamanı iyi kullanmadı; hiçbir doğru eylemi yoktu. Efendi, bu tembel köle hakkında şu yargıyı verdi: “Şu yararsız köleyi dışarıya, karanlığa atın. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır” (Matta 25:30).

Bu benzetme giysi edinmek üzerinden değil de parayı işletmek üzerinden gelişe de, aynı ilke geçerlidir: itaat eylemlerinden

yoksun olmak. Tembel köle hakkında verilen yargı, İsa'nın Laodikya kilisesini uyardığı yargıyla örtüşür. Onlar çıplaktı çünkü işleri (O'nun varlığına olan inançları değil) ılıktı.

İsa'nın bir sonraki benzetmesi, tüm ulusları yargılayacağı Son Yargı hakkındadır. Bir çobanın koyunları keçilerden ayırması gibi onları birbirinden ayıracaktır.

“O zaman Kral, sağındaki kişilere, ‘Sizler, Babam’ın kutsadıkları, gelin!’ diyecek. ‘Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın! Çünkü acıkmıştım, bana yiyecek verdiniz; susamıştım, bana içecek verdiniz; yabancıydım, beni içeri aldınız. Çıplaktım, beni giydirdiniz; hastaydım, benimle ilgilendiniz; zindandaydım, yanıma geldiniz.’ O vakit doğru kişiler O’na şu karşılığı verecek: ‘Ya Rab, seni ne zaman aç görüp doyurduk, susuz görüp su verdik? Ne zaman seni yabancı görüp içeri aldık, ya da çıplak görüp giydirdik? Seni ne zaman hasta ya da zindanda görüp yanına geldik?’ Kral da onları şöyle yanıtlayacak: ‘Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz.’” (Matta 25:34-40)

İsa burada sadece fiziksel olarak çıplak, hasta, aç veya zindanda olanlara hitap etmiyor; aynı zamanda ruhsal olarak zayıf olanlardan da bahsediyor. İsa, hizmetinin en büyük kısmında ruhsal olarak yoksul insanlarla ilgilendi. Ruhsal olarak aç olanlara yiyecek verdi (Matta 5:6). Ruhsal olarak susamış olanlara içecek verdi (Yuhanna 4:10). Hasta ve zindanda olanlara ise İsa şöyle der:

“Rab’bin Ruhü üzerimdedir.
Çünkü O beni yoksullara Müjde’yi iletmek için meshetti.
Tutsaklara serbest bırakılacaklarını,
Körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için,
Ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak

Ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için
Beni gönderdi.”
(Luka 4:18)

Eğer İsa bu benzetmede sadece fiziksel işlere atıfta bulunsaydı, o zaman on iki elçi kiliseye şöyle demezdi: “Tanrı'nın sözünü yayma işini bırakıp maddi işlerle uğraşmamız doğru olmaz” (Elçilerin İşleri 6:2). Bu, fiziksel olarak yoksul veya zayıf olanlarla ilgilenmenin önemini küçümsemek anlamına gelmez; her ikisi de önemlidir.

Asıl mesele, İsa'nın işlerini yapmaktır. İsa bizim Öğretmenimiz ve Rabbimiz'dir; ancak O hizmet edilmek ya da hayatını zevk içinde yaşamak için gelmedi. O, hizmet etmek ve canını birçokları için fidiye olarak vermek için geldi (Matta 20:28)! Benzetmede ödüllendirilen kutsallar, hayatlarını İsa'nın yerine hizmet etmeye adanarlardı. Onların işleri ılık değil, ateş gibi sıcaktı.

“Sonra solundakilere şöyle diyecek: ‘Ey lanetliler, çekilin önümden! İblis’le melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe gidin! Çünkü acıkmıştım, bana yiyecek vermediniz; susamıştım, bana içecek vermediniz; yabancıydım, beni içeri almadınız; çıplaktım, beni giydirmediniz; hastaydım, zindandaydım, benimle ilgilenmediniz.’ O vakit onlar da şöyle karşılık verecekler: ‘Ya Rab, seni ne zaman aç, susuz, yabancı, çıplak, hasta ya da zindanda gördük de yardım etmedik?’ Kral da onlara şu yanıtı verecek: ‘Size doğrusunu söyleyeyim, mademki bu en basit kardeşlerimden biri için bunu yapmadınız, benim için de yapmamış oldunuz.’ Bunlar sonsuz azaba, doğrular ise sonsuz yaşama gidecekler.”
(Matta 25:41-46)

Bu benzetmede, iki grup arasındaki tek fark ne yaptıkları ve ne yapmadıklarıdır. Başka bir deyişle, tek fark işleridir/eylemleridir.

Ödüllendirilenler, kendilerine verilen lütuf doğrultusunda hareket etmiş ve ortaya doğruluk meyveleri (eylemleri) üretmişlerdir. Mahkûm olanlar ise iki kesimden oluşuyordu: putperestler ve hizmetkâr olup da aldıkları lütuf ile hiçbir şey yapmayanlar. Bunlar doğruluk eylemleri üretmediler; Tanrı'nın lütfunu boş yere kabul ettiler.

Bazen Amerika'daki büyük topluluklara sorular soruyorum ve yüreğimi paralayan yanıtlar alıyorum. Örneğin, tüm bekâr annelerin ayağa kalkmasını rica ediyorum —ki sayıları hayli fazladır— ve onlara şunu soruyorum: “Bir Pazar hizmetinden sonra kilisedeki insanlar size ne sıklıkla gelip şu davette bulundu: ‘Bugün çocuklarınızla birlikte yemeğe bize gelir misiniz? Çocuklarınızın bir babası olmadığını ve Tanrı'dan korkan bir baba örneği görmeye ihtiyaçları olduğunu biliyoruz.’” Yaklaşık bin kişilik bir toplulukta alınan en olumlu yanıt sadece iki kişi olmuştur.

Devam ediyorum: “Eğer çamaşır makineniz veya başka bir gerekli aletiniz bozulursa, bu kilisedeki ailelerden birini arayıp yardım istersiniz ve o gün kardeşler size yardım teklif eder, değil mi?” Bana şaşkınlıkla bakıyorlar, bazılarının gözleri doluyor, çünkü hayatlarını etkileyen baskılara parmak basıyorum. Yine olumlu bir tepki yok. Diğer temel ilgi sorularına da aynı yanıtı alıyorum.

İnsanlara bu tür bir ilginin sadece pastörlerinin sorumluluğu olmadığını vurguluyorum. Onların sorumluluğu, “kutsalları hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek üzere donatmaktır” (Efesliler 4:12).

Sonra konuyu değiştirip tüm topluluğa soruyorum: “Kaçınız hapisane hizmetinde görev alıyor?” Büyük bir topluluktan beş ila sekiz kişi yanıt verebiliyor. “Kaçınız hastaneleri ve huzurevlerini ziyaret ediyor?” diye sorduğumda aynı yanıtı alıyorum. “Kaçınız insanlara Tanrı'nın Sözü'nü ulaştırmak için sokak ekipleriyle dışarı çıkıyor?” dediğimde yine aynı yanıtı alıyorum. Bu kadar

düşük tepki alınmasının nedeni, çoğu topluluğun yüzde 80'inin temelde kendileri ve çekirdek aileleri için yaşıyor olmasıdır. Ama imansızlar da böyle yapıyor!

Öte yandan, yanıt vermeyenlerin neredeyse tamamı bir mucize hizmetine veya kendilerine iş hayatında başarı ya da gösterişli bir hizmet vaat eden bir "peygamberin" toplantısına katılırdı. Bir "iki kat meshetme" hizmeti veya bir yenilenme toplantısı için kilometrelerce yol giderler. Neden? Büyük olasılıkla İsa'ya daha etkili hizmet etmek için değil, kendileri için nasıl bir yarar sağlayacaklarını öğrenmek için.

Geçenlerde popüler bir televizyon müjdecisinin dev bir kalabalığa "meshetme" üzerine ders verişini izledim. İnsanlar dikkatle dinlerken o da bunun bedelini anlatıyordu. Tanrı'nın gücüne duydukları tutkuyu fark etmek zor değildi. Bazıları ayağa kalkmış, gözlerinde bir ateşle ona bakıyordu.

Ancak ruhumda bir keder hissettim ve bir adamın müjdecinin eline bir çek tutuşturmasıyla bu hissim doğrulandı. Bu bir "sunu"ydü. Elçilerin İşleri kitabında, meshetme gücü karşılığında kendisine maddi bir hediye teklif edilen Petrus'u düşündüm. Müjdecinin çeki adama geri verdiğini görünce rahatladım.

Hemen dua etmek için tenha bir yere çekildim. "Rab," diye sordum, "bir keder hissettim. Nedenini bildiğimi sanıyorum ama bunu bana açıklamamı rica ediyorum."

O'nun o sakin ve ince sesi yüreğimde konuştu: "John, benim gücüme tutkuları var ama yanlış nedenlerle. Güç, insanlara kendilerini önemli hissettirebilir. Onlara yetki verir, onları onaylar veya onlara zenginlik getirir. Onlar bunu hizmet etmek için değil, başarılı olmak için arzuluyorlar."

İsa'nın Yargı Günü'nde önündeki kalabalığa söylediği sözler zihnimde çaktı. İsa'nın adıyla mucizeler yaptıkları, cinleri kovdukları ve peygamberlik ettikleri gerçeğiyle O'nun Rab olduğunu kabul

etmişlerdi. O ise onlara dönüp şöyle dedi: “Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!” (Matta 7:21-23).

Rab devam etti: “John, onlar ‘Ya Rab, ya Rab, Senin adınla hapistekileri ziyaret ettik, Senin adınla açları doyurduk ve çıplakları giydirdik’ demediler.”

Aklım başıma gelmiş bir halde onayladım: “Hayır, demediler.”

Buradan bakınca, kilisenin büyük bir kısmını oluşturan iki grup insan görebiliyorum. İki gruptan daha büyük olanı, kiliseye gelir ama dünyada başarı peşinde koşarak yaşar. Diğer grup ise kiliseye gelir ama hizmette başarı peşinde koşar. Çok daha küçük olan bu grup, saf yüreklerle O’nun halkına hizmet ederek ve kaybolmuşlara ulaşarak İsa’yı memnun etmek için tutkuyla yananlardan oluşur!

Ey dostlar, Batı kilisemizin tehlikeli yollarını görebiliyor musunuz? Birçoğu kiliselerimize katılıyor, haftada bir veya iki kez vaaz dinliyor, sonra haftanın geri kalanında kendileri için yaşamaya gidiyorsa, ne tür giysilere sahipler? Bu “imanlıları” belirli zamanlar dışındaki bir hizmete çekmenin neredeyse tek yolu, onları bencilce işlerine yarayacak bir bereketle cezbetmektir. En iyi enerjilerini ve çabalarını kendi ödülleri ve kazançları peşinde harcarlar. Çoğu ne söylenmesi gerektiğini bilir ve nazik görünür, ancak Efendi için yaşamıyorlar. Kendilerine verilen lütfun hesabını vermeye çağrıldıkları Yargı Günü’nde ne yapacaklar? Çıplak mı kalacaklar, yoksa adil işlerle mi giyinmiş olacaklar?

Pavlus şöyle yakarıyor:

“Bunun için, ister bedende yaşayalım ister bedenden uzak olalım, amacımız Rab’bi hoşnut etmektir. Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih’in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız. Rab’den korkmanın ne demek olduğunu bildiğimizden insanları ikna etmeye çalışıyoruz.” (2. Korintliler 5:9-11)

Rab'den korkmanın ne demek olduğunu hiç düşündük mü? O'nun yargısı hakkındaki basit görüşlerimizle O'nun kutsallığıyla alay mı ediyoruz? Sağlam olmayan boş sözlere mi güvendik? Bu bizi, İsa'nın ılık olanlara O'ndan satın almalarını söylediği üçüncü şeye getiriyor.

GÖZLER İÇİN MERHEM

İsa, kiliseye arıtılmış altın ve beyaz giysiler almalarını söyledikten sonra, görebilmeleri için O'ndan merhem satın almalarını salık verdi. Bu merhem, çeşitli bileşenlerden oluşan ve tıbbi amaçlarla göz kapaklarına uygulanan bir göz merhemiydi. Laodikya'daki tıp fakültesi bu merhemle meşhurdu.

Şehir halkı göz merhemi konusuna aşına olduğu için, İsa bu benzetmeyi kilisenin ruhsal körlükten kurtulmak için şifaya ihtiyacı olduğu gerçeğini vurgulamak amacıyla kullandı. Bu tarihsel bir kilise olsa da, mesajı peygamberlik niteliğinde bir uygulama içerir. Birçok uzman, bunun özellikle O'nun dönüşünden hemen önceki zaman dilimi, yani bizim günümüz için geçerli olduğuna inanır. Kilise gördüğünü iddia eder, ancak İsa gerçeği teşhis eder ve şöyle der: “Zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun.”

Pavlus imanlılara şöyle yazar: “Yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum” (Efesliler 1:18). Aydınlanmak, net bir şekilde görmektir. Olayları İsa'nın gördüğü şekilde görmeli veya algılamalıyız. Bunu ancak O'nun huzurunda zaman geçirerek, Sözü'nü işiterek ve O'na hizmet ederek yapabiliriz.

Bu genel ilke dünyevi liderler için de geçerlidir. Bir liderin algılarını, ona hizmet ederek ve onunla zaman geçirerek öğrenirsiniz. Eşim, hizmet ekibimizdeki diğer herkesten daha fazla benimle zaman geçirdi. O, Tanrı yolunda yürüyen bir kadındır; eşim olmaktan ve Tanrı'nın bana verdiği yetki altında

hizmet etmekten mutluluk duyar. Ekibimdeki en çalışkan kişidir. Yokluğumda karar verilmesi gereken sayısız olay oldu ve o, her seferinde doğru yönlendirmeyi yapabildi.

Musa, kendi dönemindeki herkesten daha fazla Tanrı'nın huzurunda zaman geçirdi: "Musa öldüğünde yüz yirmi yaşındaydı; ne gözleri zayıflamıştı, ne de gücü tükenmişti" (Yasa'nın Tekrarı 34:7). Ayrıca Tanrı'ya hizmet etmekten herkesten daha çok zevk alıyordu ve Tanrı ona "Sadık kulum" diyordu (Çölde Sayım 12:7).

İsrail halkı ise aksine, Tanrı'nın huzuru için tutku duymuyordu; onlar sadece O'nun bereketlerini arzuluyorlardı. Sadece yarar göreceklarını bildiklerinde O'na hizmet ediyorlardı. Bu yüzden olayları Tanrı'nın gördüğü gibi göremiyorlardı.

Hatalı algıları nedeniyle defalarca azarlandılar. Bu sorun, casusları vaat edilen topraklara girdiğinde doruğa ulaştı. Geri döndüklerinde, on casus topluluğa şunları söyledi: "Onların yanında kendimizi çekirge gibi hissettik, onlara da öyle göründük" (Çölde Sayım 13:33).

Kalev ve Yeşu ise durumu farklı gördü. Halka şöyle bildirdiler: "Ancak RAB'be karşı gelmeyin. Orada yaşayan halktan korkmayın. Onları ekmek yer gibi yiyip bitireceğiz. Koruyucuları onları bırakıp gitti. Ama RAB bizimledir. Onlardan korkmayın!" (Çölde Sayım 14:9). Bu adamların durumu görüş şekli neden bu kadar farklıydı? Yeşu, Tanrı ile zaman geçirmek için büyük bir tutku duyuyordu. Tanrı dağında O'na izin verildiği ölçüde yaklaşan Yeşu'ydu (Mısır'dan Çıkış 24:13).

Daha sonra, tapınma çadırı kurulmadan önce Musa, ordugahın uzağında bir çadır kurdu ve ona "Buluşma Çadırı" adını verdi. Eğer biri Rab'be danışmak isterse, ordugahın dışındaki buluşma çadırına gitmesi talimatı verilmişti. Musa dışında, Yeşu'dan başka oraya giren birinin adı geçmez. Musa

buluşma yerine gittiğinde, tüm halk kendi çadırlarının kapısında durur ve uzaktan tapınırlardı. Tanrı'yı aradığı için Musa'ya saygı duyuyorlardı ama yakına gitmiyorlardı; çünkü o zaman yürekleri ifşa olacaktı. Ancak Kutsal Yazılar, Musa ordugaha döndüğünde "genç yardımcısı Nun oğlu Yeşu çadırdan çıkmadığını" kaydeder (Mısır'dan Çıkış 33:7–11).

Burada iki şey belirgindir. Birincisi, Yeşu'nun Tanrı'nın huzuru için yoğun bir tutkusu vardı. Musa buluşma yerinden ayrıldıktan sonra bile Yeşu orada kalıyordu. İkincisi, Yeşu Musa'nın yardımcısıydı. O da Rab'bin sadık bir hizmetkârıydı; işleri imanılla örtüşüyordu. Yeşu'nun görüşü netti; çünkü Tanrı ile vakit geçiriyor ve hizmet ederek doğruluk işleri ortaya koyuyordu.

Bugün bazı insanlar "dua odalarında" saatler geçiriyorlar ama hizmet etmiyorlar. Körlükleri yüzünden kiliselerinde her zaman karışıklık çıkarıyorlar. Bunlar, krallıkta gerçek meyve vermeyen "hiper-ruhsal" insanlardır. Kördürler çünkü hizmet etmezler. Halbuki Tanrı'nın yolu hem Rab ile zaman geçirmeyi hem de hizmet etmeyi gerektirir.

Musa'nın görüşü ne kadar doğruysa, Yeşu'nunki de öyleydi. Her iki adam da Tanrı ile zaman geçiriyordu ve doğruluk eylemleri üreten hizmetkârlardı. İsrail halkı kendilerini çekirge olarak gördü ve düşmanın da kendilerini öyle gördüğünü söyledi. Yeşu ve Kalev ise düşmanın korumasının ve gücünün gittiğini bildirdi. Kim doğruyu gördü? Kırk yıl sonra Yeşu aynı topraklara iki casus gönderdiğinde, oranın sakinlerinden biri casuslara şöyle dedi:

"Çünkü Mısır'dan çıktığınızda RAB'bin Kızıldeniz'i önünüzde nasıl kurduğunu, Şeria Irmağı'nın ötesindeki Amorlu iki krala -Sihon ve Og'a- neler yaptığınızı, onları nasıl yok ettiğinizi duyduk. Bunları duyduğumuzda korkudan dizlerimizin

bağı çözüldü. Sizin korkunuzdan kimsede derman kalmadı. Çünkü Tanrınız RAB hem yukarıda göklerde, hem de aşağıda yeryüzünde Tanrı'dır." (Yeşu 2:10-11)

Yeşu olayları doğru görmüştü, oysa diğer liderlerin algıları tamamen hatalıydı. Bu durum, efendisinin lütfunu boş yere kabul eden tembel kölenin durumuyla örtüşmektedir. Efendisi döndüğünde, köle onu hiçbir şey vermeden bir şeyler bekleyen sert bir adam olarak görüyordu. Algısı tamamen yanlıştı. Büyük olasılıkla, efendisinin kendisinden istediği işleri yapmaktan kaçındığı süre uzadıkça, bu hatalı algıları daha da güçlenmişti.

Daha önce tartıştığımız gibi, bugün kilisede görüşleri bulanık olan iki grup insan vardır; İsa'nın gördüğü gibi görmezler. İlk grup, Tanrı'yı gerektiği gibi aramayanları içerir. Tanrı'yı arayan ve gökten bir mesaj getiren vaize saygı duyarlar. Yine de İsa ile buluşmak için ordugâhın dışına çıkmamışlardır. "Ordugahtan dışarıya çıkıp yanına gidelim" (İbraniler 13:13) teşviğine kulak vermemişlerdir. İşleri ılıktır.

İkinci grup ise İsa'yı arayan ama hizmet etmeyenleri içerir. O'nu, kendileri için yapabileceği şeyler için ararlar. Açıkça söylemek gerekirse, genellikle Tanrı'dan korkan pastörlerin başına diğer herkesten daha fazla bela açanlar bunlardır! "Dini" veya "ruhsal" davranışları vardır ama işleri ılıktır.

Ey Tanrı'nın halkı, kilisede ferahlamaya veya yenilenmeye ihtiyacımız yok. Bizim **reforma** ihtiyacımız var! Yenilenme, halihazırda sahip olduğumuz şeyi tazeler. Reform ise algılama ve yaşama biçimimizin tamamen değişmesini talep eder. Çok uzun süreden beri kiliseyi ılık bir duruma sürükleyen sahte bir lütfu inandık. Hatalı olan bir şeyi o kadar uzun süre öğretebilirsiniz ki, sonunda onun gerçek olduğuna inanmaya başlarsınız. Sonra gerçek dile getirildiğinde, onu aşırılık veya hata olarak

adlandırarak reddedersiniz. Yenilenme veya uyanış sadece hatalı algıları güçlendirecektir. Gözlerimizin, O'nun gördüğü gibi görmek için açılmasına ihtiyacımız var! Mezmur yazarının dediği gibi: "Senin ışığınla aydınlanırsın" (Mezmur 36:9).

BÖLÜM 12

BEN SEVDİKLERİMİ...

Eğer O döndüğünde İsa gibi olacaksak, birimizin değişmesi gerekecektir.

Önceki bölümde öğrendiğimiz gibi, İsa Laodikya Kilisesine O'ndan ateşte arıtılmış altın, beyaz giysiler ve gözleri için merhem satın almalarını söyler. Ardından şöyle der: “Ben sevdiğilerimi azarlayıp terbiye ederim” (Vahiy 3:19).

O, sevgisinden dolayı bizi azarlar ve terbiye eder. İbraniler kitabının yazarı bu konuyu şöyle detaylandırır:

“Size oğullar diye seslenen şu öğüdü de unuttunuz: ‘Oğlum, Rab’bin terbiye edişini hafife alma, Rab seni azarlayınca cesaretini yitirme. Çünkü Rab sevdiğini terbiye eder, Oğulluğa kabul ettiği herkesi cezalandırır.’” (İbraniler 12:5-6)

Terbiye etmek, “düzeltmek veya disiplin vermek” anlamına gelir. “Cezalandırmak” için kullanılan Grekçe kelime ise *mastigoo* olup “kırbaçlamak” anlamına gelir. Bu kelime Yeni Antlaşma’da

sadece yedi kez geçer. Diğer tüm yerlerde bu kelime, fiziksel olarak bir kırbaçla dövmek anlamında kullanılır. Babamız kesinlikle fiziksel bir kırbaç kullanmaz; ancak O'nun terbiyesi sert olabilir. Bu yüzden yazar bize bunu küçümsemememizi söyler. Zaman zaman O'nun terbiye sürecinden geçerken, içimde hissettiğim acıdan ölecekmişim gibi hissettim; ama buna boyun eğmek her zaman benim iyiliğimle sonuçlandı ve yüreğimde taze bir kutsallık alevi tutuşturdu.

TANRI'NİN ÇOCUKLARI

Tanrı'nın en adanmış çocukları bile terbiyeye ihtiyaç duyar. Tanrı başkalarının hataları veya günahları içinde terbiye görmeden devam etmesine izin verse de, kendi oğulları ve kızları için buna izin vermeyecektir. Tıpkı bilge ve iyi bir babanın, başkalarının çocuklarında görmezden gelebileceği kusurları kendi çocuklarında asla görmezden gelmeyeceği gibi, Rab de çocuklarının kendilerini mahvedecek yollarda devam etmesine müsaade etmeyecektir.

Bir azar işitmeden günah işlemenize izin verilmesi, Tanrı'dan uzaklaşmış olmanın korkutucu bir işaretidir. Kutsal Yazılar açıkça belirtir ki; O'nun terbiyesinden yoksun olanlar öz evlat değil, yasadışı çocuklardır. O'na "Baba" diyebilirler ama O'nun üzerindeki iddiaları sahte bir dönüşümden kaynaklanmaktadır.

Tanrı'nın yüreğinden kopup gelen sert mesajlar vaaz ettikten sonra birbirine tamamen zıt iki tepki duyduğum olmuştur. Çoğu zaman bir kişi Baba'dan gelen azarlamayı kabul ederken, diğeri Tanrı'nın gerçek bir çocuğu olmadığı için neredeyse hiç etkilenmemiştir. Bir keresinde bu durum bir aile içinde yaşandı. Bir Pazar sabahı başkaldırı üzerine oldukça düşündürücü bir mesaj vaaz ettikten sonra, kapanışta topluluğun yarısından fazlası tövbe çağrısına yanıt verdi. Hizmetin ardından pastör ve

eşi beni bir kilise üyesinin evine öğle yemeğine götürdü. Evin hanımı, Tanrı'nın hizmet sırasında Sözü aracılığıyla kendisini nasıl terbiye ettiğini anlatmadan duramıyordu. Yüzü, Rab'in Sözü ile aydınlandığının kanıtıydı. Kutsal Ruh onunla güçlü bir şekilde ilgilenmişti. Ancak konuşmanın bir yerinde şaşkın bir tonla bana şöyle dedi: "Kızım hizmetten sonra bana, 'O adam çok bağırıyordu ve mesajı hiçbir anlam ifade etmiyordu' dedi."

Eve ilk girdiğimde kızın gerçekten kurtulmamış olduğunu sezmiştim. Annesinin bu sözü sadece algıladığım şeyi doğruladı. Rab'bi derinden seven anne, o sabah katılanların çoğunluğu gibi disiplin altına girmişti. Ancak hizmette hemen yanında oturan kızı, hayatında bariz bir itaatsizlik olmasına rağmen hiç etkilenmemişti. Kızın o öğleden sonraki ifadeleri ve davranışları, onun Tanrı'nın gerçek bir çocuğu olmadığını teyit ediyordu. Yine de kızı Hristiyan olup olmadığını sorsaydım, "Evet" derdi.

Tanrı kendine ait olanları terbiye eder. O'nun ilk arzusu, bu kadın örneğinde olduğu gibi, Sözü aracılığıyla bizimle sert bir şekilde konuşmaktır. Ancak dinlemiyorsak, terbiyeyi sağlamak için zorluk ve sıkıntıları kullanacaktır. Mezmurların yazarı şöyle beyan eder:

"Acı çekmeden önce yoldan sapardım,
Ama şimdi sözüne uyuyorum...
Biliyorum, ya RAB, hükümlerin adildir;
Bana acı çektirirken bile sadıksın." (Mezmur 119:67, 75)

Pavlus, Baba'nın terbiyesiyle ilgili şöyle der: "İşte bu yüzden birçoğunuz zayıf ve hastadır, bazılarınız da ölmüştür. Kendimizi doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık. Dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye Rab bizi yargılayıp terbiye ediyor" (1. Korintliler 11:30-32).

Tanrı, O'nun terbiye edici sözlerine kulak vermemizi tercih

eder; ancak bizi nasıl terbiye ederse etsin, bu yöntemlerin hiçbiri o an için hoş değildir. İbraniler kitabının yazarı bunu doğrular: “Terbiye edilmek başlangıçta hiç tatlı gelmez, acı gelir” (12:11). Tanrı, bizim konforumuzdan ziyade durumumuzla (ruhani sağlığımızla) ilgilenir. Yazar, Tanrı’nın bizi “kutsallığına ortak olalım diye bizi kendi yararımıza terbiye ettiğini” belirtir (12:10). Kutsallaşmamız, O’nun terbiyesinin tek amacıdır.

Yazar devam eder: “Bunun için sarkık ellerinizi kaldırın, bükük dizlerinizi doğrultun, ayaklarınız için düz yollar yapın. Öyle ki, kötürüm olan parça eklemenden çıkmasın, tersine şifa bulsun” (İbraniler 12:12–13). Eller; hizmeti veya Rab yolunda ortaya koyduğumuz eylemleri simgeler. Dizler ise yürüyüşümüzü, yani yaşam tarzımızı ifade eder. İsa, uyarıcı ve terbiye edici sözleriyle Laodikya Kilisesini zayıflatmıyordu. Aksine, onlara ateşlerini yeniden alevlendirecek olan şeyi veriyordu. Kendi kutsallığına ortak olabilsinler diye onlara terbiye veriyordu. Elbette bu, ancak O’nun terbiyesini kabul ederlerse gerçekleşebilirdi.

Neden kilisedeki zayıfları güçlendirmekten geri durur olduk? Neden İsa’nın yaptığı gibi mesajlar vermiyoruz? Neden Batı kiliselerimizde verilen ve yazılan mesajların çoğu; gerçeğin yüzümüze vurulmasına çaresizce ihtiyaç duyduğumuz bir dönemde sadece barış, refah ve mutluluk üzerine? Tanrı, ılık bir halka karşı mesajlarını yumuşatan dönemin peygamberleri hakkında Yeremya aracılığıyla şöyle der:

“Ama meclisimde dursalardı,
Sözlerimi halkıma bildirir,
Onları kötü yollarından ve davranışlarından döndürürlerdi.”
(Yeremya 23:22)

İçinde yaşadığımız kuşağı kutsal Tanrı ile yüzleşmeye hazırlamak için yürekleri doğruluğa mı yönlendiriyoruz, yoksa

Tanrı yoluna dönme çağrısı yapmayan sözlerle sadece kulakları mı okşuyoruz?

BARIŞ SAĞLAMAK MI BARIŞI KORUMAK MI?

İbraniler’de okumaya devam ediyoruz: “Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab’bi göremeyecek. Dikkat edin, kimse Tanrı’nın lütfundan yoksun kalmasın” (İbraniler 12:14–15). Yazarın beyan ettiği ilk şey, herkesle barış içinde yaşamayı amaçlamaktır.

İsa hiçbir zaman “Ne mutlu barışı koruyanlara!” demedi; “Ne mutlu barışı sağlayanlara!” dedi (Matta 5:9).

“Arada bir fark var mı?” diye sorabilirsiniz.

Kesinlikle! Barışı koruyan, barışı her ne pahasına olursa olsun sürdürür. Bu nedenle, bir çatışmadan kaçınmak için gerçekten ödün verir. Dolayısıyla, barışı koruyan kişi, İsa’nın Vahiy kitabındaki kiliselerin çoğuna yaptığı gibi aksine, Tanrı yolunda bir değişim gerektiğinde Tanrı’nın yüreğinden gelen o sözleri dile getirmez. Böylece insanlar, tanrısal bir değişime ihtiyaçları olduğu halde mevcut durumlarında rahat kalmaya devam ederler.

Öte yandan, barışı sağlayan gerçek barışın peşindedir ve gerekirse, gerçek barışı sağlamak için gerçeğe veya doğrulukla ödün vermeden yüzleşir. Barışı sağlayan kişi doğruluğu sever ve günahattan nefret eder. Geri adım atmaz. Günahı tam olarak olduğu gibi adlandırır: bir hata veya zayıflık değil, günah. Günaha duyduğu nefret, Tanrı’ya ve insanlara olan sevgisinden doğar. Asıl arzusu, insanları neyin mutlu ettiğini değil, onlar için neyin en iyisi olduğunu görmektir. Popüler olmak veya insanları memnun etmekten ziyade, onlara neyin yardım edeceğiyle ilgilenir. Kişisel kazanç peşinde değildir. Gerçek merhamet ve adaletten zevk alır. Kutsallığı sever; yüreği bunun için yanar, çünkü yüreği Tanrı için yanar!

KUTSALLIK YOLUNDA ZAYIFLARI DESTEKLEMEK

Yazar, okuyucuları kutsal olmaya gayret etmeleri için teşvik eder ve ekler: “Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab’bi göremeyecek.” Daha önce, İsrail halkının Tanrı’ya yaklaşma arzusunu beyan ettiklerini, ancak bu arzunun gerçekte var olmadığını öğrenmiştik. Bu onların gerçek isteği değil, sadece niyetleriydi. Musa’nın yaptığı gibi Tanrı’ya yaklaşamadılar; çünkü Mısır’ın onlara aşılacağı arzuları söküp atmadılar. Tanrı’ya yaklaşmak, yüzleşmek istemedikleri kirliliklerini açığa çıkaracaktı.

İbraniler kitabının yazarı, Tanrı’nın çağlar boyunca halkına söylediği şeyi aydınlatır. Yeşaya da benzer şekilde şöyle yazar: “Gevşek elleri güçlendirin, pekiştirin çözülen dizleri” (Yeşaya 35:3).

Eller ve dizler güçlendirildikten sonra, Eski Antlaşma peygamberi körlerin gözlerinin açılacağını ve sağırların kulaklarının işiteceğini ilan eder. Çöl verimli bir toprağa dönüşecektir; bunların hepsi Tanrı halkının kutsallıkta yürümek için güçlenmesi sayesinde olacaktır! Yeşaya şunu ilan eder:

“Orada bir yol, bir anayol olacak,
‘Kutsal yol’ diye anılacak,
Murdar kişiler geçemeyecek oradan.
O yol kurtulmuş olanların yoludur.
O yolda yürüyenler, bön kişiler de olsa yoldan sapmayacak.”
(Yeşaya 35:8)

Tanrı’nın yolları, insanın yollarından çok daha yücedir. Bu “Kutsal Yol”, İsa’nın dar olduğunu açıkladığı yaşama götürün yola atıf yapar (Matta 7:13–14). Kutsallığın yücelerdeki yürüyüşünü belirtir. Bu yüce kutsallık düzeyine ancak O’nun terbiyesine açık olduğumuzda ve bu terbiyeyi kabul ettiğimizde ulaşabiliriz.

Peygamber, murdar kişilerin bu yoldan geçemeyeceğini

bildirir. Murdar kişi, kendi düşüncelerini ve yaşamlarını bilgeliğin ölçütü sanan akılsız ve ahmak insanlardır. Süleyman'ın Özdeyişleri 12:15'e göre "Ahmağın yolu kendi gözünde doğrudur." Yine Özdeyişler'den öğreniyoruz ki, akılsız kişi "kendine güvenir" (14:16). Ve Özdeyişler 18:2 şöyle der: "Akılsız kişi bir şey anlamaktan çok kendi düşüncelerini açmaktan hoşlanır." Bu nedenle akılsız kişi aldanmıştır. Özdeyişler 14:8 bize şunu söyler: "Akılsızların ahmaklığıysa aldanmaktır."

Laodikya Kilisesinin üyeleri aldanmıştı. Kutsandıklarına ve bereket içinde olduklarına inanıyorlardı. Oysa yaşamın gerçek zenginliklerinden yoksundular: Karakterden, Tanrı yolundaki işlerden ve İsa'nın gördüğü gibi görme yetisinden. İsa'nın azarlama, uyarı ve terbiye içeren sözleri, her ne kadar sert olsa da, onları akılsızlık yolundan kurtarmak ve kutsallık yoluna yönlendirmek içindi. O, onların sarkık ellerini güçlendiriyor ve bükük dizlerini doğrultuyordu.

SIYON DAĞI'NA GİDEN YOL

Bugün terbiyeyi dikkate almayanlar, O'nun görkemine giden yegâne yolu kaçıracaklardır. Kutsallık kolayca elde edilmez; artırılma, temizlenme ve arınma süreçleri vardır; ancak bunların hiçbiri tövbe olmadan bir sonuç vermez. Bu nedenle İsa, Laodikya Kilisesine şöyle der: "Onun için gayrete gel, tövbe et" (Vahiy 3:19).

Gerçek tövbe, sadece günahın sonuçlarına karşı değil, günaha ve günahın nedenlerine karşı düşünce ve davranış değişikliğidir. Günahın doğasını terk etmeden, sadece sonuçları için kederlenmeyi öğrendik. İsa'nın bu kiliseye buyurduğu gibi "gayretli olmak", şu an bulunduğumuz durumdan O'nun görkemli doğasına doğru değişmeyi tutkuyla arzulamaktır. Gerçekle yüzleşelim: Eğer O döndüğünde İsa gibi olacaksak (1. Yuhanna 3:2), o zaman birimizin değişmesi gerekecek ve bu kişi kesinlikle

O olmayacak! Sadece O'nun terbiyesi bizi O'nun benzeysiğine dönüştürebilir.

Yeşaya, Tanrı'nın terbiyesini kabul edip akılsızlıktan vazgeçenlerin "RAB'bin kurtardıkları" olarak adlandırılacağını ve bunların "sevinçle haykırarak Siyon'a varacaklarını, yüzlerinde sonsuz sevinç olacağını" belirtir (Yeşaya 35:10). Buradaki Siyon vurgusu önemlidir.

İbraniler kitabının yazarı canlı bir tablo çizer: "Sizler dokunulabilen, alev alev yanan dağa, karanlığa, koyu karanlık ve kasırgaya, gürleyen çağrı borusuna, tanrısal sözleri ileten sese yaklaşmış değilsiniz. O sesi işitenler, kendilerine bir sözcük daha söylenmesin diye yalvardılar" (İbraniler 12:18–19). Bahsedilen bu dağ, kitabın önceki bölümlerinde tartıştığımız dağdır. Halkın, Tanrı'nın onlara konuşmaması için yalvardığı o hazin tanıklığı burada yeniden duyuyoruz. Yüreklerini ifşa ettiği için Tanrı'nın terbiyesini reddettiler; akılsızdılar!

Sefanya 3:2'de İsrail halkı için şöyle der:

"Söz dinlemedi, ders almadı, RAB'be güvenmedi,
Tanrısı'na sığınmadı." (Sefanya 3:2)

Tanrı şu sözlerle kederini dile getirir: "Halkınızı boşuna cezalandırdım, yola gelmediler" (Yeremya 2:30). Eğer yola gelseler ve günahlarından tövbe ederek kutsallığın peşinden gitselerdi, o zaman dağda Tanrı'ya yaklaşabilirlerdi.

Şimdi biz de benzer bir fırsatla karşı karşıyayız; her ne kadar görebildiğimiz ve dokunabildiğimiz bir dağa yaklaşmasak da. Yeşaya'nın bahsettiği farklı bir dağa yaklaştık:

"Oysa sizler Siyon Dağı'na, yaşayan Tanrı'nın kenti olan göksel Yeruşalim'e... yaklaştınız." (İbraniler 12:22)

Tanrı hâlâ bir dağın üzerindedir, ancak bu Sina denilen fiziksel bir dağ değildir. Siyon adında, daha gerçek ve kalıcı bir dağdır. Bu dağa çıkan tek yol ise “Kutsal Yol”dur! Musa bu yolda yürüdü; yüreğinde Mısır’ı terk etti ve Tanrı’nın terbiye edici sözlerini anında kabul etti. İsrail halkı ise Tanrı’ya konuşmaması için yalvardı; çünkü yüreklerini ifşa edecek ve terbiye verecek sözünü arzu etmiyorlardı. Onların bu eylemlerinin ışığında bizler şöyle uyarılıyoruz:

“Bunları söyleyeni reddetmemeye dikkat edin. Çünkü yeryüzünde kendilerini uyarını reddedenler kurtulamadıysa, göklerden bizi uyarandan yüz çevirirsek, bizim de kurtulamayacağımız çok daha kesindir.” (İbraniler 12:25)

Tanrı Sina Dağı’ndan yeryüzüne seslenmişti; bugün ise Siyon adlı göksel dağından bize sesleniyor. Bu ifadede ne kadar düşündürücü bir uyarı duyuyoruz! Eğer İsrail halkı, Tanrı’nın Sina’dan söylediği terbiye edici sözleri reddettiğinde kurtulamadıysa, Siona Dağı’ndan söylediği terbiye edici sözlerine kulak asmazsak bizim kurtulmamız çok daha imkânsızdır.

İsrail halkı, kirli yüreklerini ifşa edeceği için O’nun görkeminin çıkıp gelen sözlerini duymak istemediler ve bu yüzden geri çekilmek zorunda kaldılar. Ancak daha sonra Musa dağdayken, peygamberleri aracılığıyla duymak istedikleri şeyleri —kulaklarını okşayacak ve bedensel arzularını tatmin edecek yumuşak sözleri— kendilerine söyleyecek sahte bir “RAB” kurguladılar. Tüm bu esnada Musa, dağın zirvesinde kendisini dönüştüren RAB’bin gerçek sözlerini işitiyordu. Dağdan aşağı indiğinde, yüzü Tanrı’nın görkemiyle parlıyordu.

Musa için Tanrı’nın sözü dönüşüm demektir. İsrail halkı içinse O’nun sözü, üzerinde durdukları dağı ve toprağı sarsmıştı; hatta onları geri çekilecek noktaya kadar sarsmıştı. Yazar şöyle devam eder:

“O zaman O’nun sesi yeri sarsmıştı. Ama şimdi, ‘Bir kez daha yalnız yeri değil, göğü de sarsacağım’ diye söz vermiştir. ‘Bir kez daha’ sözü, sarsılanların, yani yaratılmış olan şeylerin ortadan kaldırılacağını, böylelikle sarsılmayanların kalacağını anlatıyor.” (İbraniler 12:26–27)

İsa’nın terbiye edici sözleri Laodikya Kilisesini sarstı. Hristiyanlık hayatında rahattılar, her şey yolunda görünüyordu; ancak Rab’bin gerçek sözü onların temellerini sarstı. Tanrı bir kez daha kendi kilisesini, ardından da ulusları sarsacaktır. Sarsıntı, uygun bir temel üzerine inşa edilmemiş olanı ortadan kaldırır. Ölü ya da iyi olmayan ne varsa söküp atar. Diri ya da saf olanın kalması için arındırır. Tanrı’nın sarsıntısından korkması gereken yegane kişiler, O’ndan korkmayanlardır.

Yeşaya bu konuyu şöyle belirtir:

“Siyon’daki günahkârlar dehşet içinde,
Tanrısızları titreme aldı.
‘Her şeyi yiyip bitiren ateşin yanında
Hangimiz oturabilir?
Sonsuza dek sönmeyecek alevin yanında
Hangimiz yaşayabilir?’ diye soruyorlar.
Ama doğru yolda yürüyüp doğru dürüst konuşan,
Zorbalıkla edinilen kazancı reddeden,
Elini rüşvetten uzak tutan,
Kan dökenlerin telkinlerine kulak vermeyen,
Kötülük görmeye dayanamayan,
Yükseklerde oturacak;
Uçurumun başındaki kaleler onun korunağı olacak,
Ekmeği sağlanacak, hiç susuz kalmayacak.”
(Yeşaya 33:14-16)

Peygamberler burada “Mısır’daki günahkârlar” demiyor,

aksine “Siyon’daki günahkârlar” ifadesini kullanıyor. Bu ifadeyle, kilise içinde olup da RAB korkusundan yoksun olan ve kutsallığın peşinden gitmeyenlere atıfta bulunuyor. Onlar güvende değil ve sarsılacaklar. Tanrı kendi görkemini açığa çıkardığında dehşete düşecekler! “Yiyip bitiren ateş” ya da “sonsuz dek sönmeyen alev” ifadeleri Tanrı’yı temsil eder.

İbraniler kitabının yazarı bu bölümü şöyle bitirir:

“Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı’yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapıalım. Çünkü Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir.” (İbraniler 12:28–29).

Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir! Bu kitapta birçok Eski Antlaşma metnine atıfta bulunulmuş olsa da, Tanrı’nın lütfuyla, bu metinleri Yeni Antlaşma yazılarının ışığında doğru bir şekilde sunmaya gayret ettim. Tanrımız sevgidir, ama O aynı zamanda yakıp yok eden bir ateştir.

O’nun görkemli huzuruna dair bu tanım, birçoğumuzun yaptığı gibi hafife alınacak bir şey değildir. İbraniler yazarı, O’nun dehşet verici görkemini doğrulamak için şunu belirtir: “Görünüm öyle korkunçtu ki, Musa, “Çok korkuyorum, titriyorum” dedi” (İbraniler 12:21). Bu tepki, Elçi Yuhanna’nın İsa’yı gördüğündeki tanıklığıyla örtüşmektedir: “O’nu görünce, ölü gibi ayaklarının dibine yığıldım” (Vahiy 1:17).

KUTSAL OLALIM DİYE

Evet, O bizi aklımızın kavrayabileceğinden daha büyük bir sevgiyle seviyor. Ancak bu sevgi, O’nun kutsallığını hiçbir şekilde eksiltmez. Bu yüzden İbraniler yazarı bize şöyle der: “Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı’yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla

tapıalım.” O kutsal olduğu gibi biz de kutsal olalım diye (Levililer 19:2; Matta 5:48; 1. Petrus 1:16), Rab korkusunda yürümek için O’nun lütfuna ne kadar da muhtacız!

Öğrendiğimiz gibi, sadece Tanrı’dan korkan ve kutsallığın peşinden gidenler O’nun görkemli huzurunda barınabilecektir. Kitabın ikinci bölümünde alıntıladığımız pasaja dönecek olursak:

“Çünkü biz yaşayan Tanrı’nın tapınağıyız. Nitekim Tanrı şöyle diyor:

‘Aralarında yaşayacak, Aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrısı olacağım, Onlar da benim halkım olacak.’ Bu nedenle, ‘İmansızların arasından çıkıp ayrılın’ diyor Rab. ‘Murdara dokunmayın, Ben de sizi kabul edeceğim.’ Her Şeye Gücü Yeten Rab diyor ki, ‘Size Baba olacağım, Siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız.’ Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim.”

(2. Korintliler 6:16-7:1)

Artık arka planı biliyorsunuz. Bu gerçek dramaya, bağlamı kaçırıp sadece can alıcı noktadan dalmadınız. Umuyorum ki arka plan sizin için netleşmiştir. Eğer O’nun görkemini diğer her şeyden daha fazla arzularsanız, yüreğiniz tutkuyla yanacaktır.

BÖLÜM 13

İÇİMİZDEKİ KUTSAL ATEŞ

Tıpkı Musa, Yeşaya, Yerehya, Yuhanna, Pavlus ve diğerleri gibi O'nun görkeminin ateşiyle yanmaya çağırıyoruz.

Eski zamanların kutsal peygamberlerinden Yeni Antlaşma'nın elçilerine kadar, Tanrı'nın tüm halkı şu ya da bu şekilde O'nun terbiyesine ihtiyaç duymuştur. Aynı durum bugün de kesinlikle geçerlidir. Ancak asıl mesele, bu terbiyeyle ne yapacağımızdır. Gurur, Tanrı'nın terbiyesini kabul etmemize engel olur; böylece kutsallaşmanın getireceği bereketi kaybederiz. Fakat kendimizi alçaltır ve O'nun terbiyesini kabul edersek, O'nun sesini daha büyük bir doğrulukla duymaya ve daha büyük bir netlikle görmeye başlarız; bu da bizi O'nunla olan ilişkimizde olgunlaşacak bir konuma getirir. Habakkuk şöyle yazar:

“Nöbet yerinde, gözcü kulesinde durayım,
Bakayım RAB bana ne diyecek,
Yakınmalarına ne yanıt verecek göreyim.” (Habakkuk 2:1)

Bu adam, Tanrı'nın terbiyesini kabul etmenin, O'nun yüreğine ve yollarına dair daha keskin bir kavrayış sağlayacağını bilerek, kendisini bilhassa buna hazırladı. Ancak bu sayede çok daha etkili bir hizmetkâr olabilirdi.

KRAL UZZİYA'NIN ÖLDÜĞÜ YIL

Yeşaya da Rab'bin kendisine söyleyeceği her şeyi kabul etmeye hazır bir konumda bekledi. Şöyle kaydeder: “Kral Uzziya'nın öldüğü yıl yüce ve görkemli Rab'bi gördüm; tahtta oturuyordu, giysisinin etekleri tapınağı dolduruyordu” (Yeşaya 6:1).

Birkaç yıl önce, Kutsal Yazılar'ın bu bölümü üzerine dua ederken Rab benimle konuştu. Yeşaya'nın Rab'bi tüm görkemiyle görmüş olması üzerine derin derin düşünüyordum. İçimden, *Kilisenin, İsa'yı görmeye içinde göreceği taze bir vizyona ihtiyacı var* diye geçiriyordum.

O anda Rab'bin şöyle dediğini duydum: “Ben ayete böyle başlamadım.” Şaşkınlık içinde Kutsal kitabıma geri döndüm ve okudum: “Kral Uzziya'nın öldüğü yıl.” Rab beni durdurdu ve şöyle dedi: “Yeşaya beni taze bir vizyonla görmeden önce Kral Uzziya ölmek zorundaydı!” Şöyle devam etti: “Kilisenin beni taze bir vizyonla görebilmesi için önce Uzziya ölmelidir!”

Kim bu Uzziya ve İsa'yı görmekle ne ilgisi var? diye düşündüm. Kutsal Kitap dizinine bakarak onunla ilgili tüm referansları buldum, hayat hikâyesini okudum ve orada sarsıcı bir vahiy keşfettim.

Uzziya, Kral Davut'un soyundandı ve on altı yaşında kral tacı giymişti. Başlangıçta Rab'bi gayretle aradı. Siz de on altı yaşında bir halkın hükümdarı olsaydınız aynısını yapardınız; büyük ihtimalle üstlendiği işin büyüklüğü karşısında ezilmiş ve alçakgönüllü bir tavır takınmıştı. Kayıtlarda şöyle geçer: “RAB'be yöneldiği sürece Tanrı onu başarılı kıldı” (2. Tarihler 26:5).

Tamamen Tanrı'ya güvendiği için Uzziya büyük bereketlere

kavuştu. Filistlilerle savaştı, pek çok şehirde onları bozguna uğrattı; ayrıca Arapları, Meunluları ve Ammonluları yendi. Ülke onun döneminde hem ekonomik hem de askeri açıdan güçlendi. Halk, onun liderliği altında refaha kavuştu.

Başarısı, yaşamı üzerindeki Tanrı lütfunun bir sonucuydu. Ancak daha sonra bir şeyler değişti. Alçakgönüllülüğün yerini aşırı özgüven aldı: “Ne var ki, güçlenince kendisini yıkıma sürükleyecek bir gurura kapıldı. Tanrısı RAB’be ihanet etti. Buhur sunağı üzerinde buhur yakmak için RAB’bin Tapınağı’na girdi” (2. Tarihler 26:16).

Uzziya’nın yüreği zayıf bir anında değil, tam aksine en güçlü olduğu zamanda gururla yükselmişti. Egemenliğini kuşatan refah ve başarıya baktıkça, yüreği Rab’bi aramayı bıraktı. Artık kendi başına yapabiliyordu; nasıl yapılacağını biliyordu. Başarıları arttıkça, el attığı her şeyi Tanrı’nın bereketleyeceğini varsaymaya başladı; oysa daha önce bereketlenmesinin sebebi Rab’bi alçakgönüllülükle aramasıydı.

Bu durum bir gecede gerçekleşmedi ve herkesin başına kolayca gelebilir. Tanrı beni uyardı: “John, Egemenlik’te düşenlerin çoğu bunu kurak zamanlarda değil, bolluk zamanlarında yaptı.” Neden mi? Çünkü büyük başarılar elde ettiğimizde, esasen her şeyi bize O’nun verdiği gerçeğini gözden kaçırmak kolaylaşır.

Pek çok insan bu tuzağa düştü. İlk kurtulduklarında, Rab’bi ve O’nun yollarını tanımaya acıkırlar. Her şey için O’nu aradıkları ve O’na güvendikleri için alçakgönüllülükleri gözle görülür haldedir. Kiliseye yüreklerinde bir açlıkla gelirler: “Rab, Seni tanımak istiyorum!” Tanrı’nın doğrudan ve dolaylı yetkilendirdiği önderlere boyun eğerler. Gerçek bir alçakgönüllülükle, O’nun terbiyesini — nasıl veya kim aracılığıyla gelirse gelsin— hemen kabul ederler. Ancak bir noktaya varırlar ki; bilgi biriktirmiş, deneyim ve başarıyla güçlenmişlerdir ve tavırları değişir. Kutsal Kitap’ı “Rab,

kendini ve yollarını bana açıkla” niyetiyle okumak yerine, kendi yerleşik doktrinlerini desteklemek ve inandıkları şeyleri okumak için kullanırlar. Artık pastörlerinin sesinde Tanrı'nın göksel sesini aramazlar; kolları bağlı bir şekilde arkalarına yaslanıp “Bakalım ne kadar biliyor” tavrına bürünürler. Kutsal Yazılar konusunda uzmandırlar ama yüreklerinin yumuşaklığını ve alçakgönüllülüğünü kaybetmişlerdir. Gurur, lütfun yerini aldıkça Tanrı'ya hizmet etme gücü söner (bakınız Yakup 4:6).

Bu sorun, elimizde çok fazla öğretisel materyal olduğu için modern kiliselerde çok kolay yaşanabiliyor. 1. Korintliler 8:1'de şöyle okuruz: “‘Hepimizin bilgisi var’ diyorsunuz, bunu biliyoruz. Bilgi insanı böbürlendirir, sevgiyse geliştirir.” Sevgi kendi çıkarını aramaz, yaşamını Efendisi ve hizmet etmekle yükümlü olduğu kişiler için feda eder. Gurur ise dini bir maske arkasında kendi çıkarını arar. Tanrı, sevgi olmaksızın kazanılan bilginin gururla sonuçlandığını açıklamıştır.

Kral Uzziya hakkında önemli bir soru soralım: Gurur yüreğine girdiğinde daha mı dindar oldu yoksa daha az mı? Şaşırtıcı cevap şu ki; daha dindar oldu! Yüreği gururla yükseldi ve tapınmak için tapınağa girdi. Gurur ve dincilik ruhu el ele yürür. Dincilik ruhu, kişiye “sahte bir ruhsallık” görünümünü vererek kendisini alçakgönüllü sanmasına neden olur; oysa gerçek şu ki, o kişi gururludur. Öte yandan gurur, kişiyi dincilik ruhunun esaretinde tutar; çünkü kişi öyle bir ruha sahip olduğunu itiraf edemeyecek kadar gururludur! Gurur kilisede çok iyi kamufle edilir; çünkü dini, karizmatik, müjdecî veya Pentekostal bir maskenin arkasına saklanır.

Uzziya daha sonra gerçeğe yüzleşti:

“Kâhin Azarya ile RAB'bin yürekli seksen kâhini de ardısıra tapınağa girdiler. Kral Uzziya'ya karşı durarak, ‘Ey Uzziya, RAB'be buhur yakmaya hakkın yok!’ dediler, ‘Ancak Harun soyundan kutsanmış kâhinler buhur yakabilir. Tapınaktan

çık! Çünkü sen RAB'be ihanet ettin; RAB Tanrı da seni onurlandırmayacak!” (2. Tarihler 26:17-18)

Tanrı, bu cesur adamlar aracılığıyla terbiyesini Uzziya'ya ilettiler ancak Uzziya'nın tepkisi kesinlikle tanrısal bir tepki değildi: “Buhur yakmak için elinde buhurdan tutan Uzziya kâhinlere öfkelenmişti. Öfkelenir öfkelenmez de kâhinlerin önünde, RAB'bin Tapınağı'ndaki buhur sunağının yanında duran Uzziya'nın alnında deri hastalığı belirdi” (2. Tarihler 26:19).

Uzziya öfkeye kapıldı. Gurur her zaman kendini haklı çıkarır. Bu öz savunma, öfkeyle birleşir. Gururlu bir kişi kendini mazur görürken geri kalan herkesi suçlar. Uzziya öfkesini kâhinlere yöneltti ama asıl sorun kendi içindeydi. Gurur gözlerini kör etmişti! Bu adamlar aracılığıyla gelen Tanrı'nın azarını kabul edip kendini alçaltmak yerine, öfkenin gururunu beslemesine izin verdi. Bunun üzerine alnında, herkesin görebileceği bir yerde deri hastalığı patlak verdi. Onun durumunda deri hastalığı, içsel durumunun dışsal bir tezahürüydü ve kaynağı gururdu.

Aynı durum bugün de geçerlidir. Eski Antlaşma'daki deri hastalığı, Yeni Antlaşma'daki günahın bir sembolüdür. Çoğu zaman dışsal günah, kişinin gözünü kör eden ve Tanrı'nın terbiyesini kabul etmesini engelleyen içsel gururun bir yansımasıdır başka bir şey değildir.

Tanrı'nın yüreğime söylediklerini duyduktan ve Uzziya'nın hayatını inceledikten sonra, gururun bizi İsa'yı görmekten alıkoymadığını fark ettim. O'nu görmeliyiz; çünkü Kutsal Yazılar, O'na baktıkça O'nun benzeyişine dönüştüğümüzü bildirir: “Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor” (2. Korintliler 3:18).

O'na benzer olmak üzere değiştirilmek ve böylece O'nun gördüğü gibi görme gücüne sahip olmak için O'na bakmalıyız.

Ancak gurur, O'na taze bir bakışla bakmamızı engelleyecek, böylece bizi kör ederek aldanmanın tehlikeli sularına sürükleyecektir. Laodikya Kilisesindeki insanlar, gururları yüzünden İsa'yı görmekten mahrum kaldılar. Ruhsal olduklarına inanıyorlardı ama O'nun azarı aksini gösterdi. O'nun dönüştürücü gücünden yoksun, durağan bir haldeydiler. Bir tür Hristiyan dinciliğine sahiptiler ama İsa'nın özüne uygun eylemlerden yoksundular.

KUTSAL, KUTSAL, KUTSAL

Yeşaya, yüce RAB'bi görkemi içinde gördü. Bunun ruhsal bir görüm olması gerektiğini biliyoruz; çünkü hiçbir ölümlü beden, Tanrı'nın yüzünü görüp yaşayamaz. Yeşaya O'nun tahtını gördüğünde, "Seraf" adlı devasa meleklerin tapınmasına tanık oldu. Her birinin altı kanadı olduğunu ve bu altı kanattan ikisiyle yüzlerini örttüklerini yazdı. Ve melekler birbirlerine şöyle sesleniyorlardı:

"Her Şeye Egemen RAB Kutsal, kutsal, kutsaldır.
Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor."
Seraflar'ın sesinden kapı söveleriyle eşikler sarsıldı,
tapınak dumanla doldu." (Yeşaya 6:3-4)

Melekler orada ilahi söylemiyorlardı. Bu ayetten yola çıkarak yazılmış bir ilahimiz var ve insanlar bunu genellikle monoton bir sesle söylerler. Hayır, bu melekler —yüzleri örtülü olsa bile— huzurunda durdukları Tanrı'ya yücelik veriyorlardı. Her an O'nun görkeminin bir başka yönü ifşa ediliyordu ve onlar "Kutsal!" diye haykırıyorlardı. Öyle güçlü bağırıyorlardı ki, göksel yapıları sarsıyorlardı! Dünyadaki yapıları sesle sarsmak yeterince zorken, göğün yapılarını sarsmak bambaşka bir şeydir. Melekler içlerinden bir ilahi mırıldanıp, "Trilyonlarca yıldır bu tahtın

önündeyim, biraz ara verip göğün diğer yerlerini keşfetsem iyi olur” diye düşünmüyorlardı. Hayır, başka hiçbir yerde olmak istemiyorlardı; çünkü Yaratici, yarattıklarından çok daha güzel ve harikadır. Mezmurlar yazarı da, O’nun varlığının bulunmadığı görkemli saraylarda bulunmaktansa, Tanrı’nın evinin eşliğinde durmayı yeğlediğini haykırmıştır (Mezmun 84).

Peki, melekler neden “Kutsal, kutsal, kutsal” diye üç kez seslendiler? Bu kullanım, İbranice yazıtlarda görülen edebi bir üslubu temsil eder. Tekrarlama, bir vurgu biçimidir. Türkçede bir kelimenin veya ifadenin önemini vurgulamak istediğimizde birkaç yöntemimiz vardır: Koyu yazabiliriz, italik yapabiliriz, altını çizebiliriz, tamamını büyük harfle yazabiliriz veya ünlem işareti ekleyebiliriz.

Yahudi bir yazar ise bir kelimeyi tekrarlayarak vurgu yapabiliirdi. Genellikle kelime iki kez tekrarlanır; örneğin İsa şöyle der: “Bana, ‘Ya Rab, ya Rab!’ diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği’ne girmeyecek” (Matta 7:21). İsa aslında “Rab” kelimesini fiziksel olarak iki kez söylememiş olabilir; bunun yerine, yazar İsa’nın vurguladığı bu sözcüğü yazıda belirtmek istemiştir.

Kutsal Yazılar’da sadece birkaç yerde bir ifadenin üç kez tekrarlandığını görüyoruz. Bunun bir örneği, Vahiy kitabında meleğin yeryüzünde yaşayanlar üzerine yargı bildirdiği andır; melek “Vay, vay, vay haline!” diye haykırmıştır (Vahiy 8:13). Buradaki mesaj şudur: O ana kadar gerçekleşen yargılar zordu ama gelecek olanlar kavrayışın ötesindedir.

Bununla birlikte, Kutsal Yazılar’da Tanrı’nın bir sıfatının art arda üç kez ifade edildiği tek bir yer vardır. Bu melekler “Güç, güç, güç!” diye bağırıyorlardı. “Sevgi, sevgi, sevgi!” ya da “Sadık, sadık, sadık!” diye de haykırıyorlardı. Evet, Tanrı güçlüdür, Tanrı sevgidir ve Tanrı sadıktır; ancak tüm diğerlerinin üzerinde duran temel sıfatı kutsallığıdır. O kutsallığın içinde, O’nun varlığının parıltısı veya Tanrı’nın ateşi bulunur!

VAY BAŞIMA!

Yeşaya yüce Tanrı'nın görkemini gördüğünde, "Vay canına, işte orada!" demedi. Aksine şöyle haykırdı:

"“Vay başıma! Mahvoldum’ dedim,
‘Çünkü dudakları kirli bir adamım,
Dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum.
Buna karşın Kral’ı,
Her Şeye Egemen RAB’bi gözlerimle gördüm.””
(Yeşaya 6:5)

Günümüzde “vay başıma (vay halime)” ifadesi dilimizde eski gücünü yitirmiştir. Oysa bu ifade, Tanrı'nın yargısının en ağır biçimini ilan etmek için kullanılır. Daha önce belirtildiği gibi, melekler yeryüzü sakinleri için “vay” dediklerinde aslında şunu kastediyorlardı: “En şiddetli yargı üzerinize inmek üzere.” İsa bu ifadeyi Yahuda İskariot için kullanmıştı. Bu ifade o kadar ağırdır ki, İsa onun hakkında, “O adam hiç doğmamış olsaydı, kendisi için daha iyi olurdu” demiştir (Markos 14:21). Bir peygamberin bir insana ilişkin “vay haline” hükmünü vermesi nadir görülen bir durumdur. Daha da hayret verici olanı ise, Yeşaya gibi dindar bir adamın bu hükmü bizzat kendisi için vermiş olmasıydı!

Kendi üzerine bu yargıyı ilan ettikten hemen sonra Yeşaya, “Mahvoldum!” diye haykırdı. Mahvolmak, orijinal dilde dikiş yerlerinden sökülme demektir. Yeşaya kutsal Tanrı'nın önünde duruyordu. Hayatında ilk kez Tanrı'nın gerçekte kim olduğunu kavramıştı ve yine hayatında ilk kez kendisinin gerçekte kim olduğunu anlamıştı.

Tam o anda, tüm özsaygısı yerle bir oldu. Kendine ve insanlığa olan bütün güveni yok edildi. Bundan sonra hayatla kurduğu ilişkide psikiyatri bir mesele olmayacaktı. Eğer içinde bir nebze

gurur kalmışsa, o da artık yok olmuştu. Yeşaya, taht odasının zemininde yüzüstü uzanmış, yerlerde sürünüyordu. Varlığının her zerrisi titriyor ve ifşa oluyordu. Saklanacak bir yer aradı ama bulamadı. Hayatta kalabilmek, hele ki her şeyin Rabbi olan böylesine kutsal bir Tanrı'nın önünde durabilmek için merhamete ve lütfâ ne kadar çaresizce muhtaç olduğunu her zamankinden daha net gördü!

ARINMA, HİZMET VE NET VİZYON

Artık bir an daha dayanamayacağını hissettiği sırada, daha sonra neler olduğunu şöyle anlatır:

“Seraflar’dan biri bana doğru uçtu, elinde sunaktan maşayla aldığı bir kor vardı; onunla ağızıma dokunarak, ‘İşte bu kor dudaklarına değdi, suçun silindi, günahın bağışlandı’ dedi.”
(Yeşaya 6:6-8)

Tanrı, alçakgönüllü olanlara merhamet ve lütuf bağışlar. O yanan kor parçası Yeşaya’yı temizleyip arındırdı. Arındıktan sonra Tanrı'nın sesinin şöyle dediğini işitti: “Kimi göndereyim? Bizim için kim gidecek?” (Yeşaya 6:8).

Arındığı için Tanrı'nın sesini artık daha net duyabiliyordu: “Bizim için kim gidecek?” Bir başka deyişle, “Kim doğruluğun pak işlerini ortaya koyacak?” Yeşaya anında karşılık verdi: “Ben! Beni gönder” (Yeşaya 6:8).

Yeşaya, Tanrı'nın yüreğinden gelen şu sözleri işitti:

“Git, bu halka şunu duyur” dedi,
“Duyacak duyacak, ama anlamayacaksınız,
Bakacak bakacak, ama görmeyeceksiniz!”
(Yeşaya 6:9-10)

Tanrı'nın kör ve sağır olduğunu söylediği kişiler arasında, Kutsal Yasa uzmanları, tanınmış peygamberler ve öğretmenler de vardı. O'nun söylediklerini dile getirmiyorlardı, çünkü O'nu net bir şekilde duyamıyorlardı.

Tanrı konuşuyor; peki, insanlar gerçekten duyuyor mu? Bu ayetler bana çok sevdiğim bir dostumla (daha önce üniversitede beni yetiştiren kişi olarak bahsettiğim dostumla) yaptığım bir konuşmayı hatırlatıyor. Onun yaşadığı bölgeye seyahat etmiştim ve beni havaalanından aldı. Ben gelmeden önce saatlerce dua edip derin düşüncelere dalmıştı. Gözyaşları içinde bana şöyle dedi: "John, Tanrı'nın Amerika'ya söyleyecek çok şeyi var ama bunları söyleyecek insan bulamıyor." Onun bu sözleri karşısında yüreğim tutkuyla yandı; Rab'bin elçilerinden biri olarak olmam gereken yerden ne kadar uzak olduğumu anladım. Hemen Yeşaya'yı düşündüm. O arınıp temizlendiğinde, Tanrı'nın sesi netleşmişti ve sadece prensipleri değil, Tanrı'nın yüreğini dile getirebilir hale gelmişti. Şunu düşündüm: *Mesele, Amerika'da Kutsal Yazılar'daki gerçeğin ilkelerini konuşabilecek insanların olmaması değil. Asıl mesele; Tanrı'nın yüreğini ilan edebilmek adına O'nu tam duyabilmek için, kendilerini alçaltacak ve Tanrı'nın arındırma işini tamamlamasına izin verecek erkek ve kadınların olup olmadığıdır.*

İSA İLE YEMEK

Gelin, peygamberlik bakımından günümüz kilisesini temsil eden Laodikya Kilisesine geri dönelim. İsa kiliseyi sert bir şekilde terbiye eder ve ardından şu görevi verir: "Onun için gayrete gel, tövbe et." Bu, o insanların seçimine kalmıştır. Ya da bizim seçimize mi demeliyim? O'nun terbiyesini dikkate mi alacağız, yoksa İsrail halkı gibi akılsız mı olacağız?

İsa devam eder: "İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla,

o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz” (Vahiy 3:20). Ah, O’nun son günlerin kilisesine olan bu sözlerini lütfen işitin! Vaaz veren ve öğreten halkına, “Biri sesimi işitir...” diyor. Bu sizin yüreğinizi parçalamıyor mu? Eğlenceye ve kişisel hırslarımıza olan sevgimiz yüzünden, O’nunla ilişkimizde o kadar mı kirlendik ki O’nun yüreğinin sesini duymaz olduk? Dünyanın yöntemlerine ve arzularına o kadar mı daldık ki, aslında O’nun yürek feryadından çok uzak olduğumuz halde, O’nun sesini işittiğini söyleyen bir halk haline mi geldik?

Hatırlarsanız İsa, kiliseye arıtılmış altın, doğruluğu temsil eden beyaz giysiler ve O’nun gördüğü gibi görebilmek için göz merhemi satın almalarını söylemişti. Bu model Yeşaya’nın tanıklığında açıkça görülmektedir: Yeşaya, Tanrı’nın terbiyesini kabul etmek için kendini alçalttığı anda arındı. Bundan sonra doğruluğu temsil eden adil işler yapmak için tutkuyla doldu. Ardından, halkın doğru olanı görmediğini, kör olduğunu haykırdı! Onların göz merhemine ihtiyaçları vardı. Alçakgönüllülüğü, Tanrı’nın terbiyesi ve arındırması ve doğru işler ortaya koyma isteği sayesinde Tanrı Yeşaya’nın gözlerindeki perdeyi kaldırmıştı.

İsa’ya tekrar kulak verin: “Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz.”

Bu sözün iki yönlü bir uygulaması vardır: Evet, bu İkinci Geliş’ten hemen önceki kilisedir ve dolayısıyla İkinci Geliş’e atıfta bulunur. Luka, İsa’nın benzer sözlerini şöyle kaydeder:

“Kuşaklarınız belinizde bağlı ve kandilleriniz yanar durumda hazır olun. Düğün şenliğinden dönecek olan efendilerinin gelip kapıyı çaldığı an kapıyı açmak için hazır bekleyen köleler gibi olun. Efendileri geldiğinde uyanık bulunan kölelere ne mutlu! Size doğrusunu söyleyeyim, efendileri beline kuşağını bağlayacak, kölelerini sofraya oturtacak ve gelip onlara hizmet edecek.” (Luka 12:35-37)

Esasen bizim O'nu sonsuza dek beklememiz gerekse de, Efendimiz bizi bekleyecektir. O, kelimenin tam anlamıyla bir hizmetkârdır. Biz O'na borçlu olduğumuz halde O'nun bize hiçbir borcu yoktur; yine de sadık çocuklarına hizmet etmeyi arzular. Kuzu'nun düğün şöleninde bize O hizmet edecektir.

Bunun ikinci bir anlamı daha vardır. İsa, "Onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz" dediğinde, sadece düğün şöleninden değil, bize gerçek man ekmeğini, yani kendisine ilişkin vahiy vermekten bahsetmektedir. Şöyle beyan eder: "Gökten inmiş olan diri ekmek Ben'im" (Yuhanna 6:51). O, sayesinde yaşadığımız Tanrı'nın diri Sözü'dür (Yasa'nın Tekrarı 8:2-3).

Yeremya bu durumu renkli bir dille ifade eder:

"Sözlerini bulur bulmaz yuttum,
Bana neşe, yüreğime sevinç oldu.
Çünkü seninim ben,
Ya RAB, Her Şeye Egemen Tanrı!" (Yeremya 15:16)

Yeremya da Yeşaya gibi Tanrı'nın arındırma sürecinden geçmiş bir peygamberdi. Ve Musa gibi, o da dünyanın sistemine karşı hiçbir arzu duymuyordu. Tanrı'yı tanımak için kendini dünyadan ayırmıştı. Onun zevki Tanrı'nın sözüydü; o söz onun gıdasıydı. Yoldan sapmış bir halka Tanrı'nın yüreğini vaaz ettiği için zulüm gördü:

"RAB'bin sözü yüzünden bütün gün yeriliyor,
Gülünç duruma düşüyorum.
'Bir daha onu anmayacak,
O'nun adına konuşmayacağım' desem,
Sözü kemiklerimin içine hapsedilmiş,
Yüreğimde yanan bir ateş sanki.
Onu içimde tutmaktan yoruldum,
Yapamıyorum artık." (Yeremya 20:8-9)

Vaftizci Yahya da Tanrı'nın sözüne acıkmış bir Tanrı adamıydı. Kendisini dünyadan ve dini ikiyüzlülükten ayırmıştı. Mirası uyarınca bir dini lider olmak üzere diğer kâhin oğullarıyla birlikte Yerusâlim'de eğitilmesi gerekiyordu. İnsanların kendisi için yaptığı planları terk etti ve Tanrı'ya itaat etti. Çölde, Rab'bin sözü ona geldi. O da Tanrı'nın yüreğini dile getirdi. İsa onun hakkında şöyle dedi: "Yahya, yanan ve ışık saçan bir çıraydı. Sizler onun ışığında bir süre için coşmak istediniz" (Yuhanna 5:35).

Musa, Yeşaya, Yeremya, Yahya, Pavlus ve diğerleri gibi biz de O'nun görkemini ateşle yanmaya çağrıldık. Ancak kendimizi bu dünyanın arzularından ayırmazsak bu asla gerçekleşmeyecektir. Bu dünyada hacılar ve yabancılar olarak yaşamaya çağrıldık. Gerçek tatminimiz, ancak O'nun Sözü'yle bütünleştiğimizde ve Sözü bütün gün derin düşüncemiz haline getirdiğimizde mümkün olacaktır. İşte o zaman Tanrı'nın ateşi içimizde ve üzerimizde parlak bir şekilde yanacaktır. Genç bir erkek ve kadın birbirine aşık olduğunda, kimsenin onlara "Bütün gün sevdiğin kişiyi düşün" demesine gerek kalmaz. Hayır, her boş anlarında sevdiklerini düşünürler.

Malaki, son günlerde kilisede iki tür insan olacağını önceden gördü. Her ikisi de önceki bölümlerde öğrendiğimiz arınma sürecinden geçecektir. Birinci grup, "Tanrı'ya kulluk etmek yararsızdır. Şimdi kendini beğenmişlere mutlu diyoruz. Kötülük edenler başarılı oluyor, Tanrı'yı deneyenler cezadan kurtuluyor" diyerek şikâyet edenlerdir (Malaki 3:14–15, yazarın yorumuyla).

İkinci grubun durumu farklıdır:

"Bunun üzerine RAB'den korkanlar birbirleriyle konuştular. RAB dediklerine kulak verip duydu. RAB'den korkup adını sayanlar için O'nun önünde bir anma kitabı yazıldı." (Malaki 3:16)

O'nun Sözü'nü ve yollarını, hiçbir acının gölgeleyemeyeceği

kadar çok seviyorlar. Ancak peygamber, sonrasında neler olacağını şöyle anlatıyor:

“Her Şeye Egemen RAB diyor ki, ‘İşte o gün geliyor, fırın gibi yanıyor. Kendini beğenmişlerle kötülük yapanlar samandan farksız olacak; o gün hepsini yakacak. Onlarda ne kök, ne dal bırakılacak. Ama siz, adıma saygı gösterenler için ışınlarıyla şifa getiren doğruluk güneşi doğacak. Ve çıkıp ahırdan salınmış buzağılar gibi sıçrayacaksınız. Kötüleri ezeceksiniz. Çünkü bunları yaptığım gün, ayağınızın altında kül olacaklar.’ Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB.” (Malaki 4:1-3)

Burada ilginç bir ifade olan “Doğruluk Güneşi”nden bahsetmektedir. Güneş, devasa bir ateş topudur. İşte İsa, son günlerde O’ndan korkanlara kendisini bu şekilde gösterecektir. Bu kişiler O’nun yollarına duydukları saf sevgiden ötürü O’nun Sözü üzerine derin düşünmüş olacaklardır. O’nun görkeminin ateşi üzerlerine doğacak ve zifiri karanlık içindeki insanlar tarafından görülecektir. Bu yanan ve ışık saçan kandillerin hizmetleri sonucunda, daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir can hasadı gerçekleşecektir. Yürekleri O’nun Sözü ile alev alev yanacak ve hiçbir karanlık onlara galip gelemeyecektir.

Bunun bir parıltısını, Diriliş’ten sonra İsa’nın iki öğrencisinde görüyoruz:

“Aynı gün öğrencilerden ikisi, Yeruşalim’den altmış ok atımı uzaklıkta bulunan ve Emmaus denilen bir köye gitmekteydiler. Bütün bu olup bitenleri kendi aralarında konuşuyorlardı. Bunları konuşup tartışırken İsa yanlarına geldi ve onlarla birlikte yürümeye başladı.” (Luka 24:13-15)

Vay canına, çok zor zamanlardan geçiyorlardı ama Tanrı’nın işleri hakkında konuşuyorlardı. Onlar söylerken, İsa yanlarına

yaklaştı. Bizler de Rab'be olan sevgimiz ve korkumuzla birbirimizle konuştuğumuzda, O yanımıza yaklaşacaktır. O'nun yaklaşmasıyla birlikte şöyle okuruz: "Sonra Musa'nın ve bütün peygamberlerin yazılarından başlayarak, Kutsal Yazılar'ın hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı" (Luka 24:27).

Ne muazzam bir ziyafet! Ah, O'nun yüceliği içinde tezahürünü ne kadar özleyorum. O, özlem duyan canımın tek tatminidir. Onlar akıllarındaki sorular ve düşünceler üzerinde konuşurken, O yanlarına geldi ve Kutsal Yazılar'da kendisini görebilmeleri için gözlerini açtı: "O zaman onların gözleri açıldı ve kendisini tanıdılar" (Luka 24:31). Ah Baba, İsa'yı görmemiz için bizim de gözlerimizi aç!

Birbirlerine şöyle dediler: "Yolda kendisi bizimle konuşurken ve Kutsal Yazılar'ı bize açıklarken yüreklerimiz nasıl da sevinçle çarpıyordu, değil mi?" (Luka 24:32). Musa'nın yüreği ne zaman yandı ve yüzü ne zaman değişti? O'nun huzurunda Tanrı'nın sözünü işittiğinde. O'nun görkemli huzurundan gelen bu sözü duyma gücünü ona kazandıran şey neydi? Mısır'dan ayrılma ve tanımayı özlediği Kişi'ye itaat etme kararıydı. O, Mesih uğruna acı çekmeyi Mısır'ın hazinelerinden daha büyük bir zenginlik saydı; çünkü gözlerini alacağı ödüle dikmişti. Ah, dileğim odur ki, canınızın derinliklerinde O'na karşı derin bir özlem hareketine geçsin.

BÖLÜM 14

O'NUN YÜZÜNÜ GÖRECEKLER

---

*Dünyanın lekelerinden arınmış bir halde, kutsal
bir tutkuyla alev almış yüreklerle O'nun huzurunda
duracaklar.*

En görkemli günlerimiz hemen önümüzde duruyor. Tanrı, kendisi için özel bir halk ayırdı. Bu halk O'nun yüreğinin feryadına kulak verecek ve O'nun önünde kutsallık içinde yürüyecekler. O'nun sesini duyan ve hiç şüphe etmeden itaat edenler gerçek imanlılar olacaklar. Dünyanın lekelerinden arınmış bir halde, kutsal bir tutkuyla alev almış yüreklerle O'nun huzurunda duracaklar. Tanrı, onlar için nasıl kıskançlık derecesinde bir sevgi besliyorsa, onlar da O'nun için öyle bir sevgi ve gayret besleyecekler. Tanrı, bu halk aracılığıyla kaybolmuş ve ölmekte olan bir dünyaya kendi görkemini ifşa edecek.

Tanrı'nın kendisini onurlandıranlar için neler yapacağını bir ön gölgesini, İbrahim'in torunu Yakup'un hayatında görüyoruz. Tanrı Yakup'a şöyle dedi: "Git, Beytel'e yerleş. Ağabeyin Esav'dan kaçarken sana görünen Tanrı'ya orada bir sunak yap" (Yaratılış 35:1).

Beytel, “Tanrı’nın Evi” demektir. Yakup daha önce orada Tanrı ile karşılaşmıştı. Tanrı onu davet etti: “Yakup, Bana yaklaş, Ben de sana yaklaşıyım.” Yakup buna karşılık verdi ve ev halkına şu talimatı verdi:

“Yabancı ilahlarınızı atın” dedi,
“Kendinizi arındırıp giysilerinizi değiştirin.
Beytel’e gidelim.
Sıkıntı çektiğim günlerde yakarışımı duyan,
gittiğim her yerde benimle birlikte olan
Tanrı’ya orada bir sunak yapacağım.”
(Yaratılış 35:2–3)

“Yabancı ilahları atmaları” gerekiyordu. Unutmayın; yabancı ilahlar ya da putlar gayretimizi veya sevgimizi İsa’dan daha fazla verdiğimiz her şeydir. Laodikya Kilisesinin putperestliği, onları kalıcı işler üretmek için gereken tutkudan mahrum bırakan açgözlülükleriydi (Koloseliler 3:5). Yakup’un “kendinizi arındırıp giysilerinizi değiştirin” talimatı, saflığın ve doğru bir ruhsal örtünmenin önemini yeniden teyit ediyordu. İsa da Laodikya Kilisesine benzer bir şekilde seslenmişti.

Yakup ve ailesi Tanrı’ya yaklaştılar: “Sonra göçtüler. Çevre kentlerde yaşayan halk peşlerine düşmedi, çünkü hepsini Tanrı korkusu sarmıştı” (Yaratılış 35:5). Tanrı korkusu onları öylesine sarmıştı ki, bu korkunun dehşeti yolculukları sırasında geçtikleri çevre kentlerin üzerine yerleşti. Kendimizi Tanrı’ya adadığımızda, O’nun varlığı bize eşlik eder ve çevremizdekiler için apaçık hale gelir.

TANRI’YA ADANMIŞ

Charles Finney kendini tamamen Tanrı’ya adanmış bir adamdı. Bu adanmışlık, hayatındaki her şeyin ötesinde göze çarpıyordu. Vaaz ettiği kutsallık mesajlarının üzerinde bu adanmışlığın ağırlığı hissedilirdi. Örneğin, yaklaşık üç bin çalışanı olan bir fabrikayı

ziyaret etmişti. Fabrika sahibi ve işçilerin çoğu imanlı değildi. Finney o bölgede ruhsal uyanış toplantıları düzenliyordu; bir kadın onu tanıdı ve hakkında aşağılayıcı bir yorum yaptı. O anda, Tanrı'nın suçluluk hissettiren kutsal gücü kadını öylesine sarstı ki, diğer işçiler onu teselli etmek için işlerini bırakınca bu etki herkese yayıldı. Dakikalar içinde tüm üretim durdu; işçiler ve fabrika sahibi, Charles Finney'nin Tanrı Sözü'nü vaaz edişine kilitlenmişlerdi. Birkaç saat içinde çoğunluk kurtuluşa erdi. Finney, orada Tanrı'nın varlığını bir giysi gibi üzerinde taşıyordu ve bu durum, gerek Hristiyan gerek imansız olsun, etrafındaki herkes için apaçıktı.

Neden kilise son birkaç on yıldır bu tür bir varlığın yetkisinden yoksun kaldı? Dünya çok uzun zamandır Amerikan kilisesini aşağılıyor ve "Tanrınız nerede?" diyerek alay ediyor. Eğer zulüm gördüysek, bu nadiren doğruluk uğrunadır. Çoğu zaman kendi kusurlarımız ve dünyasallığımız yüzünden zulüm görüyoruz. Yine de inanıyorum ki, Tanrı kendisine tamamen adanmış bir halka yeniden sahip olacak. Yüreğim bunun için yanıyor. Ya sizinki? Rab onlarla birlikte kalacak ve onları güçlü, aşikâr bir şekilde saracaktır. Tanrı korkusu, eski günlerde olduğu gibi bir kez daha Tanrı'nın çocuklarını kuşatacaktır.

Bu kitap boyunca sık sık Musa'dan ve İsrail halkından bahsettim. İlk kuşak, Mısır'ın arzularından vazgeçmedi. Ancak bir sonraki kuşak, çorak çöllerde dolaşmış ve kendilerini Rab'be adanmışlardı. Bu, Yeşu'yu takip eden kuşaktı. Yeşu kitabında, bir aileyi içine alan sadece tek bir itaatsizlik veya putperestlik olayı buluruz ve halk bir bütün olarak buna karşı çıkmıştır (Yeşu 7).

Şeria Irmağı'nı geçmeye ve düşmanlarıyla yüzleşmeye hazırlanırken, Musa onlara şöyle seslendi:

"Ey İsrail, kulak ver! Bugün sizden daha büyük, daha güçlü ulusların topraklarını mülk edinmek için Şeria Irmağı'ndan geçeceksiniz. Onların kentleri büyük, surları göğe dek yükseliyor. Bu güçlü, uzun

boylu halk Anaklılardır. Onları biliyorsunuz. ‘Kim Anaklılara karşı durabilir?’ deyişini duydunuz. Bilin ki, yakıp yok eden ateş olan Tanrınız RAB önünüzden gidecek. Onları ortadan kaldıracak, size boyun eğmelerini sağlayacak. Onları kovacaksınız, RAB’bin verdiği söz uyarınca bir çırpıda yok edeceksiniz.” (Yasa’nın Tekrarı 9:1-3)

Bizler Yeşu’nunki gibi bir kuşak mıyız? Dünyanın bize galip gelememesi için, Tanrı’nın bizi meshetmesine imkân tanıyacak böylesi bir kutsallıkta yürümeye razı mıyız? Dualarınızın özü bu olsun!

ZAFERLİ KİLİSE

İlk kilise, Tanrı’nın görkemli huzurunda yürüdü. Kilise dua ettiğinde binalar sarsılırdı. Hananya ve Safira, Petrus’un önüne hileli bir sunu getirdiler ve oracıkta ölüp yere yığıldılar. Tanrı’nın huzuru öylesine aşikâr ve güçlüydü ki, Kutsal Yazılar şöyle kaydeder:

“Halk onlara büyük saygı duyduğu halde, dışarıdan hiç kimse onlara katılmayı göze alamıyordu. Buna karşın, Rab’be inanıp topluluğa katılan erkek ve kadınların sayısı giderek arttı. Bütün bunların sonucu, yoldan geçen Petrus’un hiç değilse gölgesi bazılarının üzerine düşsün diye halk, hasta olanları caddelere çıkartıp şilteler ve döşekler üzerine yatırır oldu.” (Elçilerin İşleri 5:13-15)

Bugün durum böyle değil. Sahtekârlar gerçek inananların arasına kolayca karışıyor; çünkü bizde Tanrı’nın dehşeti veya ateşi eksik. O çiftin (Hananya ve Safira) ölümü, çevrelerindeki toplumu Tanrı’yla ya da O’nun halkıyla oyun oynanmayacağı konusunda uyardı ve kalabalıklar Egemenliğe girdi (Elçilerin İşleri 5:16). Tanrı’ya acıkmış olanlar O’nu imanlıların tanıklığında gördüler, ancak ikiyüzlüler korkuyla geri çekildi.

İlk kilise, zaferli bir kiliseydi. İsa, bugünkü kilisemize çok

benzeyen Laodikya Kilisesine şu vaatte bulundu: “Ben nasıl galip gelerek Babam’la birlikte Babam’ın tahtına oturdumsa, galip gelene de benimle birlikte tahtıma oturma hakkını vereceğim” (Vahiy 3:21). Vahiy kitabında en sert azarı işiten kiliseye, aynı zamanda en büyük vaat de sunulmuştur. Mezmur yazarı, Tanrı’nın taht odasında sadece bir kapıcı olabilmek için feryat etmişti. Oysa İsa, sadece taht odasına bir davet değil, aynı zamanda kendisiyle birlikte tahtına oturma daveti de vermektedir! Belki şimdi Pavlus’un şu sözlerini daha iyi anlayabiliriz:

“Dayanırsak, O’nunla birlikte egemenlik süreceğiz.

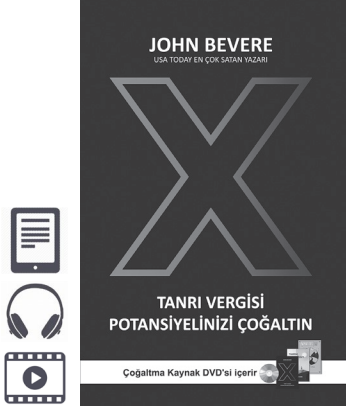
O’nu inkâr edersek, O da bizi inkâr edecek.” (2. Timoteos 2:12)

İsa’nın Rab olduğunu ilan eden biri O’nu nasıl inkâr edebilir? Bunun cevabını şu ayette buluyoruz: “Tanrı’yı tanıdıklarını ileri sürer, ama yaptıklarıyla O’nu yadsırlar” (Titus 1:16). Burada bir kez daha görüyoruz ki, eylemler ikrarlardan daha yüksek sesle konuşur. Pavlus bizi ayrıca şu sözlerle yüreklendirir: “Dayanırsak, O’nunla birlikte egemenlik süreceğiz.”

Kutsallık, sonuna kadar koşma kararlılığını içerir. Dayanabilmemiz ve zafer kazanabilmemiz için Tanrı’nın bize lütfunu sağlamış olduğuna dair harika bir vaade sahibiz! Bunlar galip gelenlerdir ve Tanrı onlara şunu vaat eder: “O’nun yüzünü görecek, alınlarında O’nun adını taşıyacaklar. Artık gece olmayacak. Çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinmeleri olmayacak. Çünkü Rab Tanrı onlara ışık verecek ve sonsuzlara dek egemenlik sürecekleler” (Vahiy 22:4–5).

Musa her şeyden çok O’nun yüzünü görmeyi arzulamıştı. Galip gelenler, sonsuza dek O’nunla birlikte egemenlik sürerken O’nun yüzünü görecekler. Bu kitabı elinizde tutuyorsunuz; çünkü bu sizin en derin arzunuz ve O’nun en büyük davetidir. Onu kucaklayın, ateşin alevlenmesine izin verin ve O’na bakın. Rabbimiz İsa’nın lütfu üzerinizde bol olsun. Amin.

X: TANRI VERGİSİ POTANSİYELİNİZİ ÇOĞALTIN

Kendinizi hiç Tanrı'nın Egemenliği'nde bir seyirci gibi hissettiniz mi? Belki yapmanız gereken bir şey olduğunu biliyorsunuz, ama onu bir türlü bulamıyorsunuz. Çoğumuz hayatlarımızda büyük bir etki yapmak istiyoruz, ama aşağıdakiler gibi sorularla boğuşuyoruz:

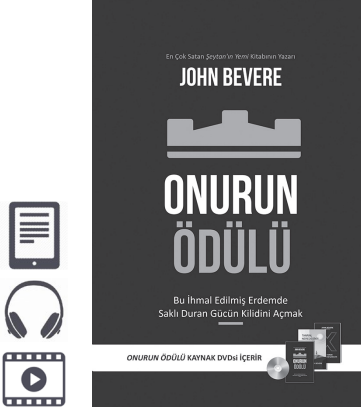
- Tanrı'nın benim için isteğini kaçırmadığımdan nasıl emin olabilirim?
- Benzersiz armağanlarım Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmede nasıl bir rol oynuyor?
- Tanrı vergisi potansiyelimi hayata geçirdiğimden nasıl emin olurum?
- Eğer "hizmette" değilsem çağrım daha az mı önemli?
- Tanrı'nın lütfunda rahat etmekle Tanrı'nın Egemenliği için önemli işler yapmak arasında nasıl denge kuracağım?
- Belirsiz ve riskli gibi görüldüğünde bile korkuyu kırıp nasıl ileri giderim?

Bu derinlikli kitapta çok satan yazar John Bevere Kutsal Yazılar'ın dikkatli bir incelemesini temel alıyor ve hem çağrınız hem de çağrınızın neden Tanrı için önemli olduğu hakkında farklı düşünmenize yardımcı olacak güçlü hikâyeler paylaşıyor. Bu sayfaları çevirirken Tanrı vergisi armağanlarınızı çoğaltmak ve potansiyelinize ulaşmak için güç bulacaksınız.

X MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

ONURUN ÖDÜLÜ

*Bu İhmal Edilmiş Erdemde Saklı Duran
Gücün Kilidini Açmak*

Hiçbir Hristiyan Tanrı'ya sınırlamalar koymak istemez, ama gene de birçoğumuz bilmeden O'nun hayatımızdaki etkinliğini kısıtlıyoruz, çünkü kritik bir ruhsal ilkeyi ihmal ediyoruz: onur.

Kültürümüzde büyük oranda kaybolmuş bir kavramdır, ama bu kitabın sayfalarında keşfedeceğiniz gibi, Tanrı'nın Egemenliği'ni hayatımızın tüm unsurlarına yaymak için esastır.

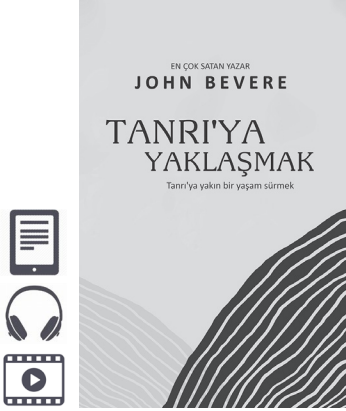
Onurun Ödülü'nde en çok satan yazar unvanlı John Bevere, onurlandırma çağrısını benimseyerek Tanrı'nın değer sistemiyle uyumlu olacağınızı ve Tanrı'nın sizin için belirlediği tüm bereketleri almaya hazır hale geleceğinizi açıklar.

Derin Kutsal Kitap gözlemlerini bu ilkelerin pratiğe döküldüğü etkili hikâyelerle birleştiren bu kitap, unutulmuş bu erdem üzerine yeni bir bakış sağlayacak. Ve daha da önemlisi, hayatınızın her alanında onura yer vermeniz için bir tutku uyandıracaktır.

X **MessengerX.com** sitesinden erişebilirsiniz

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tanrı'ya yakın bir yaşam sürmek

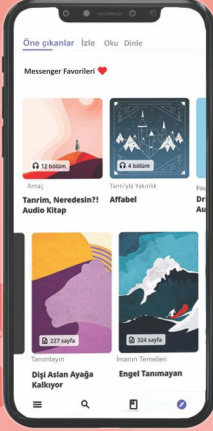

Kutsal Yazılar Tanrı'nın bizimle yakın bir ilişki istediğini defalarca beyan eder. O'na yaklaştığımızda, Kutsal Ruh'un varlığının bildiğimiz en enerji veren, en heyecanlı ve en dönüştürücü deneyim olduğunu göreceksiniz. Eksik olduğunu bile bilmediğiniz bir şeyi istemek zordur. Ne yazık ki, birçoğumuz Tanrı'yla yakınlığın getirdiği coşkudan yoksun bir din-akıl karışımıyla yetiniyoruz. Tanrı'nın kutsallığını görmezden gelerek hayatlarımızı temizlemeden O'nun Ruhu'yla dolmayı bekliyoruz. Ama Tanrı'yla yakın bir paydaşlık kurmak için yaratıldık. Evrenin Yaratıcısı'nın muhteşem daveti, sadece uzaktan söylenen sözler ve ritüellerle O'na tapınmanız değil, O'nun yüreğini tanıdığınız anlamlı ve yakın bir ilişkiye girmenizdir.

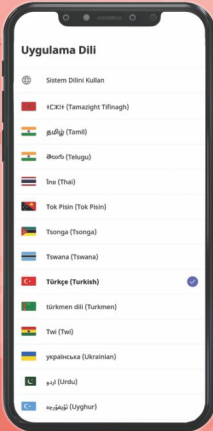
 MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X MessengerX

Herkes için, her yerde öğrenci olarak yetişme yolculuğu

- 130 farklı dilde ücretsiz
- Uygulama ve internet üzerinden erişilebilir
- İmanda büyümeniz için tasarlanmış kaynaklar
- Öğrencilik yolunuzu ve geçmişinizi takip edin

Ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler, video dersler, Kutsal Kitap çevirileri ve daha fazlasını içeren Messenger öğrenci yetiştirme kaynak kütüphanesinin tamamını bütün cihazlarınızda izlemek, okumak ve dinlemek için indirin.

MessengerX.com

App Store ve Google Play yoluyla dünyanın her yanından erişilebilir.

YÜREĞİNİZDE KUTSAL ATEŞ YANIYOR MU?

İsa asla ılık olmayı kabul etmedi. Tersine, tutkulu olmamızı ister! Ama O'nunla ilişkimizi alevlendirecek ateşi nasıl elde ederiz? O, yapmamız için bizi donatmadığı hiçbir şeyi bizden istemez. Eğer O'nunla tutkulu bir ilişkinin erişilemez olduğunu hissettiyseniz, bu kitap size aksini kanıtlayacak.

Dünyaca tanınmış yazar ve Kutsal Kitap öğretmeni John Bevere, Tanrı'yla vasat bir ilişkiyi terk edip diri ve ateşli bir ilişkiye geçiş yapmanız için size meydan okuyor. *Tanrı İçin Yanan Bir Yürek*, ruhsal ateşinizi alevlendirip tanrısal tutkunuzu sürdürmenize yardımcı olan sağlam görüşlerle dokunmuş harika bir öğreti sunmaktadır. Okuyun ve Tanrı'nın kutsal ateşinin ruhunuzun derinliklerine dokunarak sizi değiştirip dönüştürmesine izin verin.

Tanrı'yla yürüyüşünüzde hangi noktada olursanız olun, yüreğinize alırsanız, bu kitabın teşvikleri hayatınızı yenileyecektir. Tanrı'yla daha güçlü bir ilişki arzulayanlar için mutlaka okunması gereken bir kitap!

JOHN BEVERE Tanrı'nın sözü konusunda gözüpek ve ödün vermez tutumuyla tanınan bir hizmetkârdır. Ayrıca toplamda 130'dan fazla dile çevrilmiş ve dünyanın her yanında milyonlarca adet satış yapmış kitaplar yazan uluslararası bir yazardır. John, eşi Lisa ile birlikte küresel öğrenci yetiştirme hizmetinde devrim yapmaya, tutkulu Mesih izleyicilerini geliştirmeye adanmış bir hizmet olan Messenger International'ın kurucusudur.

Ücretsiz kaynak indirmek ve video izlemek
MessengerX için [MessengerX.com](https://messengerx.com) sitesini ziyaret ediniz.

Deha fazlası mı?
Burayı okutun.

Messenger
INTERNATIONAL

Bu kitap yazarın hediyesidir
ve satılık değildir.

